

КОРА ПЪРЛ СТАЯ ЗА ЛЮБОВ

Превод от френски: Румяна Чултарска, 1993

chitanka.info

МЕМОАРИТЕ НА КОРА ПЪРЛ ОТ 1886-ТА ГОДИНА

Историята на тази книга е покрита с известна тайна.

Елиза Ема Кроуч е родена в Плимут през 1837 г. и под името Кора Пърл става една от най-прочутите куртизанки на Втората Френска империя. Известността ѝ е била толкова голяма, че името ѝ е включено в Националния библиографичен речник на сър Лесли Стивън. Когато през осемдесетте години на миналия век се разнесе слухът, че Кора Пърл, повалена от рак в Париж пише спомени, били организирани големи безредици — англичанката била обичана от хора с най-високо потекло: принц Наполеон, принц Ахил Мурат, принц Гилерм де Оранж, херцог де Морни, та дори и от самия император, както казвали.

Въпреки това, когато през пролетта на 1886 г. се появили „Мемоарите на Кора Пърл“ (още същата година те били преведени на английски), се оказало, че са много блудкава книга. Не било трудно да се разкрият псевдонимите, с които била нарекла любовниците си (очевидно Дюк Ситрон бил принц де Оранж; Годафрой Дюмон-Барберус представлявал изцяло Людвиг, херцог Грамон-Кадерус; а Дюк Жан-Жан бил самият принц Наполеон, с прякор Плон-Плон), но не разказвала нищо скандално за тях. Веднага възникнало обяснението, че Кора, както и Хариет Уилсън петдесет години по-рано, е трябвало да извади цели глави от автобиографията си заради своите бивши любовници. Те, изглежда, ѝ били платили, за да зачеркне най-непристойните пасажии. Каквато и да е истината, „Мемоарите“ бързо били забравени и никога не били преиздавани.

Настоящата книга има друга история. Един мой приятел насочи моето внимание към нея преди година и половина — каза ми, че му я бил препоръчал немски колекционер на еротична литература, живеещ в Швейцария. Ставаше дума за книга, озаглавена „Спомените на Кора Пърл“, издадено на английски през 1890 г. от Волуптополис. Такова издателство, естествено, не е имало. Касаше се за едно от

многобройните фиктивни имена, под които в края на миналия век са се издавали книгите от този жанр. Други апокрифни издателства са Приапевил и Мердианополис. Тиражът на въпросното издание, изглежда, е бил ограничен — колекционерът отбеляза, че това е единственият екземпляр, достигнал до него (макар че бил чувал за съществуването на немско издание). А и аз самият не успях да намеря книгата в най-големите обществени книгохранилища: Британската библиотека и Фи де ла Бодлейн, Пет звезди на Публичната библиотека в Ню Йорк и Делта на библиотеката на Конгреса. Успях да транскрибирам текста благодарение на своята упоритост (бях принуден да го направя в библиотеката на колекционера, без да мога да използвам фотокопирна машина). Благодаря на собственика, че ми позволи да го публикувам.

Твърдеше се, че книгата е написана от Кора Пърл доста преди Мемоарите, може би някъде около 1873 г., когато авторката все още е живяла в Южна Франция заедно с друга куртизанка нейна приятелка — Каролин Летесие, по онова време любима на принца на Монако. Текстът е близък до типа книга, който би следвало да се очаква (за да не кажа желае) от Кора. Редакцията излъчва хубавото чувство за хумор на авторката и почти пълното ѝ безразличие към чувствата на евентуалния читател — бивш неин любовник. От друга страна, става ясно, че откровеността на текста по общоизвестен начин и без заобикалки изключва разгласяването на еротични описания, по-малко евфемистични от познатите на съвременните писателки.

Голяма част от еротичната литература, писана от жени, (включително и публикациите на известната Мери Уилсън, през XVIII век) би следвало да се припише на писатели мъже. Не става ли дума за фалшификация в случая с тези Спомени? Почти невъзможно е да изкаже мнение по въпроса. Няма начин да се проверят интимните подробности на физическото и еротично поведение на любовниците на Кора Пърл (макар че същността на нещата до голяма степен съвпада с доказателствата, приведени от слухове и клюки). Не може да се твърди, че книгата съдържа нещо, написано възможно не от нея. В същото време, са изложени и неща, които един интелигентен писател, запознат с живота и връзките ѝ би могъл да фалшифицира. Стилът значително се отличава от стила на Мемоарите. Тук се откроява фактът, че тъй като Мемоарите са били редактирани на френски —

Кора Пърл никога не е владяла този език дори говоримо, да не говорим за писмено — твърде вероятно е, както вече беше посочено, Мемоарите в основната си част да се родени от перото на граф Ирисон Д'Ерисон, офицер в оставка, близък приятел на Кора от последните й години. Езикът на настоящия том не е много литературен, небрежен е и е малко „антикварен“. Синтактичният стил (словореда) напомня повече на XVIII, отколкото на XIX век — нещо логично за жена, израснала в провинциален град, с не особено големи познания по английския език, говорен във висшето общество.

Текстът отразява личното отношение към живота доста по-точно, от онова, което прозира в спомените от 1886 г. Там, например, пише: „Никога никого не съм лъгала, защото никога на никого не съм принадлежала. Моята независимост беше цялото ми богатство. Друго щастие не съм познавала...“ И по-долу: „Ще кажа, никога не съм имала предпочитание към някой от любовниците си... Нито сляпа страст, нито фатално привличане! За късмет на моето вътрешно спокойствие и щастие, не познавам такова нещо. Винаги съм смятала приказките за предпочитания любовник за мит, празни думи... Всеки ласкав мъж с хубава външност, отдал ми без задръжки тялото, любовта и парите си, има пълно право да счита себе си и да се нарича мой предпочитан любовник, мой любовник за един час, мой партньор за един месец и мой приятел завинаги. Така разбирам аз тази търговия.“

В текста на настоящата книга нищо не противоречи на подобно поведение. Без съмнение, парите са били един от основните мотиви на Кора Пърл, но само в рамките на възможностите, разкриващи се с тяхна помощ в областта на материалното, в изкачването на социалната стълбица. Никога не ги е трупала скъпернически.

Що се отнася до любовта, то авторката на тази книга като жена, написала или подпомогната да напише Мемоарите, не се вписва особено в традиционната щампа на проститутката, мразеща в душата си мъжете. Ако има нещо очевидно на страниците на настоящото произведение, това е въодушевлението, с което Кора се отдава на плътската любов. И макар че е продавала секса като услуга, в някои случаи е намирала удоволствие в него (например епизодът с младежа Марсел в парка на замъка Вюсежур, глава VII, и връзката с Анде или Хенри Хюрион, приятел на принц Наполеон).

Някои случки от Мемоарите липсват в този текст или изглеждат леко променени. Книгата несъмнено е била написана бързо, с ударение върху еротичните пасажии — вероятен показател за меркантилните цели на написването. Ако е било така, резултатите не са били постигнати — няма свидетелства за публикацията на текста приживе на Кора Пърл. Може би е пазила ръкописа за черни дни. И когато те дошли, болестта, отнесла я в гроба, я принудила да се откаже от публикацията му и да редактира един по-дискретен заместител. А може би на прага на смъртта е почувствала същият порив, както Обрей Бръдсли, разпоредил да се унищожат всичките му еротични графични произведения. Възможно е, да е изпратила пасажии от книгата на старите си любовници и те да са платили за пропускането им. Начините, по които Кора е получавала средства през последните си години — тогава вече не е могла да се обръща към богати покровители — са покрити с известна тайна. От друга страна, шантажът трудно се връзва с нейната, в общи линии, доброжелателна личност.

Даже и читателят, който няма да одобри еротичният елемент в тези страници, със сигурност може да допусне, че от тях излиза една Кора Пърл, много по-симпатична от героинята на официалните Мемоари. Всъщност, отношението ѝ към любовниците (а те със сигурност са били повече отколкото тя споменава) е по-приветливо и ни разкрива чертите на една личност, много по-привлекателна, от описаната в повечето нейни биографии. В „Перлата от Плимут“^[1] (1950), проникваща най-дълбоко в нейния характер, У. Х. Холдън сочи съществуването на неопровержими доказателства, че Кора периодично е изпращала пари на майка си в Англия и на баща си в Америка. Освен това, винаги незаинтересованите коментари на нейните съвременници, са твърде благосклонни към нея.

От тези свидетелства произтича заключението, че на Кора Пърл, макар и смятана за паразит, са гледали като на привлекателен и забавен паразит. Доставяното удоволствие е било достатъчна компенсация за злото, което би могла да причини. Държанието ѝ по време на обсадата на Париж и периода на Комуната, съвсем не е било държане на егоистична жена. Дала е недвусмислени доказателства за добросърдечност (макар че, на пръв поглед, е в противодействие на един решителен и смел темперамент).

На онези, които си задават въпроса, как това обикновено и не особено образовано момиче се е превърнало в изключително красива жена (ако се съди по многобройните ѝ запазени снимки) и е станало най-прочутата куртизанка на своето време, препоръчвам да прочетат уводът към „Удоволствие на Париж“ от Алфред Делво, публикувани през 1867 г.:

„Всъщност, мадам, вие сте любимата тема, грижата, скандалът и девизът на тостовете в Париж. За вас се говори навсякъде — бедните ви завиждат, богатите ви презират, народът се прекланя пред вас. Що се отнася до мен, тъй като не съм нито беден, нито богат, нито средняк, нито от друга прослойка, си честитя поставянето на вашето име вместо знаме в портика на този жизнерадостен храм, издигнат в чест на удоволствията на Париж. В него вие несъмнено ще бъдете най-изящното, най-великолепното и най-обичаното божество.“

Кембридж, 1982 г.
Уилиам Блечфорд

---

[1] „Перлата на Плимут“, много търсена книга, изчерпана преди време. Беше ми много полезна по време на редактирането на настоящия текст. — Б.пр. ↑

РАЖДАНЕ НА УДОВОЛСТВИЯТА

Родена съм през 1842^[1] година в Плеймут (Девоншир), Източен Стонхаус^[2]. Дъщеря съм на мистър Ф. Н. Круш, известен композитор. Песента му Катлин Мавурнин е известна в цял свят. Майка ми Лидия беше жена със завиден глас и толкова енергична, че успяваше да крепи многобройното семейство с малкото пари на своя мъж, чийто талант никога не му донасяше добри доходи.

Първите години от живота ми не представляват интерес за читателя, бях една от шестте дъщери. Родителите ми ме кръстиха Емма, бяха добри с мен и ме бранеха от съблазните на този свят, почти винаги безразличен към превъзнасяната нравственост. Големите пристанища са пространства за чести безредици, предизвикани от еуфоричното поведение на моряците, обречени дълго време да бъдат в компанията на собствения си пол. Въпреки това едно момиченце може да расте в подобна обстановка, без обезателно да бъде засегнато. Случи се обаче така, че при първата ми среща с похотливостта аз не можах да я разпозная...

Ето един от първите ми спомени.

Разхождахме се с баща ми по тясна уличка зад Юнион Стрийт (пътя, който свързва Стонхаус със самия Плеймут, най-посещаваното място от веселите моряци). Един от театрите^[3], в който баща ми от време на време изявяваше музикалните си дарби, се намираше именно на тази улица. Седях на стол при оркестъра, за да гледам следобедното представление. Като свърши, излязохме през входа на артистите. Денят си отиваше. Баща ми трябваше да ме заведе вкъщи^[4] и да се върне за вечерното представление.

Вървахме по дългата и тъмна улица и аз зърнах хора, въргалящи се по земята на двойки, или облеgnати на стените, пъшкаха и движеха ритмично телата си. Докато ускорявахме ход, чувах глухи шумове, стенания и шепот с възклицания. Баща ми побърза да свърнем към безлюдна уличка и аз така и не разбрах какво ставаше на улицата. Такъв беше, ни повече ни по-малко, моят първи поглед на

животинската природа в сексуалния акт. Телата, които видях, бяха на най-долните проститутки от града. По-припрените моряци се задоволяваха с първата женска, която им се предлагаше на евтина цена. Освен шока от тази картина детството ми протече невинно. Нямах братя, които да ми подсказват какви са основните разлики в половете, а и самата аз не ги открих до отиването ми в училището за монахини в Булон. Всъщност тъкмо там започна и моето сексуално обучение. Все още не знам защо ме изпратиха във Франция. Този факт за мен си остана неразгадаема мистерия... Баща ми започна все по-често да отсъства от дома и накрая съвсем изчезна. По-късно научих, че е опитал късмета си на актьор из лондонските сцени, по-късно заминал за Америка и повече нищо не чуваме за него. Известно време майка ми се оправяше сама. Набожна жена, осъзнала колко е трудно да възпита едно момиче да стане жена в пристанищен град с разпуснато поведение, тя последва съветите на своята приятелка. Така в 1849 година тя ме качи на кораба, отплаващ за Франция.

В Булон пристигнах една пролетна сутрин. Посрещна ме облечена в черно от главата до петите монахиня. Така аз се озовах в колежа, в който трябваше да прекарам осем години.

Той представляваше огромна мрачна сграда на улица „Де Пипо“, недалеч от центъра на града, обграден с монументален зид, който изцяло го изолираше. Имаше голяма градина за разходки с овощни дървета и зеленчукови лехи, за които се грижехме. Веднъж седмично ходехме с монахините и до близката църква „Сан Николас“ През останалото време бяхме затворени като неверници.

Още в първите дни за мен беше новост да съм в спалня с дванадесет момичета, и то по-големи от мен. И преди бях споделяла леглото и стаята с две от сестрите ми, но тогава ние бяхме безразлични към тялото и пола. Сега бях свидетелка на необичаен интерес, проявен от новите ми другарки към голото тяло.

В широката таванска стая имаше наредени едно до друго дванадесет легла. Момичетата кърпеха, четяха или бърбеха на непознат език, който разбрах, че е френски. Представиха ме на Лиан — най-голямата, и тя ме хвана за ръка и ме заведе до моето легло. Малко по-късно, след като изпразних съдържанието на скромната си торбичка с лични вещи в личното шкафче, а сестрата си беше отишла, Лиан улови отново ръката ми и излязохме от стаята. Смеейки се, тя

говореше нещо на другите момичета и някои ни последваха. Заведоха ме в по-малка стая с голяма вана и след миг слугинята донесе три кани с топла вода.

За мое учудване Лиан започна да ме съблича и това не продължи дълго. Беше лято и носех малко дрехи. Изпитах срам, пред никого досега не бях се показвала гола, освен пред майка ми. Бях прекалено изплашена, за да откажа или да се опитам да ги разубедя. Момичетата започнаха да изследват тялото ми, като плъзваха ръце по слабите ми рамене, бедра и гърди, все още неразвити. Тази интимност ме изненада. Изненадата ми нарасна още повече, когато ме вкараха във ваната и изляха върху мен топлата приятна вода! Лиан също се съблече и влезе при мен. (Привилегия, която, както разбрах по-късно, се предоставя по обичая на най-възрастната от спалнята.) Лиан взе парченце сапун и грижливо покри тялото ми с пяна. Тя отделяше специално внимание на нежната вдлъбнатина между краката ми — все още неокосмена, но точно там почувствах едно топло усещане и приятен гъдел, непознати от мен досега.

След като изсипаха още вода за изплакване, Лиан сложи сапуна в ръката ми и ме накара да мина по гърдите ѝ. Въпреки моята необщителност, не ми беше неприятно да изучавам тялото ѝ. За първи път виждах абсолютно голо момиче, и то по-голямо от мен. Оформените ѝ гърди ме заинтригуваха и с удоволствие усетих допира до зърната, които се втвърдяваха, като прокарах дланта си върху тях. После проврях ръце между краката на Лиан и забелязах, че имаше меки, начеващи косми.

Несъмнено на Лиан ѝ харесваше да я мият и си направих извода, че най-много ѝ харесваше да ѝ го правят между краката. С жестове и движения тя ме въодушевяваше да търкам повече, като притискаше това място с дланта ми. Изведнъж с известна грубост отблъсна ръката ми и сама започна да се разтрива, като ме притегли към себе си. Останалите момичета не изпускаха нито една подробност, а някои от тях мачкаха бельото си, което се виждаше от мърдането под полите.

От Лиан се изтръгна внезапна, рязка въздишка, спря движенията и без да каже нито дума, излезе от ваната, изсуши се набързо с единствения пешкир и напусна стаята, последвана от другите. Смаяна, аз се подсуших добре и зърнах едно друго големичко момиче да ме

гледа с огорчение. Представете си изненадата ми, когато тя ми заговори на английски.

Каза ми, че е от Бристол и че е в колежа от две години.

— Хареса ти, нали? — попита ме тя доста сърдито.

Отговорих ѝ, че не ми се е сторило неприятно и че ми харесва изискването на колежа за чистота, на което Бет (така се казваше момичето от Бристол) се изсмя и си тръгна, а аз трябваше сама да намеря пътя до спалнята.

От този ден започна и моето възпитание в най-различни области. През деня учех френски език, който бързо овладях прилично, математика, история и други дисциплини, а нощем научавах за удоволствията от тялото. След около две години имах такива познания, че бях убедена, че са глупави онези, които не им се отдават. Това бяха изключително женски удоволствия, защото естествено сестрите полагаха усилия да нямаме контакти с мъже. Въпреки това имаше две монахини, които не отбягваха удоволствията, за които говоря, макар че през годините, които прекарах в Булон, нито една от тях не наложи похотливостта си над някое младо или неопитно момиче, което би реагирало с възмущение. За мене беше изненадващо откритието, че зрелите жени също намират наслада в плътта, защото през първите месеци мислех, че това е просто само детско развлечение. Не говорех за тези неща с другите момичета. И през ум дори не ми минаваше да ги споделям с учителките.

Но един ден, осемнадесет месеца след престоя ми тук, влязох в една класна стая, за да взема едни забравени куки. Там изненадах Бет на колене пред сестра Роза, една от най-младите и хубави монахини, с глава под полите ѝ, и макар че сестрата се дръпна, като ме чу да влизам, можах да видя по лицето на момичето онова изражение, което ми беше познато от лицата на моите другарки в момент на взаимно удоволствие. После по мое настояване Бет ми довери, че на сестра Роза много ѝ харесва да я целуват по онези места, на които аз невинно придавах едно-единствено значение.

Така продължаваше моето обучение.

Лесно е човек да си представи нашите нощни експерименти в спалнята. Жанет, най-добрата ми приятелка, като научи за сцената между Бет и сестра Роза, реши да ме научи на удоволствията, които произлизат от устните и езика. В началото не чувствавах наслада, а

само отвращение, но оттогава си дадох сметка, че едно от най-големите удоволствия в живота е да усещаш, че доставяш удоволствие на партньора си. Тогава бях поотраснала и готова да експериментирам сама за себе си целостта на наслаждението, което доставях и на другите. Общо взето, ние се чифтосахме и между много от нас съществуваше искрена и дълбока признателност, която никога покъсно не изпитах. Понякога, когато бяхме много нежни, се събирахме по три, четири, пет, за да изпитаме различните видове удоволствия, които бяхме способни да получим. Това бяха експерименти, чието значение се отрази на бъдещата ми професия, защото разбрах, че не трябва да се отказвам от нищо, което доставя наслада.

С немалка изненада разбрах от Жанет и другите, че момчетата и мъжете изпитват същите силни емоции, както и ние — аз си мислех, че те са прекалено заети с работа, за да отделят време за развлечение и дори почувствах срам, когато ми казаха, че мъжете си създават тези удоволствия не само между тях, а и с противоположния пол — нещо, което за мен беше противоестественно. С част от моето обучение се беше заела Хортензия, Тя ми обясни, че била любовница на млад фермер от Дювил, който отишъл да живее в тях...

* * *

Разказът на Хортензия ме накара да изгарям от желание да опитам тялото на мъж. Същото изпитвах и другите момичета. Но монахините не откъсваха очи от нас и по време на седмичната разходка ни пазеха като затворници. Единственият мъж, който виждаха очите ни, беше един стар градинар, който, освен че беше изключително грозен, но и, както казваше добре информираната Хортензия, сигурно прекалено стар, за да го „направи“ (така се изрази тя).

Животът беше скучен. Уроци и уроци ден след ден с такава потискаща монотонност, че аз се заканвах в бъдещия ми живот да няма никога толкова скучни дни (за щастие това се сбъдна).

Един ден с изненада видяхме, че старецът, който се занимаваше с тежката градинска работа, беше заместен от внука си. Момче на седемнадесет години, той беше здрав и силен, с руса къдрава коса и

широк гръб. Него ден четири от нас плевяхме бурените от лехите с тиквичките, когато мярнахме с крайчеца на окото си как сваля ризата и копае на няколко крачки от нас. Слънцето осветяваше почернелите му рамене, а мускулите изпъкваха под кожата.

Мислех си дали не е прекалено млад, но Хортензия ми прошепушна, че трябва да опитаме. Тя ръководеше начинанието. Тръгна директно към Гастон и го поздрави. По-късно научих, че е напълно възможно един мъж и една жена да се разберат за тънките работи, без да си казват дори дума... Хортензия изглежда имаше естествена дарба, защото беше достатъчно само да сложи ръка на гърба на момчето и младежът да тръгне към сайванта. Гастон я следваше, сякаш го дърпаха с невидимо въже. Жанет и аз отидохме отзад, затворихме вратата и я затиснахме с чувал, пълен със зърно. Хортензия вече прегръщаше момчето без никакви заобикалки. Целуваше го в устата и галеше тялото му. Изведнъж се отстрани, непринудено съблече роклята си и събу гащичките си, докато Гастон, оглупял, зяпваше все повече с уста от удивление, че тя посяга с ръка към панталоните му...

И така Жанет и аз за първи път видяхме тази част на мъжа, която през следващите години на мен ми достави толкова удоволствия.

Като ни видя и трите, Гастон доби изплашен вид и си пролича, че е по-несведущ и от нас. Хортензия се хвърли върху една камара чували в ъгъла на сайванта и разтвори краката си. Като насън Гастон застана на колене между тях и ѝ се качи с ентузиазъм. В тъмнината не можахме да различим добре подробностите на това сплитане, но виждахме Гастон да се движи енергично.

След миг чухме и страстното пшкане.

* * *

В този момент чухме блъскане по вратата и гласа на сестра Роза, която ни викаше.

Облякохме се за секунди, Гастон обу панталоните си и излязохме на светлото като овчици пред строгия поглед на сестра Роза. Тъкмо щеше да каже нещо, когато Гастон излезе, натоварен с чувал семе. Всичко стана толкова бързо, че сестра Роза не успя да попита защо роклите на Жанет и Хортензия са разменени, а моята пола е скъсана.

Изгарях от гняв, че не успях да консумирам непознатото за мен удоволствие, още повече че двете ми приятелки твърдяха, че е прекрасно. С какво нетърпение очаквах друга възможност да закарам Гастон в сайванта! Изглежда и той беше нетърпелив, защото винаги отговаряше на погледите ми. Веднъж го видях да се пипа по панталоните и ми направи впечатление, че е издут отвътре — убедително доказателство за желанието му, но от този ден сестра Роза ни пазеше с по-голямо внимание от обичайното. Друга възможност не ми се удаде. Старият градинар се върна и повече никога не видяхме пламения Гастон.

Безкрайно беше времето до заминаването ми от Булон и въпреки че ми беше мъчно за Хортензия и Жанет, огромна беше радостта ми, когато разбрах, че с навършването на седемнадесет години^[5] ще се върна в Англия, но не в Плеймут, защото майка ми не ме, искаше. Щях да отида в Лондон, при баба ми, г-жа Уатс от Кобънпг Гардън. Бях сигурна, че там ме очаква нов живот и бях готова да го посрещна с цялата енергия на младежкото си тяло.

---

[1] В действителност е родена 1837 г. Кори Пърл фалшифицира акта за раждане и си сваля пет години. — Б.пр. ↑

[2] Номер 5 на Девоншир Плас. — Б.пр. ↑

[3] Вероятно Палас или Гран театър — Б.пр. ↑

[4] На номер 8 на Каролин плас, източен Стонхаус, където се бяхме преместили — Б.пр. ↑

[5] По-вероятно е Емма Круш да се е върнала в Англия през 1855 г. В „Мемоари“ пише, че е била на 14 г., а всъщност е била на 18 г. — Б.пр. ↑

ЛОНДОН, БАБА И ВЕСЕЛИЯТ КВАРТАЛ

Баба ми беше жена с голямо сърце, милостива, уважавана и много скучна. За нея върхът на развлечението беше да играе на „самотник“ — вид игра, на която се играе сам. Или пък аз да ѝ чета книга за пътешествия. Амбицията ѝ беше да чиракувам в шивашка или шапкарска работилница^[1]. Ако през деня кварталът беше раздвижен от търговията, то през нощта беше особено интересен за девойка с моите наклонности, като се има предвид, че бях лишена от развлечения през ония години в интерната.

Няма в Лондон по-весело зрелище от Регент Стрийт и Хаймаркет нощем. Блестящи светлини на витрини, барове и кафенета, пълни с модно облечени мъже и жени.

Баба ми, принудена от моите настоявания, трябваше понякога да ме извежда следобед. Казваше, че не познавам градския живот, и макар че вътрешно не ѝ се искаше да го опозная, не можеше да откаже на молбите ми. Колкото и да беше внимателна при сменянето на тротоарите, дебнейки и за най-малките неприличности, невъзможно бе да скрие от мен развлеченията на Уест Енд. Веднага ми направиха впечатление многото сами жени на всякаква възраст. Те силно се стараеха да привлекат мъжете от улицата. Някои от тези жени бяха високи и красиви, други стари, нечистоплътни и отблъскващи. Въпреки удивлението ми, че на улицата могат да съществуват подобни лесни връзки, разбирах каква е работата.

Но всички тези догадки можех да правя твърде рядко, едва когато успявах да убедя баба да излезем. Но тя не сваляше поглед от мен, беше трудно да се измъкна, а и не можех да избягам, защото още не умеех сама да си изкарвам хляба.

Всяка неделя ходех в църквата „Сент Мари ле Странд“, придружена от Доли — изключително блудкава прислужница, чиято мисия се състоеше да ме заведе за вечерната молитва и после да ме върне къщи. Но колкото и да беше безлична, Доли харесваше компанията на един младеж, търговец на зеленчуци в близкия пазар, и

никак не ѝ допадаше скучната проповед на свещеник Парсон. Придружаваше ме до входа на църквата, отиваше да се поразходи и след литургията идваше да ме вземе.

Веднъж Доли закъсна и аз останах сама в църквата, но това не ме огорчи и си тръгнах към Трафалгар Скуеър с молитвеник в ръка. След малко усетих стъпки зад гърба си и пред мен изникна любезен господин на средна възраст с официален плащ, от тези, с които се ходи на опера, потупа ме по рамото и ме попита къде отивам.

— В дома на баба ми, господине! — отговорих аз.

— Близо ли живее баба ти.

— О, не, господине — отговорих му, нищо че бях на пет минути път от къщи.

— Госпожица като тебе сигурно обича сладкиши — каза господинът. — Знам къде има от най-хубавите, прави ги една госпожа тук наблизо. Каня те!

Предложението беше съблазнително: в интерната изобщо не ни даваха сладкиши, а баба ми ги считаше, че са дяволски неща за омагьосване на младите. Освен това, макар че господинът беше видимо на не по-малко от четиридесет години, той изглеждаше изящен и имаше чаровно посребрени бакенбарди. Вървахме по „Майден Лайн“, минахме покрай ресторант „Рул“ и накрая тръгнахме по една тъмна уличка зад пазара. Влязохме през тясна врата в малък коридор, който ни отведе в заведение, пълно с хора и дим. Преди сладките господинът, поръча две чаши и ми каза да изпия цялото питие — „за убиване на студа“ (стори ми се странна предпазна мярка, защото в локала беше доста горещо, а и вечерта не особено студена). В крайна сметка така и направих. После донесоха и сладките, но едва бях вкусила от тях, когато почувствувах повдигане и виене на свят.

Господинът се представи като мистър Съндърс — търговец на скъпоценни камъни. Показа се разтревожен от неразположението ми и повика една сервитьорка, за да я попита има ли свободна стая, където да мога да полегна. Жената не се изненада от молбата му. Каза, че няма нищо неудобно и мистър Съндърс ми помогна да се кача в стая в задната част на заведението. Веднага легнах на една кушетка и вече недоумявах от неговата вежливост и любезност, която прояви, като започна да разхлабва дрехите и да сваля роклята ми. „За да те освежи въздухът“ — каза той. Не се осмелявам да се закълна, че не допусках

това, което последва, защото, както споделих, животинската страна на човешката природа се изразява и без думи.

Новият ми приятел не обещавахе да бъде силен и буен като младия Гастон, нито толкова съблазнителен, имайки предвид възрастта му. Хортензия и Жанет не бяха при мене, за да ми изтръгнат шанса, и аз предчувствувах, че най-после щях сама да открия удоволствието да лежа с някой от противоположния пол. Но о, ужас! Тъкмо господинът си беше свалил сакото и жилетката и си разкопчаваше ризата, когато ме връхлетя втори световъртеж, приковал ме към леглото.

Събудих се сутринта по долни дрехи с жестоко главоболие, неразположена и с лек сърбеж между краката, но неспособна да си спомня да е ставало нещо между мене и мистър Съндърс (Трябва да кажа, че този инцидент ме отврати от алкохола завинаги.) Облякох се бързо и... каква изненада! — върху роклята ми на стола лежах пет лири!

Това беше най-голямата сума, която бях виждала някога. Не беше ми минавало и през ум, че в отношенията между дамите и господата влизат парите. Смятах удоволствието за достатъчен подтик в общуването. От този момент осъзнах, че от компанията на мистър Съндърс може да се получава добра рента; и то по-голяма от тази на най-добрата шивачка на шапки, без онова напрегнато и досадно усърдие, което изисква тази професия. Знаех обаче без съмнение, че баба ми не мисли същото.

И така, без излишно угризение аз наех с парите на мистър Съндърс една стая с изглед към пазара. Единствените мебели бяха стол, маса, тоалетка и легло — повече от лукс, който обещавахе независимост.

Собственичката госпожа Герард и другите четири стаи бяха заети от мъже. Забелязах един, който изглеждаше по-силен от другите. На втория ден от пребиваването ми излязох на вечерна разходка и го срещнах. Беше облечен с прекрасно наметало, с цилиндър, който повдигна за поздрав и се представи като господин Роберт Бигнел.

„Нямам удоволствието да Ви познавам от преди“, каза той. Отговорих, че току-що идвам от Франция, а той любезно ме покани в „Аргил“, локал, чийто собственик се оказа самият той.

Много пъти съм мислила за шанса, крито събра пътищата ни.

Роберт не живееше постоянно в локала на г-жа Герард, а беше наел стая на една крачка от „Грейт Уидмил Стройт“, улицата на Аргил.

Никога не бях ходила в подобно заведение. Долният етаж представляваше огромен дансинг с шубери за пиене, а горе, оградени с парапети, имаше кадифени канапенца, на които уморени сядаха младежи и девойки и наблюдаваха буйно танцуващите полка и други весели танци. Господин Бигнел услужливо ме придружи до резервирано сепаре в галерията, извини се и ме остави да наблюдавам веселия дансинг, изпълнен от жени със скъпи и пъстри облекла, с блестящи бижута, много от които, както разбрах по-късно — истински, за да представят собственичките им като луксозни обекти за привличане на мъжете.

Гледах танците повече от час. Господин Бигнел се върна и ми направи знак да го придружа по стълбите нагоре до втория етаж. Пресякохме един коридор и влязохме в стая с по-слабо осветление, цялата тапицирана с червено кадифе и постлана с луксозен килим. Единствената мебел беше едно легло или квадратен дюшек с размери, по-големи от два метра, целият покрит с възглавници. Едва-що влязохме и господин Бигнел ме прегърна и започна пламенно да ме целува. Разтваряше широко уста и насилваше устните ми с език. В началото не ми хареса, защото не бях свикнала, но скоро разбрах, че е свързано с онова, което става по-надолу. Той схвана моята неопитност и се отказа; погледна ме в очите и възкликна: „Разбирам“. После прибави: „Не се страхувай, искам само да бъда любезен с тебе, ако и ти правиш същото.“ Интуитивно разбрах какво искаше да каже и не изгубих време да се съблека и остана като в деня, в който взех първата си баня в Булон. С какво удоволствие съзрях за първи път в очите на господин Бигнел желание и възбуда. Легнах на леглото, а той се събличаше, като ме поглеждаше тъжно. За разлика от господин Съндърс, тялото му беше за предпочитане пред тези, които бях виждала дотогава. Не беше младежко и незряло, макар че бе бяло и меко, но със здрави и мускулести крайници. Сред гъстите черни косми между краката се издигаше нещо по-обемисто от онова на горкия Гастон...

Господин Бигнел се приближи и застана на колене пред мен. Зацелува ме отново, като разтваряше коленете си, за да може бедрата ми да останат отворени под неговите.

Когато се убеди, че ме е обладал, започна силно и енергично да тласка, от което окосмените ни части запукаха. Трябва да призная, че с нарастване на насладата усетих липсата на ласките, но го отдадох на голямата възбуда. Запривличах го към себе си със същия ентусиазъм. Веднага почувствах силен трепет, сетне престана да се движи и се кротна върху мене с глухо пъшкане, доказателство за задоволство и удовлетворение. Зацелува ме отново, шепнейки ми красиви думи. След това легна до мене и посочи единия от ъглите на стаята: „Зад завесата“. И понеже го гледах недоумяваща, допълни: „вода и леген“.

Продължавах да не разбирам. Доловил невежеството ми, той обясни, че течността, която е излял в мене, произвежда бебета и ако искам да избегна бременност, трябва да се измия с вода и сапун. Веднага започнах да действам. Бях абсолютно невежа по въпроса за последствията от „спането“ с мъж, а раждането на деца... пълна мистерия. Беше ясно, че ако господин Бигнел не ми беше обяснил тези неща, една бременност щеше да сложи край на кариерата ми, преди да съм я започнала. Малко след това го доведох до екстаз с ръка, за да се уверя със собствените си очи в това, което не разбирах, а именно, че във върховния момент излиза бяла течност, която съдържа невидими същества, които оплождат жената и се превръщат в деца, ако не се елиминират.

Измих се, върнах се в леглото и той ме помоли да му разкажа за живота си. Говорих му за колежа в Булон, за това, че оттам бях дошла да живея при баба си, но тъй като тя починала два дни преди това и ми оставила само няколко лири, аз си търсех работа, с която да изкарвам средства за преживяване.

Господин Бигнел се облегна на лакът, прокара пръст от рамото до зърното ми и каза, че е убеден в таланта ми, с който мога да избягна да упражнявам ръчен, физически труд. Скромността не ми позволява да повтаря похвалите, които отправи към тялото и прелестите ми, достатъчно е да кажа, че само като ме гледаше, пламна отново...

За първи път разбрах какво е истинско сексуално удоволствие, толкова различно от юношеските експерименти в Булон. Ако в началото за господин Бигнел бях само една невежа ученичка, мисля, че той забеляза с каква бързина възприемах учебния материал. Започнах да разкривам собствените си възможности и да получавам наслада от любовника и самата аз да му доставям удоволствие. Разбрах също, че

любовникът се стареае да направи възможно най-приятни неща на жената. В този случай оргазмите следваха до подлуда. Един от уроците, които трябва да научи всяка жена, решила да се посвети на този занаят, е да може винаги да изживява сладостта на любовния акт, или ако не е в състояние, тя трябва да се превърне в добра актриса. За щастие по природа съм отличен приемник на чувственост и пак за щастие начинът на живот, който водих, ми позволи да обуча много хора в любовното изкуство. Така по-късно от много места до ушите ми стигна мълвата, че съпруги и любовници са ми благодарни за встъпителните уроци, които съм давала на мъжете им.

Но да не се отклонявам от моя разказ. Беше след полунощ, когато господин Бигнел и аз, потопени във водопада на удоволствието, отпуснахме омаломощените си тела. Той трябваше да стане, да се облече и да проконтролира затварянето на „Аргил“. Разреши ми да остана, като в същото време ми посочи едни по-отдалечени стаи и ми каза, че мога да ги считам за свои. Изпратих една гвинея бакшиш на госпожа Герард и аз повече не се върнах в пансиона.

Господин Бигнел ми изповяда, че е бил обуцар, сетне тютюнотърговец в Пикадили и това му донесло достатъчно пари, за да закупи с двамата си съдружници „Аргил“. Когато аз се запознах с него, съдружниците му господин Лаурент и господин Брайър се бяха отказали от тази дейност и той уговаряше да откупи тяхната част. (Това стана две години по-късно. Той умря в собствената си къща в Кент, като остави 20 000 лири. Но то не влиза в моя разказ.)

Господин Бигнел се превърна в най-постоянния ми любовник. Обясни ми, че прави любов с различни жени по търговски причини, за да проверява кои са способни да утоляват страстите на господата, посещаващи „Аргил“. В началото, призна той, мислел да ме включи и мен, но природните ми дадености, невинността ми и младежката ми външност (това най-много го възбуждаше) го направиха единствения ми любовник, като отдаде и сърцето си.

Няколко месеца бяхме изключително щастливи. За мен беше полезно да наблюдавам как действат двойките в „Аргил“ без никога да губят приличие (на това господин Бигнел много държеше) и въпреки разликите в социалното им положение, се събираха по двама и се оттегляха в „запазено“ (най-хубави бяха нашите стаи) или напускаха заведението, за да отидат на друго място. Тези неща изостряха

чувствеността ми и когато господин Бигнел идваше при мене, се възпламенявах неудържимо като първата вечер.

В неделя, „Аргил“ затваряше и ние ходехме на екскурзия с наета кола. Оставяхме колата пред някоя странноприемница и правехме дълги разходки из полята и горите, потопени от топлината на лятното слънце, което така ни възбуждаше, че се любехме до някое дърво или зад храст както селяните, а после се връщяхме в хана, вечеряхме и си лягахме уморени.

Разполагах със своята свобода и разбирах, че някой ден ще трябва да разчитам единствено на себе си. Започнах да наблюдавам онези жени, които очевидно преживяваха, продавайки тялото си. Виждах, че най-добре успяват тези, които имаха свой покровител. Останалите, които разчитаха само на един мъж за една нощ или за един час, вървяха към бедност и физическа немощ.

Скоро се запознах с няколко държанки на богати аристократи или търговци в Ригмънд, Епинг и Регентс Парк. Среცнах и жени, които имаха по няколко покровители... Те посещаваха „Аргил“, „Дортланд Роомс“ и „Кейт Хамиртонс“, където влизаха само онези, които можеха да похарчат шест или осем либри на вечер. Някои прекарваха следобедите в „Бърлингтон Аркейд“, в малки стаички, наети над иначе почтени магазини. От прозореца те правеха знаци на минувачите, които ги търсеха и отлично разбираха жестовете им. След това свиваха зад шапкарските и бижутерските щандове и се качваха по тесните стълби към онези кровати, на които дамите (повечето от тях твърдяха, че са детски възпитателки или дъщери на ослепели бедняци) и задоволяваха страстите им за една гвинея или по-малко...

Тези госпожи обикновено печелеха повече от 20–30 либри на седмица. Всъщност това беше максималното, което успяваха да спечелят с телата си. Реших да ги изпреваря в печалбата и бях сигурна, че ще го сторя само с по-добра организация.

Бях млада, но не чак толкова, че да не осъзная какво мога да очаквам от чистата проституция: бедност, болести и смърт...

Един ден, беше март 1858 година, господин Бигнел се появи с документ в ръка. Беше паспорт за Париж, издаден на името на „господин Роберт Бигнел, пътуващ със съпругата си“.

Пристигайки във френската столица, той направо ме заведе в хотел „Де Лил е д'Албион“ на улица „Сент Оноре“ и веднага нае стая.

После разгледахме града и аз бях завладяна завинаги от Париж.

Стояхме един месец, но господин Бигнел трябваше да се връща в Лондон. Магията на Париж властно изместваше благодарността ми към този човек. Започнах да го убеждавам как мога сама да се издържам и поисках да остана. Разигра се неприятна сцена. Бигнел беше твърдо решен да се върна с него. В бурята на гневна кавга той ме повали, люби ме и дори ми предложи брак. Накрая, изнервена от настояванията му, взех паспорта от писалището и го метнах в огъня... Този жест го вбеси, нахвърли се върху мен, скъса дрехите ми и започна да ме бие. Обхванат от нова страст, той ме изблъска на леглото и ме пожела, без да сваля дрехите. Тогава научих последния урок в моята професия: колкото и да са приятни любовните наслади, удоволствие има и в насилието. Раздирахме се взаимно като побеснели зверове. Успокоихме се след час, запъхтени като уморени животни.

— Добре, Емма — каза. — Виждам, че трябва да се разделим. Знаеш къде да ме намериш, като се върнеш в Лондон, убеден съм, че ще го сториш. Грешката ми е, че те обичах, но вече съм излекуван...

Връчи ми чудесен подарък и замина за Кале, оставяйки ме с моите проекти. А те бяха амбициозни, без, разбира се, да включват завръщане в Лондон. Дълги години аз нямаше и да помисля за това.

Първото, което трябваше да направя, е да си намеря покровител. Парите, дадени ми от господин Бигнел, нямаше да ми стигнат да продължа престоя си в хотел „Де Лил“. Същия следобед, в който той замина, аз се облякох изискано, излязох на улицата и отидох да изпия чаша вино на терасата в кафенето на улица „Сент Оноре“. Не беше изминал и час, когато до мен се доближи младеж и поиска разрешение да ме почерпи. Не беше очакваният аристократ, а както разбрах още същата вечер — офицер от френския търговски флот. Ако знаех това, нямаше да го придружа (детските ми спомени от моряците не са от най-щастливите). Но Д'Амьонар, противно на страховете ми, се оказа мил и любезен. Бил без дамска компания, откакто корабът му е вдигнал котва в Барбадос преди няколко месеца. Той се държа като най-галантния и внимателен от всички мои любовници. Споделих учудването си, че не е бурен в страстта. Обясни ми, как той и повече от другарите му прибягват до момчета, които качват на борда при по-дълги разстояния. Казах, че не го разбирам и попитах как може да се използва момче за удоволствие. Разясни ми го с подробности и дори

предложил да ми го демонстрира, но аз отказах (дълго се смя и се съгласи, че наистина не е нужно, макар някои мъже да обичат да го правят и с жени, но той не).

Д'Амьонар ме заведе в стая на улица „Блюе“ в забутана къща (днес разрушена), по-лоша от тази на госпожа Герард. Стените бяха толкова тънки и ние чувахме дразнещите викове и пъшкания на съседите. Научих, че семейството му живее в Нас-лес-Пинс, на 60 километра от Париж, но не е в добри отношения и затова е наел тази стая. Подозирам, че той търсеше по-весела среда от тази, която предлага едно малко селище. След месец трябваше да се върне на кораба. Съжалих за раздялата си с един толкова грациозен мъж. Не успяваше да ме задоволи така великолепно както господин Бигнел, но ми плати достатъчно, за да мога да се преместя от хотела. Ден, два, преди да замине, говорих с една жена, която ме препоръча на някой си господин Рубис, твърдейки, че може да ме „наеме“. Да бъде „полезна“ на някого по търговска линия, не ми харесваше. Бях убедена, че се нуждая от покровител с повече средства от Д'Амьонар. Още на другия ден след раздялата отидох на среща с господин Рубис. Прие ме в добре обзаведен кабинет. Беше седнал зад бюро — като истински делови човек.

Бях му изпратила бележка с името си. Без заобикалки ми беше обяснено какво се иска от мен, а именно, да съм на разположение на господата, които той ми посочва; да бъда любезна с тях и ще получавам известна сума.

— Но първо — каза той — има една формалност.

Позвъни и в кабинета влезе висок и строен младеж. Представи ми господин Дьоламарш. Неговата задача беше да проверява качествата на госпожиците, записани при господин Рубис в така наречения от него „списък“.

Младежът ме отведе в комфортна стая само с едно легло. За секунди и двамата бяхме голи. Чувствах се веща в секса, но господин Дьоламарш се оказа много, много по-опитен. Нареди ми например да започна да се подготвям с енергична мастурбация, а той да ме наблюдава (никак не ми беше лесно, мислех си, че това е нещо съвсем лично, ала господин Дьоламарш ме увери — на някои господа им харесва да гледат как се прави), а сетне ми показа позите, които трябваше да се заемат, и пр.

* * *

Интересът ми към новостите беше второстепенен. Бях възбудена, макар че за него това влизаше в задължението му...

Целуна ме пламенно по гърдите и каза: „Мисля, че ставаш. Но не съм сигурен какво ще каже господин Рубис.“ Заметна един пешкир около кръста си, излезе от стаята и като се върна каза, че господин Рубис счита, че съм обещаваща, но трябва да бъда обучена от *connoisseure*^[2] и той, господин Дьоламарш, ще се заеме да ме шлифова. И така, дадох ми стая в къщата и през следващите две седмици всеки ден ходех в онова същото помещение да изучавам пози, жестове и похотливи номера. Никога не успях да разбера, как господин Дьоламарш, който сигурно не беше на повече от двадесет и пет години, беше получил тази длъжност във фирмата на господин Рубис.

Ясно беше, че Рубис нямаше никаква интимна връзка с госпожиците от списъка, защото не видях нито една от тях да ходи в дома му. Дойде краят на обучението ми. Господин Дьоламарш ме заведе до вратата на кабинета на господин Рубис, почука и като не чу отговор, направи път да вляза. Вътре нямаше никой. Дьоламарш се отпрати към една ламперия зад писалището, отвори вратата и ми направи знак да се приближа. Видях прозорец с изглед към стаята, в която ме обучаваха! Обратната страна на прозореца беше огледало, разположено точно над леглото. Изчервих се, като се сетих колко пъти съм поглеждала към огледалото със сгърчено и потно от страст лице. Господин Дьоламарш ми обясни, че спортната страст на господин Рубис е да гледа как двойките правят любов. Признавам, всичко това ми се стори и продължава да ми се струва отвратително. Макар и да съм се съгласявала да ме гледат, докато съм с мъж в леглото, не разбирам в какво се състои удоволствието.

Както и да е, курсът на господин Дьоламарш беше приятен и полезен. От него научих не само физически хватки, но и как да симулирам оргазъм, без да съм го получила, как по различни начини да възбудям мъж, кое вино е по-добро за стимулиране и кое за приспиване на партньора, как да се използва парфюмът за любовния акт и други.

Напуснах дома на господин Рубис, без да ми е мъчно, освен за добрия ми приятел господин Дьоламарш. Беше внимателен човек и нежен любовник (с изключение, когато ме обучаваше на суровостите в любовния акт). Мисля, че и той ме намираще за приятна ученичка, която възприема бързо. Но не си правех илюзии, че ме уважава и когато излязох от кабинета, след като се сбогувах с господин Рубис, отидох във вътрешната стая, за да се сбогувам с добрия служител. Отваряйки вратата, го заварих яхнал една изящна мулатка. Без да смени позата си, махна ръка за поздрав. (За първи път видях гола негърка. Мисля, че беше новият експеримент на господин Рубис, но никога по-късно не чух негърка да е имала успех в тази професия.)

На собствена сметка наех стаи, по-различни от тези на улица „Блюе“ — този път на площад „Авре“. Препоръча ми ги господин Рубис, давайки ми аванс, който трябваше да възстановя след време.

Върнах му ги много скоро, защото имах късмет да се харесам на клиентите. Той ми ги пращаше и те не само плащаха сумата, която им искаше, но непрекъснато ми правеха подаръци. Печелех добре и се премествах в по-добри апартаменти, първо на улица „Дюпелтие“, а после на улица „Гранд Батьолиер“.

От самото начало превърнах действията си в занаят, в работа. Имах списък, в който записвах имената и данните на любовниците си, подробности за семействата им и, разбира се, много интимни неща. Така не само можех да ги посрещам по начин, по който на тях им харесваше — абсолютно гола, само по пеньоар или по долно бельо с различен фасон, или по най-ексцентричен начин (помня, че имаше един господин, когото посрещах с ботуши за езда и наметало от кожа, а отдолу — гола), но и с течение на времето разговаряхме за здравето на съпругите и децата им, за хода на сделките им.

Най-после дойде денят, в който можех да се лиша от услугите на своя работодател господин Рубис. Една от моите другарки по професия ме беше предупредила, че никога няма да мога да се откача от договора, но аз бях готова да се боря. Малко преди да реша да му се противопоставя, разбрах, че са го намерили мъртъв от сърдечен удар, докато е наблюдавал през прозорчето как господин Дьоламарш изпитва някакво ново момиче. Съвсем скоро и младият човек изчезна от града. Бях свободна. Това стана шест години след скъсването ми с господин Бигнел. Доста дълго и често отегчително време, но през тези години

положих основите на собственото си състояние. Имаше за какво да благодаря на господин Рубис, въпреки че и той спечели от мен.

Един ден получих съобщение, в което се казваше, че някой си господин Жан ме чака по обяд. В уречения час пристигна висок и строен младеж.

Виждахме се една-две седмици, достатъчни, за да остане очарован от мене. Изповяда ми, че за първи път „спи“ с професионалистка, като до момента се е ограничавал с любителки и майсторки само на пиене на чай.

Довери ми се, че е готов никога да не ме напуска и разкри важната си личност: беше Виктор Масенеа, трети херцог на Риволи^[3], изтъкнат внук на известния маршал Наполеон I.

---

[1] Един журналист твърди в „Дейли Нюз“ от 1886 г., че Емма Круш е чиракувала няколко седмици. — Б.пр. ↑

[2] познавач — Б.пр. ↑

[3] По-късно принц Еслинг, 1836–1882. Тяхната връзка продължила пет години. — Б.пр. ↑

ПРИНЦЪТ НА ПОНТЕ КОРВО. СИНЪТ НА КРАЛИЦА ХОРТЕНЗИЯ

След като се освободих от покровителството на господин Рубис, отново смених квартирата си. Този път отседнах на улица „Понтие“ 61 в жилище, което дялах с една приятелка, госпожица Карол Асе. Там за първи път обявих новото си име Кора Пърл. Позволявам си да твърдя, че Кора Пърл стана известна не само в Париж, но и в цяла Европа.

Госпожицата не ми беше чак такава приятелка, та да живеем заедно, но я приех по стечение на обстоятелствата. Беше почти на моята възраст с по-префинени амбиции от моите. Отраснала в Алкасия, тя все още имаше силен местен акцент на своя френски. От моя страна и аз бях овладяла почти до съвършенство този език, макар че в някои случаи беше по-изгодно да подражавам английски акцент, включително и акцент от Девоншир или Кокней^[1]. Тук модата беше да имаш любовница англичанка, като някои мъже предпочитаха да е от по-ниско потекло.

Сигурно Карол дължеше успеха си на това, че беше схваната не само в говора. Стаите ѝ бяха така декорирани, че приличаха наистина на публичен дом. Покриваше леглото с черни чаршафи. Бялото ѝ тяло контрастираше и приличаше на риба върху пясък. Несправедливо ще бъде, ако отрека, че грубите ѝ, но високомерни маниери не привлякоха поне няколко мъже. По-късно щеше да стане фаворитка на херцог Мони и стигна до положение, което почти съперничеше с моето. Но за времето, за което говоря, ние бяхме приятелки и съдружнички и когато случаят налагаше, заедно приемахме господата.

И така, на улица „Понтиен“ аз започнах да се наслаждавам на лукса. Имах постоянни и добри доходи. Отчасти те идваха от щедростта на херцог Риволи, чието огромно богатство му позволяваше да пилее пари, Масена беше толкова ленив, че най-силният му порив стигаше до там да се хвърли върху мен и да се задоволи без ни най-малко усилие. Това при други мъже щеше да ми изглежда скучно, но чарът и галантността на Масена (да не говорим за щедростта) бяха

такива, че всичко можеше да му се прости. Обичаше да го придружавам на опера и на театър, като се обличах подходящо за ранга му. Получавах десет, двадесет пъти по-голяма сума от обичайните партньори.

Благодарение на тези приходи имах чудесен готвач. Сале беше вече работил в много изискан дом. Обичаше да готви за мен, за херцога или за банкет с тридесет души, като невинаги тези банкети излизаха по-скъпи от вечеря за двама.

Масена винаги присъствуваше на големите банкети на улица „Понтиен“, наблюдаваше Сарол и другите момичета как забавляват господата с танци и пикантни анекдоти наситени с пошлост. Той даваше да се разбере, че прелестите на моята персона не са за забавление на никого, докато аз съм негово протеже. И тъй като персоналните му прояви в спалнята не бяха особено страстни (отдавна бях свикнала на по-бурни плътски удоволствия), скоро започнах да се дразня от пасивното му внимание към моите прелести. Точно тогава херцогът ме представи в операта на принц Ахил Мурат^[2].

Принцът беше вторият син на Наполеон Лусиен Шарл Мурат, принц на Понте Корво и на една американска дама. Беше роден в Съединените американски щати и образовал се там в строги условия. Семейното му състояние се подобрило след благоприятния изход на едно наследствено дело и можеше да поддържа две къщи — една на „Монтен авеню“ и друга на улица „Жан Гужон“. Частната му резиденция се намираше на улица „Дресбург“.

Още в първата ни среща забелязах, че младият принц ме гледаше с възхищение, по-голямо от допустимото в присъствие на моя по-възрастен покровител. Разговаряхме за лов и аз настоях да бъдем заедно някой ден на езда. Можете да си представите изненадата ми, когато на другия ден видях пред дома си прекрасна кафява кобила с визитната му картичка. Разбира се, още същия следобед го посетих и изказах благодарността си.

Младежът (тогава беше само на седемнадесет години) ме прие в приятен мъжки салон с канапета и столове, тапицирани със зелена кожа. Имаше портрети на семейството и дедите му, почти всички с навъсени лица. Мурат беше с халат от червено кадифе, висок и тържествен. Направи протоколен реверанс, но когато лакеят излезе от залата, ме покани да седна до него на едно от канапетата и не ми

позволи да му благодаря. Беше красив младеж, с наболи мустаци и невинен поглед в черните очи. Бях малко смутена от присъствието на привлекателния юноша, и то във време, когато единственият ми любовник беше по-малко внимателен от обичайното. Не бяхме успели да разменим няколкото любезни фрази, когато той взе ръката ми, целуна я и започна да изразява обожанието си. Поех ръката му и я вкарах в деколтето си. Зацелува ме трескаво, а с другата ръка размачкваше крака ми.

Никога не разбрах от принца нищо за предишните му любовни авантюри, но те или бяха по-луди, отколкото възрастта и външният му вид позволяваха, или притежаваше природна дарба за любовно изкуство, защото след пет минути свали халата си (под него беше само по панталони, издаващи потентна мъжественост) и ме съблече... до комбинезон. След това стана, подаде ми ръка и ме отведе в близката стая. Вдигна ме на ръце (беше по-силен, отколкото очаквах), леко ме положи на леглото и като ми свали бельото и панталоните си, започна да действа с ентузиазъм.

Винаги съм изпитвала специално удоволствие да обучавам в любовно изкуство млади мъже и от всички авантюри най- ми е приятно да си ги спомням, защото каквото и удоволствие да се изпитва от опитен любовник, различна е насладата да обучаваеш младеж на тънкости, с които той се среща за първи път.

Сигурно предишните авантюри на принц Ахил са били с прислужници или други подобни жени, защото след като застана между краката ми, беше решен да влезе като куче в кучка. Но тялото му беше толкова леко, че въпреки силата му можех да го обърна по гръб, да го хвана за раменете и да го целувам и да заглушавам протестите му. Изненадата го парализира. Прокарах език по шията му до зърната, на гърдите, обкръжени от къдрави черни косми, и си играх с тях, докато станаха червени и твърди. Усещах, че трепти от удоволствие, защото за първи път се убеждаваше, че любовното изкуство, което аз владеех, е нещо повече от обичайното обладаване.

След като тръгнах нагоре и с кръгови движения зализах корема му, спрях и докоснах прелестното му пъпче. След това по-пестеливо започнах да се приближавам до мястото, където черните къдрави косми се разделяха и маркираха мъжествеността му. Тогава той започна да движи кръста си нагоре-надолу, за да ми покаже, че ме

желае, но аз не му обърнах внимание; зацелувах слабините му, покрити с редки косми, като нежно го позахапвах със зъби. След това разтворих бедрата му и застанах между тях...

Знаех, че при неопитните любовници удоволствието от това е толкова голямо, че не бива да се удължава много. Като го докоснах с устни, усетих как цялото му тяло се сгърчва и той грубо ме отблъсна в момента на върховната конвулсия.

Приличаше на онемял, когато се надвеси да ме целува. Избърса се с чаршафите, привлече ме до себе си и легнахме, нежно прегърнати. Младостта е толкова буйна, че преди още да е спаднал окончателно, започна да набира сили и този път не се противопоставих да ме обладае... Страстта му беше толкова силна, че свърши, преди аз да съм започнала. Отново младостта позволи да се възстанови и през останалата част от следобеда си доставяхме взаимно удоволствие.

Трябваше да стана и да се облека. Принцът омаломощен лежеше гол на леглото. Гледаше ме с възхищение, доказателство за благодарност и върховно задоволство. Имаше и втора среща, разбира се, защото макар че Риволи беше любезен и възпитан човек, с когото ми беше невъзможно да скъсам, без да ми е мъчно (не бива да се омаловажава приносът му към укрепването на положението ми), толкова се пристрастих към Мурат, че не можех без компанията му. С негова помощ скоро имах мои коне. През следващите пет години купих повече от шестдесет отлични коня. За тях се грижеха английски коняри. Съветите на Мурат и допълнителният му принос дадоха отлични резултати.

Може би това е някаква екстравагантност, но не е така. В крайна сметка в средата на онова десетилетие аз бях най-изтъкнатата сред онези жени, които някой изобретателно беше нарекъл „големите хоризонтални“. От стоте хиляди жени, които в Париж посвещаваха живота си на любов, малко бяха тези, които от връзката си с богат покровител можеха да водят разкошен аристократичен живот. Мари Коломбиер, Бланш Д'Антини, Адел Куртоа, Ана Делион и още няколко други също като мене се излагаха на показ на най-добрите балове и на надбягванията в Баден (там ми беше оказана честта да вляза с каляската си в Анклозюр придружена от принцове и херцози).

Херцог Риволи не прие с ентузиазъм срещите ми с принц Ахил Мурат (няколко „приятелки“ веднага му докладваха). А и той от своя

страна не беше тактичен. Когато двамата мои любовници се срещаха (обичайно за ограничения свят на парижката аристокрация), в най-добрите случаи те ледено мълчаха, а в най-лошите кръстосваха реплики. Почти винаги побеждаваше младежът. Веднъж, в компанията на други хора, херцогът и принцът разговаряха за нарастващата умора на възрастен член на правителството. Херцогът каза: „Cherchez la femme!“^[3] „О, господин херцог — отговори принцът, — чудесно знаете, че съм я намерил.“ Второ действие: херцогът се извини и напусна салона.

Въпреки всичко известно време аз продължих да забавлявам скъпия ми херцог и заедно с това дегустирах с принца любовните наслади. Щастливите преживявания приключиха през 1865 година, когато един инвалид, от когото бях купила два товарни коня, има дързостта да ми изпрати фактура за няколко хиляди франка, които вече му бях платила. Нямах разписка и Мурат беше любезен да подпише документ, с който декларираше, че е свидетел на плащането. Един злонамерен журналист, Хенри Рокфорд^[4], враг на Наполеоновите, атакува принца в печата и той се принуди да го извика на двубой. Мурат го рани, но злото беше сторено и по заповед на императора (който изплати огромните му дългове) замина за Африка.

Вечерях с принца и баща му в навечерието на отпътуването. Стариият остана толкова дълго с нас на масата, че ни обхвана безумие, което не можехме да скрием. Мурат протегна крака си под масата и започна да ме гали между бедрата, докато аз разговарях с баща му за музика и готварство. Макар че възрастният човек заспа на масата, не успяхме да направим много за задоволяване на желанията ни. Накрая бащата стана и помоли сина си да го придружи до вкъщи. Така се сбогувах със сина, чиито обещания за прощален подарък не се сбъднаха, но няколко дни след това получих подарък от бащата — сребърен сервиз с осемнадесет прибора и златен часовник.

Риволи, недоволен от вниманието, което бях обърнала на Мурат, беше охладнял към мен, но за щастие, англичанинът лорд Хенри Сеймур ме представи на негов познат, когото на шега нарече просто Дук Цитрон. Беше прякорът на принц Гилермо де Оранж, наследник на холандския трон.

Де Оранж беше мъж с безцветно, възпълно жизнерадостно лице и изключително скучен събеседник. От него получих още по-малко

любовно задоволство, отколкото от Риволи и макар че известно време бяхме приятели, допринесе съвсем малко за издръжката ми, въпреки че ми подари гердан от перли, толкова дълъг (странност на въображението), че го слагаше около кръста си. Съвсем скоро съдбата ми представи нов покровител от много по-висока класа.

Една сутрин през декември 1864 година карах кънки в Боа и видях, че ме поздрави мъж, когото познавах от големите салони. „Кора Пърл на кънки — възкликна. — Странна комбинация от огън и лед.“ Отговорих му: „Monsieur^[5] Ле Дук, след като толкова открито счупихте леда, да изпием заедно по нещо?“ И така пих шампанско с херцог Морни^[6], доведен брат и наследник на императора, син на кралица Хортензия и толкова богат, че никой не можеше да изчисли богатството му дори и приблизително.

На другия ден след срещата ни в конюшните ми докараха прекрасен арабски бегач, следван след малко от самия Морни. Бях построила малък манеж близо до конюшните и наредих на един от прислужниците да отведе херцога там, защото исках да поразходя коня. Тогава бях ездач^[7]. Бързо се съблякох (беше горещ ден в края на пролетта) и яхнах арабския кон, за да представя на Морни зрелището на Пърл. Отсъствието на поли и рокли поражда перфектно разбирателство между кон и ездач, несравнимо е това, когато дрехите пречат на ездача да почувства инстинктивните реакции на животното, а и то да усеща леките подстрекателства. Господата, които яздят с тесни панталони, знаят отлично това, но не и жените.

След няколко обиколки насочих коня към херцога. Той хвана поводите и ми помогна да сляза. За да съм сигурна, че няма бързо да се разсее неговата разпаленост, му казах: „О, господине, както конят има нужда от грижи след езда, така и аз трябва да се изкъпя и отпочина. Бъдете сигурен, че Вашият подарък ще получи признанието на вечното ми възхищение.“ Обърнах му гръб и се отправих към конюшните.

На следващия ден получих покана да посетя Морни в неговия дом. Когато пристигнах, ме съпроводиха и аз преминах през цял шпалир от хора, готови да ми окажат всякакви услуги. Влязох в салон, в който ме очакваше херцогът. Беше висок и слаб мъж, за съжаление изгубил цялата си коса, но украсен с елегантни мустаци и възбуждаща брадичка. Беше елегантен, грациозен и силен както облечен, така и без дрехи. За да не удължавам разказа си, ще кажа, че ми го демонстрира

щедро още при това първо посещение и доказа желанието си да доставя и получава удоволствие. Не само станах негова любовница (той си имаше много), но и негова приятелка (имаше по-малко), негова и на жена му, принцеса София, родна дъщеря на Александър от Русия.

Принцесата с прекрасния си вкус да се облича изпълваше с радост и блясък живота в Париж. Много хора я намираха за „трудна“, защото не понасяше глупаците. В някои аспекти тя продължаваше да бъде дете, което спонтанно изразява чувствата си. Беше привлекателна, дребничка със светлоруса коса (оттам и прякорът ѝ „Бялата мишка“), слаба, с малки ръце, тъмни очи и заострен нос. Когато за първи път я придружих на маскен бал, тя беше с въздушен нощен тоалет от къдриви сини и бели ленти от тюл.

Когато престана да танцува, тя седна до мен и продължи да наблюдава веселието, но херцог Дино, дегизиран като дърво с много клони, седна пред нас и ни пречеше да виждаме. Принцесата го изрита и викна: „Махнете се оттук!“, и понеже той не помръдна, тя го хвана за клоните и понечи да го хвърли на земята и до края на вечерта мърмореше проклетия срещу самата себе си.

Макар между нас да нямаше разногласия, мисля, че брачният ѝ живот с Морни беше в криза. Присъствувах на много банкети, на които тя отказваше да ходи от чист каприз и той трябваше да посреща гостите сам. Аз харесвах двойката. Познавах ги от една година, през която херцогът беше толкова щедър, че в края на 1864 г. вече наех Шато дьо Босежур^[8] близо до Орлеан като селска резиденция.

Пак благодарение на херцога се запознах с изтъкнати личности от обществото. Той винаги беше домакин на безбройни банкети и балове с маски. Говори се, че в най-ново време е измислил балове с маски, на които господата Фулд, Руер, херцогиня Валевска и херцогиня Ле Он, съпруга на белгийския посланик, обличаха най-люксозните и скъпи маскарадни костюми. Маркиз Галифе, ексцентричен младеж, обичащ да провокира общественото мнение, се дегизираше по необичаен начин. Веднъж дойде преоблечен като аптекар с апарат за клизма, а в друг случай като кутия за порнографски снимки с дупка за гледане. Дамите се трупаха да любопитстват и когато поглеждаха през дупката, виждаха две кукли от слонова кост, изработени реалистично да правят любов.

Знаеше се, че херцогът извличаше полза от тези увеселения. Веднъж изчезна от салоните с една от дамите за доста дълго време. Когато се върнаха, гостите видяха, че дамата носеше Почетния легион, закачен на воланите на фустата.

По онова време можех да харча доста пари, за да се представям като дама. Връзката ми с Морни повишаваше цената на подаръците, които ми правеха другите мъже с искрена почит. Бях приемана в обществото. Веднъж някакъв портиер има дързостта да не ме допусне в салоните на казиното в Баден. Когато херцогът разбра, ми изпрати бележка с насрочена среща в същото казино. Влязохме под ръка и още там той ми подари торбичка с пари, за да участвам в играта.

Както в града, така и на село давах богати банкети. Сале имаше картбланш да пазарува, каквото му е необходимо. Разходите нарастваха. Веднъж платих фактура за храна за две седмици на стойност тридесет хиляди франка. От друга страна (макар че не обичам да говоря за пари), трябва да призная слуховете за верни, според които подарък от мъж за една нощ с мен струваше дванадесет хиляди франка.

В моя замък градините се разполагаха по дължината на реката и през лятото се изпълваха с двойки. Почти винаги в края на седмицата се събираха по двадесет-тридесет поканени гости. Бяха весели времена. Младите обичаха шегите — някои глупави и жестоки, а други не толкова. Една от тях (още ме е срам) беше шегата, която си направих с местен лекар, дебел мъж на средна възраст. Ухажваше ме, откакто бях наела замъка; толкова нахален, надут и неприятен, че реших да му скроя жесток номер. Престорих се, че приемам ласкателствата и му определих среща в една от стаите ми. Човекът дойде готов и се съблече. Казах му, че, ако иска да ми се наслади, трябва първо да застане на четири крака, а аз да го яхам из стаята. Докато обикаляше в тръс (обувката ми служеше вместо камшик, а конят ми изгаряше от силно желание), в стаята нахлуха четиринадесет-петнадесет от поканените мъже и започнаха да се заливат от смях над горкия доктор. След това (с подгъната опашка) го изхвърлиха в градината и му метнаха през прозореца дрехите. Бедният човек побърза да изчезне. Накарах всички да се закълнат, че никога няма да разкажат за жестоката подигравка и мисля, че те изпълниха дадената дума.

В друг случай направихме нещо по-невинно. Херцог Алберт Мони прие поканата ми да гостува в Шато за два дни през лятото. Донесе ми подарък — монголска гравюра, представляваща любовен акт между воин и куртизанка^[9].

Херцогът заложи двадесет хиляди франка за това, че е невъзможно да се възстановят сцените. Но удари на камък, защото веднага се заех да убеждавам капитан Дешамп от френската артилерия (знаех, че Дешамп е отличен ездач и голям любовник) да опита с мене акробатическите упражнения. Гостите се настаниха удобно на хиподрума, докато ние се подготвяхме. За късмет беше един от най-топлите летни следобеди, съблякохме се и обзвдихме кротък кон с широка задница.

Започнахме с най-лесната поза от гравюрата — капитанът възседнал нормално, а аз яздех с лице срещу него. Подскачахме в тръст под аплодисментите на гостите без ни най-малки затруднения. Херцогът ми пошепна, че другите пози няма да бъдат лесни. Застанах между бедрата, като сложих краката си сгънати в коленете върху ръцете му, които държаха юздите. Той ми вкарваше неукротимия инструмент с леки тласъци. И тази поза се оказа лесна, но понеже не беше удобна, ни достави по-малко удоволствие.

Спряхме коня, за да си сменим местата. Легнах върху широкия гръб на животното с глава към гривата, капитанът застана на колене, за да ми се качи, докато аз му нагласях краката върху раменете ми. Позата беше доста сигурна със спрял кон, но се озорихме да запазим равновесие вървешком. Въпреки това направихме цял кръг. Последната поза ни победи, по-точно мене. Трябваше да обладая монголския ездач, застанал с глава надолу и вертикално нагоре с тялото, а аз, седнала с лице към опашката, да се чифтосам с него, като си вдигна задника, заставайки на ръце.

Въпреки че капитанът успя отлично да задържи позата и твърдостта на органа си, на мен ми беше трудно да изпълня номера си и помолихме да повторим първата поза. Той засили тръста, за да се насладим най-после на оргазма сред аплодисментите на гостите, чието мнение беше, че сме направили добра ексифиция, заслужаваща поне част от облога.

Херцогът каза: „Не част, целият“ и щедро ми връчи торбичката.

Макар че съм далече от Шато, все още са пред очите ми елегантните фигури, разхождащи се из парка, и малките бели тела на къпещите се в тихите води на реката, която криволичеше сред ливадите. Там на един склон имаше пещера, която превърнахме в естествена райска градина и където по обичай се ходеше без дрехи, мъжете се печаха на слънце, а жените (за мое съжаление смятах, че в леглото трябва да са толкова бели, колкото и накичени с бижута в салоните) седяха под сянката на дърветата и храстите или се отдаваха на лекомислия, по двойки или на групи по четирима, шестима или нечетни числа. През това време лакеи с ливреи ни сервираха храна и разхладителни напитки.

Прислугата беше отлично обучена. И мъжете, и жените избирах според качествата им и чувството за отговорност към работата. Бях ги научила никога да не се изненадват, каквото и да става, и да бъдат възможно най-дискретни. Винаги ясно съм обяснявала на гостите да не ги канят на любовни срещи, без аз да знам и да разреша предварително. Ако някоя прислужничка имаше късмет да спечели мъж от поканените гости, аз не се противопоставях, но тя трябваше да реши дали да рискува да направи крачката, защото веднъж излязла от дома ми, не я приемах отново. Това те знаеха отлично.

От друга страна, не отказвах една нощ удоволствие на никой от двата пола.

Господата, които се настаняваха в Шато, идваха придружени от любовниците си или разчитаха аз да им предложа някоя и това беше по-честият случай, защото познавах доста елегантни дами, за които забраненото удоволствие беше възбудително усещане. Що се отнася до мъжката прислуга, винаги съм ги поощрявала да се радват на авантюрите с прислужничките и дори им позволявах да си имат любовници в съседното селище. Щеше да бъде несправедливо и дори да доведе до насилие, ако млад мъж, който прекарва цял ден в обстановка на чувственост (ден и нощ сервират на двойки, чието забавление е правене на любов), да няма възможност да облекчи собствените си естествени нужди. Обикновено гостите ми искаха нещо повече от ласки. Знаех от някои госпожи, чиито любовници аристократи не ги задоволяваха изцяло, та търсеха яки мъже, при които ливреята само покрива прелестите им.

Заради всичко това Шато се смяташе за място, където върховното удоволствие нямаше край. Всички, които идваха, знаеха какво търсят и никой (с изключение на горкия доктор) не си отиде разочарован или измамен.

---

[1] Селски говор и едновременно лондонски жаргон — Б.пр. ↑

[2] 1847–1895 — Б.пр. ↑

[3] Търси жената — Б.пр. ↑

[4] Истинското му име е Виктор Хенри де Рокфорд-Луси. — Б.пр. ↑

[5] Господин — Б.пр. ↑

[6] 1811–1865 г. — незаконен син на кралица Хортензия Холандска и граф Флоа де Биардъорие. Бил е организатор на атентат срещу брат си през 1851 г. — Б.пр. ↑

[7] Нестор Рокеплан от „Фигаро“ е казал на Кора Пърл, че „язди отлично и неповторимо“. Смята се, че за три години е похарчила 30 хиляди франка само при един търговец на коне. — Б.пр. ↑

[8] По-късно го е купила. — Б.пр. ↑

[9] В колекцията на Джинджер Фунейщън фор Културал Стъдис във Вашингтон се намира анонимен пергамент от XVIII век, произхождащ от Монголия със същите сцени. — Б.пр. ↑

ГРАФЪТ И ВИСКОНТЪТ. НОВИ УРОЦИ ПО ЛЮБОВ

През есента на 1864 година изместих съперничката си Ан Шасинь, известна като Лиан. По онова време тя беше стигнала върха на показване на прелестите си (беше се предлагала като задкулисна любовница, занимаваща се с танци, но не пред публика). Господин Губеж клюкарски ми шепнесе как Лиан поканила в апартамента си група влиятелни почитатели, как седнала във вана с мляко (магарешко според господин Губеж, но мисля, че по-подходящо щеше да е било кравешко). Повдигайки се от ваната, така че да се видят всичките ѝ прелести, Лиан извиква две прислужнички да я съпроводят с неприлични и похотливи жестове и излязла от стаята. Мъжете заедно с господин Губеж занемели в трескаво безпокойство. Той ми описа с прекален патос прелестите на Лиан и начина, по който ги излагала. И не престана да разказва историята в цял Париж.

Седмица по-късно поканих на вечеря шестима господа. Единият от тях беше непоносимият, но незаменим господин Губеж! Имах нужда от бърливостта му. Останалите бяха херцог Треаж, принц Ц., полковник Марк Обри, господин Пол от националната банка, господин Перипор (брат на собственика на ресторант Трик) и актьорът Жорж Капило, приятел на Хенри Мелак — либретиста на Офенбах, на когото исках да направя впечатление. Казах им, че поводът за това събиране е да демонстрирам кулинарния талант на Сале, готвил на орлеанския принц. Специално заради Губеж подчертах, че десертът ще бъде много специален.

Приех господата с най-изискан стил. Дадох отлична вечеря. Разговорите бяха приятни и насърчавани от различните вина. Когато дойде време за последното ястие, извиних се и казах, че отивам в кухнята да дам указания. Вътре свалих вечерната рокля (приемайки мъже, не носех много бельо, а още по-малко в този случай), качих се на стол и се настаних в огромно сребърно блюдо, което Сале беше взел на заем от орлеанския принц. Обърнах се настрани и си подпрях

главата с ръка. Сале се приближи, придружен от Ив — лакей, когото току-що бях наела и който носеше блюдата, пълни с марципани, кремове и пасти с различен цвят. С майсторство и умение Сале започна да украсява голото ми тяло с карамелизирани розички и езичета от крем, приготвени със специална смес, за да не се разтопят от топлината на тялото ми.

Доволен, Сале пръскаше крем върху бедрата ми и слагаше на гърдите ми изкусно направени пъпки. Наблюдавах как Ив проявява особен интерес към сладкарската дейност. Ставите на пръстите му бяха по-бели от друг път, макар че е държал десет пъти по-тежки блюда, а панталонът му издаваше по-скоро страстно, отколкото респектиращо отношение към господарката.

Украсяването приключи с поставяне на гроздово зърно в пъпа. По цялото блюдо Сале насипа огромно количество разбити белтъци и допълни ефекта с пръскана кристална захар. Накрая ме покриха с капака на блюдото и чух Сале да извиква още двама от прислужниците. Усетих как ме повдигат и понасят към столовата. Чух как, отваряйки вратата, разговорите утихнаха, докато напълно заглъхнат при слагане на блюдото върху масата^[1].

Отвориха капака и аз зърнах невярващите очи на гостите. Господин Пол, както и очаквах, първи излезе от вцепенението, протегна ръка, взе гроздето и бавно го лапна. Не оставайки по-назад, господин Перипор се надвеси над подноса и с език се зае с бялото цветенце, което Сале беше сложил на дясното ми зърно. И така всички (без господин Губеж, който както винаги само наблюдаваше отстрани) се приближиха, стъпиха на столовете или застанаха на колене върху масата и започнаха да прокарват езици и ръце по тялото ми, за да вкусят от сладостите. Принцът толкова се разпали, че ме облада на самата маса и развали украсата по тялото ми. Останалите бяха толкова възбудени, че само от уважение към произхода си не стигнаха до насилие.

Принцът свърши толкова бързо, че не трябваше да чакат много. Масата, цапаницата с белтъците, чашите вино и приборите не бяха най-удобното и подходящо място за правене на любов. Поисках да ми дадат възможност да се настаня на някой от близките дивани, където продължи това, което принцът беше започнал. Господин Капило по собствена инициатива се задоволи с една яка мастурбация (нещо

обичайно за хората от неговата професия, както за съжаление многократно се бях уверила). Господин Пол се зае с устата ми, а полковник Обри се повери на прегръдката ми. Накрая господин Перипор в състояние на изключителна възбуденост се опита да измести херцога, който получи удоволствието със свои словоизлияния, които ме накараха да мисля, че е младеж, изхабен от посещения на не много изискани места.

Интересен е начинът, по който господата (убедена съм в тази констатация), приятели или не, отлично се разбират, когато едновременно правят любов с една жена. Сигурно е природна даденост жената да може да задоволи шест, седем или повече мъже наведнъж. Твърдя, че и най-мъжественият мъж е невъзможно да задоволи повече от три жени за по-малко от двадесет минути. Очевидно гледката на задници на едните стимулира другите и често, както и в случая, бързо се задоволяват всичките желания. Приятелите ми се сбогуваха очаровани, като ме убедиха, че клюкарстването на господин Губеж ще засенчи всички анекдоти за порнографското къпане на Лиан. Така и стана. На другия ден сутринта къпането с мляко беше свършена история. Малко след това Лиан стана монахиня под името сестра Меделин де ла Пенитанс.

Триумфът не ме умори, а още повече ме екзалтира. Освен това бързото угасване на желанията на принца и херцога ме ядосаха. Оттеглих се в спалнята, за да се изкъпя. Наредих на Ив да ми донесе топла вода и когато я донесе, го помолих да ми помогне.

Винаги съм спазвала френската поговорка: „Никога с прислугата“, но бях възбудена от разположението на младежа и реших да го пробвам. Подаде ми ръка да ми помогне да вляза във ваната. Казах му да си махне ливреята, защото струваше скъпо и можеше да се напръска (така му го обясних).

За моя изненада не само бързо се освободи от нея, но свали и долните си дрехи. (Забелязала съм, че хората от низшите съсловия свалят по-малко от дрехите си в любовния акт.) Изкъпа ме цялата. Ръцете му бяха чисти и приятни, а мъжествеността му докосваше нежните ми части.

Като видях, че е прекрасен и обещаващ младеж, позволих му да ме вдигне от ваната и да ме сложи на килима до леглото. Там ме изсуши със собственото си тяло, показвайки ми, че и лакеят може да е

на ниво, подобно всеки мъж от обществото. Въпреки възторга ми от опипванията, близванията и притисканията му, аз се стегнах да не се показвам заинтригувана от секса. За разлика от по-голямата част сред мъжете от различни прослойки, той не се ограничи да атакува входа, за да изпразни бойното оръжие. Помислих си, че ако беше жена, щеше да бъде добра проститутка. Нежно, почти женствено, но не по-малко мъжествено доставяше удоволствие на себе си и на мене. Това продължи дълго и когато стигнахме до финала, си рекох — този човек не е слуга. И наистина бях права в предположението си.

Не бива да споменавам името му, защото е от изтъкнат род, свързан с църквата. Ив (това не е истинското му име) беше висконт, бил влюбен в мен от три години и както после ми разкри, още като ученик ми написал любовно писмо. Моят отговор бил студен и нелюбезен. Сега той си отмъщаваше, след като в продължение на две седмици ми е прислужвал, търсейки възможност да ми се обясни. Освободих го от ливреята и го направих личен слуга в спалнята. Единственото му задължение беше да ми доставя наслада.

Няколко седмици Ив ми беше любовник, докато един ден му казах, че отивам до една приятелка в Клиши и няма да бъда вкъщи до вечерта. За съжаление или може би за щастие приятелката ми отсъствуваше и се върнах на улица „Шайо“ много преди предвиденото. Влязох и се отправих направо към спалнята, без да си свалям палтото. Каква беше изненадата ми, когато видях в леглото си две голи тела. Ив се беше опянал по гръб, а върху него хубава девойка... Като чуха вика ми, задавен от крайно изумление и гняв (благородството го изисква), а и не бях свикнала любовниците ми да приемат други в собственото ми легло, Ив наклони глава назад и изненаданият му поглед се кръстоса с моя. Но очите ми се заковаха в нещо друго. Когато Ив си отмести главата и се откри коремът на партньора му, видях не венерин хълм на момиче, а мъжествеността на младеж. Той отскочи и седна на леглото с недоволното лице на скитник.

Приближих се и силно го ударих, извика от болка и излетя към дрехите си, които лежаха на земята. Ив хладнокръвно си лежеше на леглото. Хвърли една монета на момчето, то я хвана във въздуха и изчезна от стаята. Ив ми обясни, че докато е бил във Военната академия, е привикнал към вкуса на момчешката плът, въпреки че за неговата чувственост аз съм неудържим стимулант. Но докато ме е

нямало, му дошло желание да опита и като видял през прозореца скитника, го извикал. Обясни ми, че не често е в състояние да прави любов само с жени повече от една, две седмици без прекъсване...

Очевидно скитничето не за първи път се поставяше в такава услуга. Бързо приел сделката, като стигнал до стаята по водосточния улей.

* * *

Беше през 1864 година, ако добре си спомням. Един следобед, сама къщи, чух настойчиво удряне на камбанката на вратата. Прислужничката ми каза, че младеж с прилична външност настоява да ме види. Пуснах го да влезе. Представи се момче на около деветнадесет години, с кадифено палто и нервен поглед. Не беше в състояние да обясни какво иска, но след като го поканих да седне и му предложих чаша вино, събра смелост. Извади торбичка с петдесет луидора и ги сложи на масата. Нямах настроение за нищо, но го отведох в близката стая, съблякох се и угасих разпалеността му за доста кратко време.

Сложил глава на рамото ми, го попитах как му е хрумнало да дойде при мене. Разказа ми, че е част от една група от петдесет студенти, които се възхищават на идеите и действията ми. Наблюдавали са ме като излизам от къщи, а в операта ме гледали с бинокъл. Тъй като са бедни, очевидно никой не посмял да поиска услугите ми, но събрали помежду си по един луидор и разиграли лотария. Победител станало момчето в леглото ми.

Това почитание ме развълнува толкова, че не само отговорих на подновеното разгорещаване на студента, а и взех един луидор от торбичката и му го върнах, казвайки, че компанията му ми е била приятна, че оценявам дарованието му и съм доволна да ме обладае, без да плаща.

По това време имах удоволствието да задоволя желанията на граф Наполеон Дарю, елегантен и енергичен господин, както и на сина му висконт Пол, момче на деветнадесет години. Естествено не бях с двамата едновременно, а една вечер с единия, после с другия. С интерес установих разликата между тях и не заради възрастта

(висконтът беше по-малко пламенен, а баща му беше запазил чевръстината и буйността на млад мъж), а заради темперамента. Графът знаеше уловки и беше толкова изобретателен, че дори когато не бях разположена за любовна игра, успяваше по възхитителен начин да ми достави наслада. А синът, висконтът, беше флегматичен и искаше само бързо удоволствие винаги в една и съща поза.

Подаръците, с които ме обсипваше висконтът, бяха много великодушни (предполагам, че баща му го е ръководил, защото сам той не би се сетил). Никога не съм била жена, която се задоволява само с една поза, и реших да покажа на младежа други варианти. Почаках една вечер, когато прояви слабо желание да ме има, и се възпротивявах, докато не се съгласи да го направим, като аз седна на ръба на тоалетката. Тази поза позволява по-голяма свобода на действие. Така можех да галя задника му, гърба, да опипвам топките и да гъделичкам с пръстите на краката чувствителната точка между тях и ануса. Беше изненадан приятно. Като откри, че има и други начини „да се счупи яйцето“ (така каза), стана по-изобретателен и от мене и ме увещаваше да го правим върху килимите пред огледалото, на масата сред чиниите с храна и веднъж на стълбите към столовата, където един от прислужниците едва не се спъна, носейки първото ядене, но тъй като беше трениран да не се притеснява от нищо, продължи пътя си към масата и сервира ястията.

Не знам дали баща му знаеше, че обучавам сина му, но скоро ми каза, че ще го ожени. Избраницата беше млада наследница и моя позната. Интересна новина, защото бях взела предпазната мярка висконтът да се подпише под писмена гаранция за изплащане на сто хиляди франка, когато се ожени. (Помня добре, момента на подписа: младият Дарю поиска да покрие тялото ми със зловонна черна мед, към която беше пристрастен, за да ме изближе. За измърсяването на бельото на леглото и неудобството за тялото ми определих тази цена, която той любезно прие.)

Сватбата се състоя, както беше предвидено, но когато писах на висконта, че искам дела си, не получих отговор. Изпратих още три писма — без отговор. Тогава висконтесата получи подписания документ. За моя изненада след два дни дамата ми направи посещение. Беше с година-две по-млада от мен и много красива. Разговаря с уважение и ми даде парите. Дори ми благодари за великодушието.

Прекрасното същество се изчерви, признавайки, че е разбрала на кого висконтът дължи опитността си в спалнята, от която сега тя се наслаждава. Разделихме се приятелски.

Може би на читателите без опит в тези сражения да им се стори странно, че съпругите на мъжете, които ми оказваха почести, не ги ревнуваха от мен. Сигурно оценяваха, че съм обучавала мъжете им, защото колкото и да е съдържана една съпруга на масата или в салоните, несъмнено по-малко крие апетита си, когато е в спалнята. И ако там мъжът не знае да подправи ястието по неин вкус — горката жена! Може би някои дами са ми били благодарни, че съм задоволявала прекалените за тях апетити на мъжете им или апетити, които по някаква причина не са искали да задоволяват. Но тези жени бяха малцинство или с наклонности на лесбийки. Когато за първи път една от тях ме покани да ѝ покажа гърдите си, аз се изненадах, макар че не беше действие, което изискваше интимност с молителката. В други случаи трябваше да отхвърлям искания да купят от мен услугите, които продавах на съпрузите им. От времето на колежа никога не почувствах влечение към жени. Не че възразявам срещу това, но любовните ми връзки са били, освен удоволствие и работа, с едно изключение, за което ще разкажа, когато му дойде времето.

---

[1] В друга биография на Кора Пърл се говори, че била сервирана гола в сребърен поднос в кафене „Аngle“. — Б.пр. ↑

ПРИНЦ НАПОЛЕОН И НЕГОВИТЕ ЛЮБОВНИЦИ

Много пъти съм чувала да се казва, че годините пред обсадата са били най-добрите за парижкото общество. За мен действително беше така. След това нещата никога не се върнаха на мястото си. Същото може да се каже и за някои приятелки от професията. Казвам „приятелки“, но в нашата, както и в други професии думата има различно значение. Част от тях бяха наистина приятелки и трябва да благодаря на Каролен Летесие, която ме прибра, когато нещата тръгнаха зле.

Може би на Каро ѝ липсваше финесът, но не може да се отрече добрият ѝ характер, прозиращ в хубавото ѝ лице и безсрамна усмивка. Миналото ѝ беше мистерия за мен, казвайки ми, че не познава родителите си и че един от първите и спомени е сблъсъкът с месаря Грендорж в беден парижки квартал. От ранна възраст споделя леглото му и когато съпругата му починала, тя се грижела за скромната стаичка, в която живеели. Месарят я отворил на любовни наслаждения още в най-ранна младост, както тя ми обясни без болка и досада. Всичко започнало като игра между двамата и като естествено желание за човешка топлина, превърнала се в пълна наслада. Тогава Каро била на четиринадесет години. Въпреки това малко по-късно месарят отново се оженил за вдовица на бакалин и на новата съпруга не ѝ харесала хубавата доведена дъщеря. Каро изхвъркнала на улицата.

Следващите ѝ години сигурно са били много тежки, защото никога не ми е говорила за тях. Три години по-късно станала балерина в театъра в Турин. Била е стройна, в действителност по-добре е да се каже слаба, „като момче“ (казваше ми тя). И така първият ѝ покровител — френски дипломат, се оказал пристрастен към компанията на момчета и можел да прави любов само с жени, които приличали на момчета. Съпругата му го била заплашила, че ще го напусне, ако не се откаже от наклонностите си. Каро била добре дошла, защото можела да го възбужда с кльощавото си задниче. По

този начин дипломатът възвърнал репутацията си на мъж и задоволил желанията на жена си.

Скоро Каро станала любима тема в устата на хората от Турин. Върнала се в Париж с препоръка за висшето общество. Запознахме се през 1859 година в Пале Роял. Тогава аз още не бях толкова известна.

По онова време търсех работа и излизайки разочарована от изхода за артисти, се сблъсках с Каро. Тя ми се усмихна приятелски и ме покани на чашка в жилището си. Къщата ѝ беше обзаведена с много вкус и лукс. Даде ми някои ценни съвети и този ден разбрах, че съм намерила приятелка.

Показа ми жилището, спалнята и огледалата със златни рамки, разположени около леглото. На малка масичка винаги под ръка имаше ябълка. Солидният шкаф съдържаше много рокли, с които посрещаше любовниците. Сред тях кожено наметало с хастар от черна коприна, комбинезон и гащи от груб селски плат (обличала ги, когато я посещавал принц).

Но приятелството ни не продължи дълго. След месец тя замина за Санкт Петербург да играе в театър „Мишел“ и стана любовница на великия херцог. (Веднъж по време на един танц пада корсажът ѝ и херцогът използва големия шнур на ордена Сен Андрес, за да прихване скъсаната част.) Избягва от Санкт Петербург с великия херцог през 1867 година, но руските агенти ги изненадват в Берлин и херцогът (племенник на царя) получава заповед да се върне в Русия. Отказва и двамата се крият в Баден под името господин и госпожа Летесие. Там са приети от висшето общество. Не ги приема само актрисата Хортензия Шнайдер. Една вечер в казиното, като вижда Каро, казва на компаньона си на висок глас: „Виждала съм много дебелани, но нито една толкова красива.“ Каро със същия тон коментира пред херцога, че никога не е виждала подобна тлъстачка. Репликата, колкото и да била искрена, за съжаление не била достатъчно изискана за приемане в обществото и Каро за малко да я изхвърлят от Баден. За късмет две години преди това била на служба при великата херцогиня, за да обучава отрочето. Но малко след това Каро се връща в Париж сама и точно тогава станахме по-близки приятелки. Непрекъснато ми разказваше за поведението на побърканите руснаци (както ги наричаше), чиято основна дейност очевидно била да смесват любовта с пиянството. Каро твърдеше, че

русинът е единственият мъж, способен да се напие почти до сгромолясване, без да намалее способността му да задоволи жената. Казваше, че мъжествеността на руснаците може да задоволява жени, дори и мъртвопияни. На мен не ми се вярва, защото знам, че за дълго правене на любов при мъжете алкохолът е враг.

Каро беше търсена от чужденците. Мисля, че французите я намираха прекалено слаба, но англичани, германци и руснаци я смятаха за истинска парижанка заради черната ѝ коса, заради веселостта ѝ и тънката фигура. (Завърнала се от Баден, беше понапълняла и бюстът и представляваше отличителна част, а не само допълнение към фигурата.) Бялата ѝ кожа също привличаше. Като повечето парижанки и тя се пазеше от слънцето и тялото ѝ беше по-бяло от хартия. Неотдавна (сега се виждаме често) влязох в стаята ѝ, без да чукам и я заварих под един мъж, мязащ на индус. После ми го представи, беше полковник от английския флот (но аристократ). Бях се объркала, като видях толкова бялото тяло на Каро под мъж, който прекарва часове почти гол на палубата на кораб.

Ако Каро и аз бяхме противоположни по отношение на предпочитание от кавалерите — тя типичната парижанка, а аз англичанка, то Баручи беше по средата.

Никога не станах толкова близка с Джулиа Бенини, както с Каро, отчасти защото не обичах италианците заради натрапчивата им мисъл да имат деца. Но Баручи беше станала известна и по-приемлива от тези, които вече познавах. Родена е в Рим, същата година, която и аз, макар и да твърдят, че изглежда по-голяма. В Париж идва съвсем млада като любовница на някой си господин Де Дан. Мъжът допуснал грешката да я заведе в кафе „Рондал“, където на нея ѝ скимнало да се огледа в едно огромно огледало в дъното на салона и да възкликне на висок глас с ужасен френски: „Велики Боже, колко съм красива!“ Принц Денен, който в момента вечерял там, я подкрепил и я откраднал от горкия господин Де Дан, настанявайки я в дома си на Елисейските полета, където след месец тя беше събрала бижута на стойност един милион франка (така се говори). Постигнала го е с простия метод да не казва никога *не* на всеки мъж, който я поиска. Беше луда за пари, но, казано честно, и за военни. Дори и да бъде току-що приела член на Джокей клуб и изморена от оргията, ако видеше хубав мъж в униформа, бързо се обличаше и хукваше след него. Веднъж отиде в

казармата с капитана, командващ отряда на двореца. Поканил я в дежурната стая. Когато влязъл един сержант, видял офицера по риза, а Баручи с глава между краката му. (Много обичаше да обслужва инструмент (най-вече войнишки) по този начин. Често съм забелязвала, че това е характерно за италианките.) Сержантът рапортувал за инцидента на императора, но той не се разсърдил, дори му се сторило забавно и не наказал капитана. Но не могъл да избегне коментарите в пресата. По-късно господин Офенбах се вдъхновил от случката и написал изпълнението „Ох, колко обичам военните!“, включено във „Великата херцогиня“ от Жеролщайн.

Жилището на Баручи на авеню „Елисейски полета“ номер 124 ѝ носеше добра рента. С радост го даваше под наем на омъжени жени, които се нуждаеха от място, където да се срещат с любовниците си. Говори се, че понякога взимала пари от клиенти, наели съседна стая, от която през един процеп в стената са наблюдавали любовната игра на двойките. Но тези доходи бяха прекъснати, когато един министър — голям любител на зрелищата, видял свой колега да се люби със собствената му жена. Баручи запушила дупката.

В един период от време Баручи беше на върха на успеха, по-голям от моя и на Каро. Посещаваха я членове на императорското семейство, а парижката общественост играеше хазарт в дома ѝ. Събираха се на банкети и други забавления. Беше невероятно дръзка. Разказваше, че когато галският принц посетил Париж, я поканил на прием в Мезон дьо Ор. Пристигнала с четиридесет и пет минути закъснение. Херцог Грамон Кадерус я представил на принца, а тя вдигнала ръце към презрамките и свалила роклята си на земята. Останала гола, само с петнадесет кръга перли. „Безплатно ви показвам най-доброто, което имам...!“

Перлите на Баручи бяха известни. Казваха, че струват двеста хиляди франка. Говори се, че веднъж лудо се влюбила в един студент. Завела го вкъщи. Гледката на перлите потиснала толкова младежа, че горкият не могъл да направи това, което се очаквало от него, въпреки церемониите на италианката. Може пък и да е вярно, защото, като я видял гола, тя да му се е сторила по-малко привлекателна, отколкото накичена, фигурата на Баручи беше започнала да се разваля и макар че с хубавите дрехи и бижута да изглеждала красива, отпуснатите ѝ гърди и голям корем се забелязваха дори и при светлина само на една

свещ до леглото. Мъжете, които полудели тичаха да се любят с нея, не повтаряха, въпреки всичките ѝ похотливи хитрини.

В общи линии добре се разбирах с Каро и Баручи, но с другите колежки невинаги ми беше лесно. Завиждаха ми.

Както казах, известно време живеех с Каролен Асе, но тя беше твърде елементарна, за да я уважавам. Аналогично приличаше повече на Луи Филип, отколкото на жена, и бях учудена, че беше (не за дълго) приятелка на моята Каро Летесие. Бяха заедно и по време на обсадата на Париж през 1870 година. Сетне заминаха за Англия и там посетиха един студент в Оксфорд (запознали се с него в дома на родителите му в Париж). Двете Каролени се настанили в хотел „Рендолф“. Един преподавател в колежа Магдален към Оксфорд лудо се влюбил в моята Каро. Тя го посещавала в класните стаи, той възбудено я ухажвал, а в съседната аула студентите го чакали за лекция. Един от преподавателите се усъмнил в морала на гостенката и докладвал на председателя на учебното заведение доктор Бъли. Той се запознал с двете жени в ботаническата градина и те толкова го очаровали, че лично ги представил на обществото в Оксфорд като „бежанки от обсадата на френската столица“. Сред мъжете, които ги посещавали, бил американският поет Лонгфелоу, за когото се говори, че е написал много неприлични стихове за Каролен Асе. Студентът сега е изтъкната личност в Оксфорд и силно свързан с духовенството.

Каролен Асе боядисала фойтона си в жълто, за да ядосва принцеса фон Метерних, съпруга на австрийския посланик (на Баручи беше в синьо и червено, а моят в синьо).

Адел Куртоа наричаше себе си баронесата от Щернбург. Тази жена никога не ми е харесвала. Още в началото на кариерата си успя да избегне умората от изкарването на хляба, като направи един обречен брак с барона. Той ѝ даваше по десет хиляди франка на месец и тъй като беше възрастен, а тя много по-млада, разреши ѝ да си има любовник. Ако баронът беше по-бдителен, щеше да забележи, че лицето на любовника се изменяше всеки месец. Веднъж беше коняр, друг път лакей, трети — момчето от хлебарницата. Но баронът остана благосклонен, а баронесата щастлива.

Хора, които нищо не знаеха по въпроса, пуснаха слуха, че съм имала разпавии с Пева. Според мен тази жена за нищо не служеше и никога нямаше да се унижа да се карам публично с нея, а още по-

малко да се бием в Боя, както беше казано. Ако беше така, щях да свърша с нея, защото не беше яка. Рускиня, дошла в Париж през 1836 година, като по чудо си отворила път в обществото и не толкова заради красотата си. Беше кокалеста, слаба, с изпъкнали очи, крив нос и издадена брадичка. Можеше да прави любов в продължение на седем, осем часа със също толкова мъже, без да се измори. Говори се, че с похотливи средства (включително неприлични думи и изрази на всички европейски езици) съживявала и най-пасивните мъже.

Успя да се омъжи за Хенри Херц, фабрикант на пиана, много богат мъж, но не я пуснаха да влезе в Двора, независимо че той се опита да я представи. За да се компенсира, създаде собствен салон, посещаван от музиканти, сред които и германския композитор Вагнер (евтиният му парфюм от виолетки почти я карал да повръща). По същото време Херц бил в провинцията със семейството си. Вбесен, научил за пилеенето на богатството му и изгонил Пева. Няколко месеца прекарала в Лондон като любовница на лорд Стенли и се „омъжва“ за португалския маркиз Албино Франческо де Араухо. На следващата сутрин след сватбата добила нахалството да го поздрави, че е „спал“ с нея и му съобщила, че има намерение да се възползва от титлата, за да стане най-прочутата курва в Европа. Няколко години след това португалецът си пръснал черепа. Тя се връща в Париж и пленява граф Гидо Хенкел фон Донермарк, единадесет години по-млад от нея.

В жилището на площада „Сен Жорж“ тя приемаше, без да жали пари (вече беше богата). Когато някакъв беден младеж претендирал за услугата ѝ, тя му казала, че цената ѝ е десет хиляди франка. Поискала младежът да запали парите и да я люби, докато горят. Върнал се с парите, разхвърлял ги по най-добър начин, запалил първата банкнота (първо се съблякъл) и се хвърлил върху Пева. Стигнал до оргазъм, преди да изгори и последната банкнота. След това ѝ признал, че са били фалшиви.

Беше посмешище за цял Париж. Всичките ѝ злоупотребления бяха предмет на подигравки, защото само оглупелите от еротичния ѝ натюрел мъже я намираха за привлекателна. Останалите я смятаха за луда с амбиции, презираха екстравагантностите ѝ и порицаваха пошлостта ѝ.

По време на една вечеря в дома ѝ останала очарована, когато съобщили за влизането на императора. Той влязъл, седнал до нея и раздал ордени на всички сътрапезници. Тя мислела, че е стигнала върха на социалната си амбиция. Наистина видяло ѝ се странно, че Негово Величество пуснал ръка в деколтето, извадил едната гърда и я целунал. Изненадата ѝ се превърнала в ужас, когато кралската особа се оплита в едно бижу на корсажа и вдигайки глава, перуката му пада и разкрива бръснатото лице на Вивиер, тромпетиста, който толкова много приличал на императора.

Жилището на Пева е проектирано от Пиер Моген. Строежът продължил десет години. Замъкът ѝ в Поргартен на фон Донермарк му струвал два милиона франка. Те бяха обзаведени с лукс, който малко жени можеха да си позволят. Никога не се появяваше публично, без да бъде покрита с бижута от главата до петите. Диамантите ѝ бяха толкова големи, че хората ги наричаха „запушалки за бутилки“. Въпреки всичко това тя не успя да стане ключова персона в обществото, а тези, които посещаваха салона ѝ, го правеха само за да клюкарстват след това. Тя казваше, че успехът може да се постигне само със силна воля и понеже никой мъж не искаше да легне с нея заради ужасното ѝ лице и постно тяло, представям си, че действително силната воля (или някоя магия, научена от майка ѝ) обяснява всичко...

Скандалните анекдоти не бяха характерни само за нас, които посвещавахме живота си на насладата. Романите на изтъкнати личности от обществото водеха до забавни инциденти. Например принцеса Матилд поддържаше продължителна връзка с бясно красивия граф Ниьоекерк, толкова продължителна, че практически беше брак. Един ден, когато принцесата поднасяла чая на едни госпожи (от тези, които мислят, че на приятелите им не трябва да се приписва нищо непозволено), грациозното им сиво куче (хрътка-джудже) блъска вратата и скача в скута ѝ. Веднага го прогонила с думите: „Долу, нали знаеш, че си наказан!“ Госпожите попитали защо и принцесата обяснила, че през цялата нощ кученцето непрекъснато се качвало в леглото и ѝ пречело да спи.

В този момент слуга обявил идването на Ниьоекерк. Поздравил учтиво принцесата и останалите дами, а принцесата изразила радостта си, че го вижда след дългото отсъствие. Точно в този миг кученцето се

хвърлило да го поздрави. Графът го отблъснал сърдито и му се скарал: „Не, не, долу, цяла нощ не ме остави да спя!“

Аз харчех луди пари за дома си в Босежур. В замъка притежавах огромна вана, отлята от бронз, с инициалите ми. За нея отговаряше Шевалие. Имаше мрамор, метален обков в стаите и дори злато. Най-голямата ми екстравагантност беше чистотата. Подът се чистеше по няколко пъти на ден. Бях наела цяла група прислужници само за тази дейност. Къщата в Париж също светеше от чистота. Банята беше от мрамор и я почистваха ежедневно, понякога и по два пъти на ден.

Стараех се да обзавеждам жилищата си в унисон с моята личност и имах всичко на разположение за подсилване на привлекателността ми.

Може да изглежда самомнително, но всичко това е добро търговско решение и гаранция. След седемнадесетгодишна възраст никоя от нас не става по-хубава, макар че можем да бъдем по-съблазнителни. Нуждаем се от коприна и сатен, от сребърни свещници, огледала със златни рамки, за да могат любовниците ни, веднъж възпламенени от нас, да ни видят толкова красиви, колкото са си го представяли. С много мъже благодарение на играчки и възхищение пред огледалото от образите на двете голи тела, осветявани от свещи, заставах така, че тялото на мъжа да се намира между моето и огледалото (почти всички любовници обичат да се гледат по време на акт) и така постигах подчертаване на красотата. Когато дойде моментът, в който любовникът е готов да измести вниманието си от огледалния образ към реалния, пускам в действие цялото си умение и игра. Тези неща професионалистките ги знаят, но любителките не.

* * *

Смъртта на добрия ми приятел Морни през март 1865 година ме разстрои. Той беше свидетел на създаването ми, като ми посвещаваше (толкова романтичен, с кафяв жакет) немалко вечери, свирейки на пиано за мен. Беше мъж, който никога не поиска да бъде само негова и дори обичаше да му разказвам истории с други любовници. Разбира се, избягвах да споменавам имена. Помня добре как се смееше, когато му разказах за една бележка, изпратена от известна дама до ухажор:

„Вкъщи съм между дванадесет и два, когато слънцето свети (целия ден, когато вали), цял следобед, когато мъж ме ухажда и цяла нощ, когато ме люби.“

Морни беше любезен до последния момент и успя да задължи жена си да присъства на един бал, когато той вече беше на смъртно легло, прислужниците подреждаха книжата му, а той се сбогуваше с приятелите си. Баща му, граф Флао, бивш любовник на царицата, стискаше ръката на умирация. (Беше чудесен старец, но никога не ми го представиха.) Отишъл да се сбогува и императорът. Видели го да излиза просълзен от стаята на Морни, защото не само изгубвал брат си, а и съветник, и прозорлив политик. Погребението се извърши в Меделин. Имаше много хора. Следвах кортежа до Пер Лашез заедно с други хора, включително военни, политици и не по-малко от шест други негови любовници.

Десет дни след смъртта на Морни херцог Грамон Кадерус ме посети да ми изкаже съболезнования. Грамон Кадерус известно време е бил любовник на Хортензия Шнайдер — актриса, която стана известна с ролята на Мими в „Спомените на Мими Бамбаше“ в театър „Дале Роял“. В личния си живот развивала такава любовна дейност, че някой я нарече „коридора на принцовете“. Съмнително беше да е дошъл за съболезнования, защото, като излезе лакеят, буйно ме прегърна, бръкна в деколтето ми и зацелува гърдите. Притисна ме толкова силно към себе си, че паднахме на земята. Смъкна ми полите, разкопча панталоните си и ме облада без увъртания. Начинът на правене на любов на този възхитителен мъж беше винаги груб, противоположно на поведението му в обществото. Извика на дуел един, който беше клеветил Дева Мария и не защото беше много религиозен, а защото не можеше да понася „да се говори лошо за дама“. Бранеше жените дори и при обстоятелства, които други биха сметнали за неподходящи. Когато по едно време беше любовник на жената на херцог Персин, който, без да знае нищо, коментирал, че не е много щастлив в брака си, Грамон Кадерус го промушил с думите: „Не мога да позволя, Ваше Величество, да говорите лошо за любимата ми.“

Когато се запознах с него, беше на тридесет години, но изглеждаше на много повече. Чух, че изхвърлянията му са несравними, но с мен никога не опита боричкане на чаршафите, а само върху килимите. Умря от туберкулоза през септември 1865 година, но аз

мисля, че умря именно от пресилване. Не бях поканена на последното фамозно празненство, на което получил опрощение от църквата и дал първокласна вечеря на приятелите си. Присъствали млади проститутки, а той блажено умираше. В много отношения беше услужлив и уважаван човек.

След смъртта на Морни работата си вървеше по същия начин. Продължих да приемам мъже, а за известно време постоянен любовник ми беше Де Варан, богат лейтенант от флота. Посети ме един следобед по препоръка на свой приятел и ми подари красива и тежка кана. Започнах да я разглеждам, но Де Варая взе и ме помоли да му разреша да я постави на една лавица в стаята. Но вместо това я удари в камината, счупи я и на земята се пръснаха златни монети. Беше характерно за него. Обичаше например да си слага бижутата ми, а аз да обличам униформата му — тогава веднага се възпламеняваше. Веднъж ми свали панталоните толкова жестоко, че ги скъса на две и изпратихме човек у тях да донесе други.

Пиеше коняк, но не прекаляваше. Винаги носеше бутилка, понякога ме поливаше с нея и си излизаше. Беше изключително космат, галейки го по гърба и задницата, имах усещането, че бях с леопард или лъв. Колкото повече загреваше, толкова по-неудобно ставаше, защото от потта космите му ставаха къдрави и твърди и ме бодяха.

Беше времето, когато аз наложих в Париж грима.

Някои актриси имаха навика да не свалят сценичния грим след представлението, но изглеждаха злокобно, защото розовите или оранжеви лица бяха нечовешки. Дойде ми наум, че трябва да има начин да се нанася по-лек грим, който да подчертава чертите на лицето, без да е смешно. Започнах — за своя сметка, да експериментирам различни багрила, включително сребро и перла. Използвах една боя от Лондон и боядисах червеникавата си коса руса. Като се появих така в обществото, предизвиках истинска сензация. Дамите ме помолиха да разкрия тайната. Съгласих се с радост и години наред вкъщи идваха жени и мъже да гледат как се гримирам.

Бях на върха на красотата си и е справедливо да кажа, че търсех случаи за по-шумна известност. Обличах пеньоар и когато идваше моментът за гримиране на шията и бюста, разголвах раменете си, за да може господата и госпожите да наблюдават фигурата ми.

Междувременно се извързвах кокетно наляво и надясно (тази сцена писателят Зола използва в романа „Нана“). Малко мъже ме пожелаваха в тези случаи. Повечето се интересуваха от моето изкуство на грима. Но аз не се съмнявах, че дамите ще разпространяват слухове за моите прелести.

Струва ми се, че авторите на модни хроники не успяха да оценят моя и на моите другарки по професия принос в развитието на модното облекло. Безспорно ние внесохме нов и весел тон и повече пъстрота в стиловете. Без нас те щяха да останат нетърпимо скучни. Живите багри, мъжките палта и яки, вратовръзки и бастуни не бяха мой стил, но някои от приятелките ми ги въведоха с голям успех. Повлияхме и на дамската мода: военни палта от бродирано жълто кадифе, наметала от червено кадифе с черни ивици, рокли от черен тюл и златисти краища. Една приятелка въведе корсажа „Диана“ с оголено рамо. Аз повлиях на модата, като скъсих дължината на полите в началото на 1860 година и носех фусты и цветни чорапи. Помня сензацията, която произведох, когато за първи път се появих със сиви копринени чорапи с червена рисунка.

Променях стила няколко пъти. Обличах пола върху фуста, фустите бяха от нови платове и цветове. Например черна рокля върху черно лилава фуста. Носех тесни ръкавици и скъпи украшения вместо волани. И без това винаги съм се придържала към дълбоките деколтета, подчертавайки бюста си с яка „Берта“, дантели или бродерии с цветя.

Едно от използваните средства беше възможно най-дълбокото деколте, без да се виждат зърната, но не мога да се закълна, че винаги стриктно съм се придържала към това правило поне в компанията на мъже (много пъти съм давала вечери само за мъже. Веднъж събрах петнадесет мъже, сред които само един не ме познаваше в леглото).

Ще бъде грешка да се мисли, че повлияхме на модата само по индиректен начин. Някои от нас се появяваха публично, придружени от най-изтъкнати господа. Де Варан ме представи на императорското величие принц Наполеон, братовчед на императора^[1]. Един следобед той говорил на принца за мен, който попитал дали ме пази само за себе си или не възразява да ни срещне. Съгласил се и след представянето щях да се превърна в любовница на принца.

Но това не е истина. Срещата ни се осъществи по време на лов с принц Ахил Мурат в Мьодон, в едно от именията на Наполеон и мисля, че беше през 1865 година. Неочаквано конят на Мурат се сгромоляса. Мурат обичаше да ловува, докато аз използвах лова само като възможност да яздя и затова му отстъпих коня си. Той прие. Тъкмо се беше отдалечил, заваля силен дъжд. Скрих се под едно дърво и видях Негово Величество. Погледна падналия кон на Мурат и аз му разказах какво е станало. Тази случайност ни запозна. Три години не се видяхме в интимна обстановка, защото макар че принцът страстно се влюби в мен, през цялото това време не го допуснах близо, като само подклаждах огъня, за да гори по-дълго.

Когато се запознахме, принцът беше на четиридесет години. Не толкова снажен, а по-скоро нисък и пълничък. Лицето му беше вулгарно, но семейството и богатството му гарантираха постоянен приток на красиви любовници. Първата му младежка авантюра станала в Щутгарт с женичката на един хлебар. Съпругът ги заварил голи сред чувалите с брашно, хубавичко натупал принца и го изхвърлил гол на улицата; целият овалян в брашно. По-късно любовница му станала актрисата Рашел и не толкова известната, но не по-малко красива Жули Берна (позната като Джудит) и още много други оперни певици.

По държавни причини се оженва за Клотилд, дъщеря на Виктор Мануел от Италия. Не го съдя, че търсеше жени извън семейството си, но се изненадах от абсолютното му неуважение към нея — до такава степен, че понякога се любеше с жена в стаята и се чуваха пъшканията им, а в съседното помещение тя вечеряше с децата. Трябва да кажа, че и тя не проявяваше никакъв интерес или несъгласие. Естествено, горката беше възпитана в затворническата обстановка на Двора (затвор поне за жените), нямаше опит в леглото, а и нищо не научи от принца, който се занимаваше с други, по-малко невинни жени... Принцесата беше напълно щастлива с децата си (раждането им за мен остана голяма мистерия).

Принцът се държеше с мен почтително, но не вежливо, така както с никого не го правеше. Приятелите му се оплакваха от грубия му речник на публични места. За втори път се срещнахме в дома ми. Свали си бързо дрехите, хвърли се в леглото и въздъхна: „Господи, колко съм изморен! Тази вечер нямам желание за нищо. Кора, разклати

ми го.“ За първи път ме обиждаха по този начин, но беше казано непринудено, прозвуча искрено и аз се заех с работа.

Не беше приятен и като любовник, физически приличаше повече на бик, отколкото на някое друго животно. С дрехи също не е привлекателен. Беше дебел, с къси крака и дебел врат. Съблечен беше по-скоро едър, отколкото дебел, но нямаше физически затруднения. Когато беше трезвен, не издържаше повече от няколко минути, но с достатъчно коняк изкарваше и четиридесет минути... В неговия случай това не беше толкова за радване, колкото ако беше някой физически по-привлекателен. Често се показваше абсолютно незаинтересуван от акта и ролята му бе по-скоро роля на похотливост, отколкото на нежност.

Ако ви създавам впечатление, че не беше предпочитаният ми любовник, не сте далеч от истината и специално по отношение на физиката му, но не е така в другите неща. Получавах един милион франка годишно от Гражданска листа. Поддържах фантастична къща на улица „Шайо“ номер 101, обзаведена по негов вкус, който се оказа доста добър.

Беше изгоден любовник, защото му липсваше чувството за ревност. Разбрах това два месеца след като се опознахме напълно. След едно театрално представление и вечеря отидохме вкъщи. Много му се спеше. Шампанското и операта не бяха го настроили за любовни наслади. Останах разочарована и на сутринта му го казах.

Същата вечер отидохме на опера. Този път ни придружаваше човек от свитата — лейтенант Брюне и още един млад приятел, Анре Юрион. Той беше бивш актьор в провинциален театър, преди да наследи скромно богатство от далечен роднина. Двата бяха на половината на годините на принца, а Брюне — най-красивият мъж, който съм виждала — светла коса, мустаци, хубава фигура и прекрасен характер. Юрион — пълна противоположност, мургав, грубоват, къосе и с живи и изразителни очи. Седнаха в ложата, като ме стрелкаха с очи. После ни придружиха на вечеря. Започнах да нервнича, защото забелязах, че бяха по-внимателни, отколкото трябва да бъде един мъж в присъствието на любовника на дамата. Като свърши вечерята, докато пиехме коняка, Юрион, който седеше срещу мен, ме заопипва с крак под масата и така държеше столчето на чашата, че от никого не избягна значението на този жест.

Изправих се и помолих да си тръгнем. За моя изненада двамата се качиха с нас във фойтона и принцът не направи жест на неодобрение. Стигнахме до нас, те изкачиха стълбите и ни придружиха до спалнята! Започнах да подозирам какво ще се случи и действително, едва вратата се затвори, и двамата младежи бяха голи.

— Скъпа — каза принцът, — съжалявам, че снощното ми поведение те остави неудовлетворена, но както виждаш, довел съм ти двама приятели, които са „страшни“ и смятам, че ще получиш компенсация. Гледай! — посочи с бастуна задника на Брюне. — Чарл става и за кобила, а Андре — обърна се към Юрион, който вече беше във форма — има крака и кръст не по-лоши от моите, когато бях млад. Моля, господа, правете всичко, все едно, че ме няма... — след това седна на един стол с чаша и бутилка коняк да наблюдава събитията.

Двамата мъже ме съблякоха внимателно и с възхищение. Като приключиха, мъжеството на Юрион вече беше вдигнато — готово за сражение! Брюне беше дребен, но перфектен. Приличаше на гръцка статуя. Космите по тялото му бяха толкова светли, че едва се различаваха.

В скоби искам да кажа, че само жените, които са имали възможност да видят много мъже интимно, знаят колко е различна мъжката мъжественост. Някои са дяволски грозни, за разлика от господарите им. Други са усукани, трети прави. Има прекалено тънки или прекалено къси и дебели. Някои в покой са като дебело махало и при възбуда не надвишават изходното си състояние. Други нарастват от размера на орех до голям плод само за секунди. Същото може да се каже и за чувствеността им. Някои само при допир с пръст изливат сока, а други са безчувствени като дърво, заради което трябва особено старание, докато свършат. Мъжете с голям нос не са надарени, а мъжете с фини пръсти могат да имат огромни парчета, но това не е правило.

И така, отпратих двамата към леглото. Легнаха от двете ми страни и започнаха нежно да си играят с гърдите и бедрата ми, а аз се наслаждавах на ефекта, който произвеждаше светлината на свещниците върху телата им — едното мургаво като на индус, другото бяло като на момиче.

Тримата бяхме на върха на удоволствието, удовлетворявайки страстите си с взаимна наслада. Бяхме толкова погълнати, че се

сепнахме от аплодисментите на принца.

Унесохме се в приятна дрямка. Когато след час се събудих, видях, че столът беше празен, но трите чаши коняк бяха на масичката. Разсъних двамата си компаньони и им дадох по чашка, за да вдигнат тост за изпитаното удоволствие и следващите наслади.

Отново заспахме. На сутринта, когато камериерката донесе шоколада, ни завари тримата оплетени и с доволни лица. Донесе още две чаши и закусихме, след което Юрион ми даде още доказателство за възхищение, а Брюне се задоволи да ни гали. Двамата младежи си тръгнаха и спях до обяд. Сетне дойде принцът и ме попита дали съм си отпочинала през нощта. Уверих го, че съм напълно възстановена и му благодарих за любезността.

---

[1] Наполеон Хосе Карлос Пол Бонапарт (1822–1891). Син на Херонимо Бонапарт и на принцеса Федерика Катерина София фон Вуртембург и братовчед на Наполеон III. 1859 г. се ожени за една от дъщерите на Виктор Мануел II от Италия. Сред любовниците му са актрисите Раquel и Джудит и певицата Розин Шолц. — Б.пр. ↑

В МОЯТА СПАЛНЯ — ИМПЕРАТОРЪТ, ХАЛИЛ БЕЙ И ХАЛИЛ МУРАТ

Принц Наполеон беше най-изгодният, най-великодушният, най-разбиращият и най-любезният ми покровител. Лесно е да се разбере защо някои го намираха нетърпим. Не обичаше претенциозните и ненавиждаше голяма част от роднините си. Веднъж той откровено сподели:

— Братовчед ми, императорът, е свиня, префектите — боклук, а правителството — лайно. На един бал в чест на женитбата му с принцесата се отнесе с пренебрежение към хората от Турин, защото не го нагостиха, както подобава на ранга му. Но аз и частният му секретар Берте Леру го смятахме за най-добрия човек.

Несъмнено за него беше щастие да ме издържа изцяло, като в същото време ми разрешаваше да поддържам връзки и с други помлади мъже. Само веднъж прояви публично несъгласие заради контакта ми с млад капитан, но вината е моя, не проявих тактичност и се появихме на обществено място. Естествено е принцът да има своето достойнство.

Той се гордееше с Пьотит Тюилъори — така наричаше къщата ми на улица „Шайо“. Използвах посещенията му и уреждах страхотни приеми.

Наистина моят „Златен век“ беше от 1865 до 1870 година. Никога не ми липсваха пари и аз ги харчех разточително.

Някои хора критикуваха разходите, които правехме ние — протежетата на богатшите. Когато имахме богат покровител благородник, трябваше да подражаваме на неговия стил на живот и да харчим парите му. Съпругата можеше да си позволи да се облича небрежно, но любовницата му никога. С това, как се облича и живее, тя доказваше богатството на своя покровител. Ето защо организирах разкошни увеселения и всяка вечер ходех в „Мезон Доре“ и „Бребънтс“^[1]. Бях заповядала къщата на улица „Шайо“ да е отворена винаги за всеки, който дойде, дори и мене да ме няма. Връщайки се от

театър или вечеря, често заварвахме гостите да ядат и пият, седнали на столовете или полуизлегнали се на диваните, възглавниците и върху леглата.

Не смятайте обаче, че домът ми беше бордей.

Знаеше се, че ако някоя двойка иска да прави любов, можеше да го направи свободно, без да се притеснява от хората, които играеха на карти или разговаряха в същата стая. Гостите по правило не се интересуваха от двойката или най-много можеха да им хвърлят само по едно око. Те не трябваше да клюкарстват. Често в някой салон половината от мъжете знаеха, че домакинът е „чукал“ предишната вечер публично жената, която сега пие чай с жена му.

Смятах за свое задължение (положението ми беше известно и прието от цял Париж, включително и от принцесата) да се показвам пред обществото по различни поводи. С часове се приготвях за бал, галавечер и други подобни и внимателно избирах бижутата. На баловете се стараех да предизвикам „малка сензация“. В началото го постигах, появявайки се с възможно най-малко дрехи, корсаж от тюл и подходящи накити. През 1866 година поканените на бала от „Трима провинциални братя“ останаха без дъх, виждайки ме „облечена“ като Ева. Не носех нищо друго, освен изящно листо, богато обковано с изумруди. Една приятелка ми изпрати изрезка от лондонското списание „Байлис“, в което пишеше:

„Фигурата и формите ѝ бяха прикрити от облеклото на тази, която първа изяде ябълката.“

В 1866 година в Министерството на флота се проведе вероятно най-великолепният маскен бал за онова време. Присъствува самият Луи Наполеон, облечен като Венециански благородник, с чудесна маска. Събитието на вечерта беше „живата карта“, представяща континентите. Първо излязоха четири крокодила, чиито гърбове бяха покрити с бижута, а след тях почти голи слуги с още по-голямо изобилие от скъпоценности. Появи се каляска с принцеса Корсаков. Тялото ѝ беше боядисано в черно и облечена (или съблечена) най-безцеремонно. Един акт, твърде рядък за публично появяване на аристократите. Принцесата носеше дълъг прозрачен воал, през който

прозираха очертанията на тялото ѝ. До мен беше седнала върху камила от зоопарка госпожица Севър, придружена от прислужници е голи гърди и огромни черни къдриви перуки, напомняйки Африка. Америка беше представена от руса жена (може би, непозната за всички), излегнала се абсолютно гола в хамак, носен от голи негри, и ескортирана от мургави мъже, окичени с индиански пера.

Повече от три хиляди гости се надпреварваха да показват бижутата си. Маркиза Галифе пристигна, маскирана като лебед, но още в началото на вечерта перата паднаха от гърдите ѝ. Графиня Кастильон, позната като любовница на императора (и само на седемнадесет години^[2]) се появи облечена като „Царица на сърцата“. После принцът ми каза, че императрицата възкликнала:

— Сърцето ѝ е малко ниско.

Вестибюлите се бяха превърнали в малки бордеи, в които двойките изчезваха и след време се появяваха, задъхани и развълнувани.

Видяхме херцог Морни да се връща в танцувалния салон с една красавица, на чиято буза ясно се виждаше отпечатъкът на две копчета с герба на херцога... Всъщност единственото облекло на херцога с копчета беше панталонът му.

Първият ден на новата година винаги беше изморителен. Всеки от господата бързаше да ме посети.

Вечерта прекарвах с принца (никога не заспиваше преди полунощ) и мога честно да кажа, че първият мъж, с когото съм била в деня на Новата година, е бил той. Обикновено си тръгваше, преди да съм се събудила. После скачах от леглото, освежавах се, обличах прозрачен пеньоар и лягах в леглото, готова да посрещна следващия посетител за осем часа.

Първата Нова година направих така, че принц Горшаков да се убеди, че е първият, ползвал услугите ми през 1867. Поиска да честваме случая и постави върху масичката ми кутия със захаросани кестени. Всеки един от тях беше увит в лепкава банкнота от хиляда франка.

Съблече се веднага и беше толкова любезен, че ми се видя неразумно да му откажа. За късмет беше изморен от студа и дългата езда. Когато ми казаха, че идва следващият гост, той вече си беше отишъл. Но, ох Боже, новият любовник беше маршал Карнобе. И той

си мислеше, че е първият и ми направи същия скъп подарък. До обяд петима мъже се бяха превърнали в първи любовници на Кора Пърл за Новата година.

И ако състоянието ми се беше увеличило с няколко хиляди франка, трябва да кажа, че тази утрин беше адски напрегната.

През следващите години вече приемах посетители само при изричното условие — посещенията им да са... платонически.

Петима мъже наведнъж е допустимо, но петима един след друг ме довеждаха до известно безразличие.

Предаността на принца никога не ме разочарова. Той не беше ревнив, но изискваше моето време да се счита и за негово. Стараех се винаги да съм си вкъщи, когато идва.

Един следобед, когато пристигна, бях с Юрион. С него вече бяхме добри приятели. Принцът влезе в стаята. Горкият Юрион трябваше да си тръгне и напразно се опитваше да прикрие с панталоните незадоволеното си мъжество.

Щом имаше малко свободно време, а аз отсъствувах, принцът ми оставяше бележки с възхищението си. Убедена съм, че беше честен. На Световното изложение имаше собствен павилион, осветен от първата електрическа инсталация в Париж, и беше изключително горд. Павилионът представляваше голяма спалня в турски стил, с фини килими и платове в екзотични цветове. След като с любопитство обикаляше изложението, той се оттегляше в стаите си, сваляше дрехите си и по халат лягаше на дивана. А аз, осветена от нежната електрическа светлина на абажура, сядах до него и му давах бонбони.

Каква романтична картина!

Изложението през 1867 година беше голямо събитие. То представляваше огромна стъклена сграда (дълга почти петстотин метра), напълнена със стоки от цял свят: машини, химически продукти, ново оръдие, производство на господин Круп от Прусия, мебели, най-различни предмети, дори и картини, скулптури, облекла и прекрасни платове.

Картината „Закуска на тревата“ на господин Мане предизвика сензация. Тя изобразяваше млада гола жена в гора, заобиколена от облечени мъже. Картината предизвика смут, абсурден, но разбираем. Мнозина от хората, изразили недоволство, сигурно са присъствали в сцени като тази, но не можеха да понесат този толкова ясен реализъм.

Изложението беше място и за сводничество. Официалните павилиони бяха на почит, но малко по-далеч от тях можеше да се намери не толкова добре подбрана компания, по-различна от тази, която пълнеше салоните за приеми в изложбените зали. С падането на нощта и запалването на фенерите Марсово поле заприличваше на ориенталски пазар. Наоколо цареше изобилие от евтина храна (можеше да се ядат стриди и да се пие бутилка вино за осемдесет сантима). И всичко това привличаше много младежи, които не се задоволяваха само със студената голота на мраморната дама, възседнала лъв. Тази скулптура императорът беше подарил на Големия павилион. Имаше дълга редица от будки, пред които балерини в народни облекла танцуваха национални танци. Заради някои от техните танци те биха отишли в затвора, ако ги изпълняваха в родните си страни. Съмнително беше дали и облеклата им от Индия или тихоокеанските острови са автентични.

Мъжете обсаждаха бараките и когато влизаха в тях, намираха не ориенталски девойки, а курви от парижките квартали.

Принцът трябваше да придружи някои изтъкнати гости: галския принц, египетския паша, турския султан, краля на Швеция, царя на Русия и брата на японския император. Те проявиха интерес и към нощните дами.

Моят принц ми разказа, че една вечер галският принц, ухажван от хористка в операта, запитал:

— Колко ще струва тази?

Чувайки цената, англичанинът се намръщил:

— Много е скъпа!

Принцът отвърнал:

— Запишете я на моята сметка!

Не знаеше дали предложението му се е приело.

Благороден турски младеж посети изложението и влезе в павилиона на принца, за да се запознае нас и да се възхити от турския салон. На другия ден изпрати слугата си — специалист по турски масаж.

Принцът прие с удоволствие. След дълго настояване (очевидно в неговата страна жените са природно по-дискретни от парижките и той не беше свикнал да работи пред тях) масажистът се съгласи аз да присъствам и обви една проста кърпа около кръста си. От кожената си

торба заизважда различни ароматични масла. Принцът си избра масло и масажистът му посочи да легне по корем (вече се беше съблякъл) на дивана.

Мускулестият младеж сипа масло в дланите си, започна да удря, да меси и да натиска силно гърба му, да движи ръце от петите до задника, после по раменете и гръбнака. Впиваше силно пръстите си, като че ли ще пробие месото. След около петнадесет минути, през които той работи не само с тяло, а и с крака и ръце, покани принца да се обърне и извърши същата операция с ръцете, гърдите, раменете, корема и бедрата...

Мисля, че принцът никога не разбра как на другия ден аз изпратих прислужничката си да доведе турския младеж в Пьотит Тюильори, където му се плати богато, за да приложи сръчността си...

* * *

Сред приятелите, които продължавах дискретно да приемам, беше принц Ахил Мурат...

Един следобед на 1866 година ме заведе в театър „Буфе паризиен“ на оперета. Представлението беше скучно. Актьорите посредствени, оркестърът слаб, а публиката, когато не спеше, протестираше. При запознаването ни господин Хектор Джонатан Кремю, директор на театъра (и съавтор с Людовик Халеви от известния „Орфей в ада“ на Офенбах), дойде в нашата ложа и се извини за блудкавото представление. Извинихме го и Ахил попита:

— Няма ли отново да поставите „Орфей“?

— Знаете ли — отговори Кремю, — мисля да го направя. Това единствено може да спаси театъра, но аз се нуждаю от някой за ролята на Купидон. Ролята е малка, сигурен съм, че с подходящ актьор ще предизвика сензация.

Напусна ложата и се върна след края на третото действие. Без усукване ме попита дали пея. Научих се да пея като дете и господин Кремю изслуша с интерес историята, че баща ми е бил музикант и каза, че би било чудесно, ако приема да пея партитурата на Купидон.

Мурат не си намираще място от радост. Първото, което направи, е да ми намери жилище близо до театъра и да се разпореди да построят

частна стълба от къщата до сцената, защото не искаше да имам обикновена гримьорна. Тя щеше да бъде твърде малка за приемане на всички, които щяха да ме поздравят след представлението^[3].

Новината се разпространи из цял Париж по-бързо и от електрическия ток.

Първата вечер, на 26 юни 1867 година, театърът беше препълнен и много господа платиха астрономически суми за вход. Френските, английските и германските благородници седяха, притиснати един до друг, и не липсваше почти нито една от моите изтъкнати съпернички — Каро Летесие, Маргьорит Бе Ланже, Джулиа Баручи и, разбира се, критиците.

Бях взела всички мерки да предизвикам сензация още при първото си излизане на сцената. Носех почти всичките си диаманти, пришити за дрехите. Принцът ми бе подарил едър диамант за диадемата. Дори и копчетата на корсажа ми бяха диамантени. Първата песен^[4] мина добре и от този момент представлението се превърна в мой триумф. След последната песен (включвах се с професионални балерини) аз се върнах в апартамента си, за да приема поздравленията на цял Париж. Забавих се само за да сваля костюма си и да облека вечерната рокля.

Следващите седмици бяха наистина щастливи.

По-голяма част от критиците се изказваха благосклонно и се зарадвах, че един от тях, Пол Фуше, ме атакува публично, или по-точно атакува господин Кремю, че е предоставил сцената „на жена, известна само с пилеене на пари. Без съмнение ги печели, но и без да крие по какъв начин и без да прикрива имената на тези, които я развличат.“ Ако все още имаше някой, който се нуждаеше да бъде подстрекаван да отиде в „Буфе паризиен“, този коментар идваше на място.

За съжаление моето простодушие унищожи късмета ми. Изглежда, че в някои отношения бях все още наивна, защото не се опазих от злонамереността на някои хора и по-специално на един мъж.

... Бях в театъра преди началото на тринадесетото представление, когато някой поиска разрешение да влезе в стаята ми. Беше изключително грозен младеж, джудже, зле сложен и с ужасна гърбица. Ако това същество се беше ограничило да изрази единствено възхищението си към мен или да ми се обясни в любов, щях да му се

усмихна и да дам да ми целуне ръка, но едва влязъл, той се приближи и се пресегна да скъса деколтето ми. Отблъснах го, а той изкрещя, че се казва Пип-ен-Боа^[5]. Името му не ми говореше нищо. Измърмори, че може да ме унищожи и с най-груб език прибави, че трябва да ме обладае веднага:

— На земята, там ти е мястото!

В същото време се готвеше да свали панталоните си. За щастие в момента влезе Мурат и го изхвърли с ритници по стълбите.

— Страхувам се, че ще има усложнения — сподели той.

Посетителят се оказа Жорж Кавалие, социалист, лев революционер, който имаше претенции да е цензор на парижкия театър и да е начело на група клакьори. После разбрах, че нещастникът веднага отишъл да събере съратниците си и ги вдигнал на бунт, като им говорел, че е недопустимо чуждестранна актриса да триумфира на парижка сцена. С вдигане на завесата и появяването ми на сцената започнаха освирквания и викове. Не се обезкуражих, но шумът беше голям. На партера ръкопляскаха, ала в галерията и балконите виковете продължаваха. Към края на представлението вече ми беше дотегнало и реших да разиграя всичко срещу всички.

Заставах до господин Кремю и зачаках групата за канкана. Преди да излязат на сцената, свалих гащите си и му ги дадох. Аплодисментите на партера се усиливаха, докато заглушиха шума, който вдигаха студентите. Естествено, галерията не можа да види *революционния* ефект на *разголването*. Когато излязох да се поклоня, партерът стана на крака и студентите замлъкнаха, разгневени от успеха ми. За да подсиля номера, аз се обърнах с гръб, наведох се и повдигнах полите си. Завесата се спускаше и чувах смеховете на тези отдолу, в отговор на възмущенията на онези отгоре. Господин Кремю, макар и привидно обезпокоен, не можеше да задържи усмивката си. Поисках му гащите, но той отказа и ги пхна в жакета си, за спомен — каза ми — от последното ви участие в „Буфе паризиен“.

(Така и стана, макар че този ден бях победителка и по-късно Кремю поиска да се върна.)

Същата вечер Мурат се погрижи за мъжки ескорт, който да ме придружи до вкъщи.

На следващия ден се събудих рано в спалнята на Пьотит Тюильори и чух да пеят под прозореца ми. Излязох и видях мъже от

снощния ескорт да пеят един куплет, който няколко седмици беше шлагерът на Париж:

*Като Елена от Троя,
знаменита благодарение на Париж,
вчера в „Буфе паризиен“
Кора Пърл спечели ябълката!*

Скоро след участието ми в театъра получих бележка от господин Феликс Турнашон, който в 1853 година беше отворил фотографско студио в Париж. Вече ме бяха фотографирали няколко пъти, но никога една толкова изтъкната личност като господин Турнашон. (Той използваше псевдонима Надар и беше най-известният фотограф в града.) Негови са портретите на Луи Филип, на художника Делакроа, на композитора Росини и на писателя Дюма.

Зарадвах се на поканата. Отидох в студиото и ме фотографира с костюм за езда и други рокли^[6]. За съжаление, когато поисках да ми плати, отвърна, че аз съм тази, която би трябвало да му платя. После си тръгнах. Никога не видях фотографиите и мисля, че бих ги скъсала...

Една седмица по-късно ми се случи нещо по-приятно с друг млад фотограф, господин Дезидери. Той дойде в Пьотит Тюилъори и ми предложи внушителна сума, за да му позирам. Приех с удоволствие и след няколко дни беше при мен с апарата си фотографира ме облечена в различни пози и след това ме помоли да се съблека. Така и сторих. Заставах в най-различни пози — все по-недискретни и много по-дръзки. Дори поиска да галя нежните си части, но отказах. Попита ме не бих ли позирала с кон, като ме увери, че снимките ще се продават на висока цена. Те няма да се разпространяват сред низшите класи и няма да бъдат опозоряващи. Попита ме също дали не смятам за чест да се снимам като най-красивата и най-опитната в професията...

След кратък спор приех и изпратих слугата си да доведе Брюне, чиято светла коса и бледо тяло чудесно се допълваха с моето. Дойде предразположен и самодоволен. За съжаление, макар и готов да свали униформата си, скоро разбра, че без приятеля си Юрион беше

неспособен да стигне до ерекция, от която се нуждаеше фотографът Дезидери.

Няколко пъти по един или друг начин се опитах да го повдигна, но въпреки че успях на два пъти, тъй като трябваше да стоим мирно няколко секунди, той не се възбуди и фотографът се изнервяше. Накрая разбрах, че единственото решение е да потърсим Юрион и изпратих човек. Докато чакахме, направихме няколко пози, които прикриваха факта, че Брюне беше безпомощен. (Но господин Дезидери се възхити и похвали пропорциите на останалите части на тялото му и с ентузиазъм го фотографира. Снима го толкова пъти, че накрая разбрах намеренията му, а самият Брюне изглеждаше обнадяден, че след края на снимките фотографът ще продължи да му оказва внимание.)

Когато Юрион пристигна и се съблече, трудностите свършиха, освен че господин Дезидери отказа да ни снима тримата, защото нямало търсене от госпожите на такъв вид фотографии. (Обясни ни, че такива фотографии се търсят предимно от госпожите; защото мъжете могат да го видят на живо и не се интересуват от снимки.) Най-накрая с опипване и ласки Юрион успя да накара Брюне да се вземе в ръце и когато правехме поза, поддържаше тонуса му.

Приключихме, пихме чай и намекнах на господин Дезидери дали не би се оттеглил с мен, защото може би от срамежливост не ми го беше предложил. Доста беше поработил (освен че плати) и заслужаваше известно снизхождение. Но той отговори, че работата с камерата го поглъщала, концентрирал се в осветлението и т.н., и т.н. С една дума — отказа. Тогава Брюне каза, че трябва да отиде в тоалета и двамата излязоха, а Юрион, максимално възбуден, се оттегли с мен в спалнята. И тези снимки не видях никога. Веднъж принцът ми показа снимки на двама мъже, чиито тела без съмнение бяха на двамата ми приятели, но снимката не беше от направените в дома ми. Мисля, че Юрион и Брюне намериха приятен източник на доходи покрай новия си приятел.

Бързото развитие на това изкуство популяризира този вид фотографии. Много мъже си купиха камера и откриха частни студии. Морни например известно време беше любител и аз му позирах един път. Отпуснати почивахме на дивана след правене на любов, когато ме попита дали може да ме фотографира „за колекцията си“. Показа ми една кутия от орехово дърво със заключалка, отвори я и видях

четиридесет, петдесет фотографии на голи жени, някои от които много известни и почти всички с букетче, което покриваше мистериозния хълм. На гърба на снимката беше написано не само името на жената, но и една цифра. В същата кутия имаше книжни пликчета, също номерирани, пълни с къдрички, но без букетче!

Оставих се да ме снима, но вместо да взема букетчето, което ми подаваше, настоях да сложа там рамчица с портрета на фотографа. След това със златна ножица отрязва няколко косъмчета (ножицата извади от кожен калъф от кутията). Питам се какво ще стане с тази кутия, когато графът умре след една година...

Още веднъж видях господин Надар — в Двора (там той беше официален фотограф), тъкмо когато принцът ме отвеждаше към стаята си. Надар направи студен реверанс, все едно, че не ме е познал!^[7]

Никога не се представих официално в Двора, макар че веднъж принцът ме показва на императора и ми призна, че Негово Величество обича да жъне там, където са жънали неговите изтъкнати поданици. Императорът „спеше“ е много. Например Маргьорит Беланже и Каетиљон, но спазваше протокола и никоя от жените не разчиташе на него за нищо. Известна беше репликата му, че се „наслаждава на жена като на хубава цигара“. Не ми се видя много обнадеждаващо и срещата ни премина бързо. След един банкет, на който не бях поканена, късно вечерта нахлу като вихър в спалнята, събу панталоните си (и нищо друго) и легна върху мен, без да каже дума. Сетне се обърна и заспа. Тогава вече беше болен и можеше да бъде извинен.

Две-три години по-късно се срещнах насаме с Маргьорит, постоянната му любовница. Беше му вярна дълги години. Говори се, че е родила и дете от него. Попитах я дали задачата ѝ е била трудна, а тя се усмихна по начин, по който ми стана ясно, че и с нея е бил толкова малко взискателен, колкото и с мен. Такъв любовник на мен не ми е изгоден, но обяснима е връзката между тях двамата, защото Маргьорит беше с фригиден темперамент и не се нуждаеше от мъжка компания както аз. Тя се задоволяваше по свой начин и едно прекатурване с Наполеон по ботуши от време на време ѝ беше достатъчно.

Изненадвам се колко много жени твърдят, че са били истински проститутки: Александрино Вержо, Виржиния Олдини, Баручи... Това показва, че някои предпочитаха „честта“ пред задоволството. Смеехме се с принца на липсата на финес у братовчед му. Принцът не беше

ненаситен, но искаше и аз да изпитвам удоволствие и никога, докато траеше връзката ни, не легна в леглото с ботуши или дрехи, освен ризата, която не сваляше, ако не искаше да прави любов. Самият принц ме представи на Халил бей, наел лежа в деня на премиерата в „Буфе паризиен“. (Беше роднина на турчина, изпратил масажиста на изложението.) Халил бей беше изключително богат човек и отличен домакин, въпреки странните му обичаи. През зимата например приемаше гостите си в градината, а през лятото — в къщата. Но нищо не липсваше в дома му.

При първото ми посещение ме въведоха не в стаите му, а в една баня с мраморен басейн, напълнен с топла парфюмирана вода. Там трябваше да се изкъпя. След това минах в стая и вече мислех, че той ще се появи, но се бавеше и аз, чакайки го, заспах. Прекарах почти час в топла и ароматична обстановка. Събудих се от звуците на флейта в мига, в който влизаше самият Халил. Тогава беше на около седемдесет години, но все още строен и с хубава външност.

Не беше дебел и владееше отлично любовното изкуство, с което ориенталците бяха известни. То е точно описано в „Скентид гардън“ (превод от алжирски оригинал, дошъл в Париж преди няколко години и представляващ обширен трактат за възпитание на младежи от двата пола).^[8]

Халил бей се справи отлично, подобно на всеки от най-добрите ми любовници, дори и по-млади от него.

И така, на няколко пъти, след като ме е любил повече от два часа, той още стоеше възбуден и като ме виждаше изтощена от удоволствие, се отстраняваше, покриваше ме с коприна и се оттегляше.

Питах го дали е незадоволен, а той ми отговаряше:

— Не, защото ние смятаме, че изпускането е знак по-скоро за поражение, отколкото за победа.

Сподели, че изживява удоволствието, макар и без механични движения. Каза, че индусите го владеят и това любовно изкуство се нарича тантра.

Халил напусна Париж, след като похарчи парите си. Обеща да се върне, но ние повече никога не го видяхме.

През пролетта на 1866 година се запознах с художник (който в момента е известен, но тогава едва беше започнал да печели популярност) — Луи Аугуст Густав Доре, сериозен и пламенен мъж на

около тридесет години. Илюстрираше стихотворението на английския поет Тенисън за крал Артур, а също така и романа на Данте и Милтон. Когато ме видя, въздъхна:

— Ах, дамата, чиито гърди се смятат за най-перфектни в Париж! Ще ми позволите ли да ги нарисувам?

Уговорихме се и на другия ден отидох в студиото му. Позирах му. (Ще си позволя да отбележа, че съм разпознала гърдите си в много от библейските му герои.)

Докато ме рисуваше, той мълчеше. Накрая остави молива и без да каже нито дума, започна да ме обсипва с целувки. Отвърщах с желание, защото беше фин и интелигентен мъж.

Виждахме се в продължение на две години. В един момент настоя да се оженим, но никога не ме е привличала идеята за брак и си останахме просто любовници. В началото на срещите ни се показваше ужасно влюбен, но след един или може би два акта взимаше хартия и молив и ме скицираше. Направи много интимни скици и често се питам — къде ли се намират сега?

Доре беше един от най-очарователните мъже, които съм познавала. Притежаваше острота на духа, изобретателност в любовта и нежна благодарност за компанията ми. Беше приятен събеседник и ако бях по-склонна да примиря глава (или ако бях по-малко убедена, че бракът е рецепта за скука и вялост), кой знае дали не бих станала госпожа Доре. Но аз не съм родена за това и понеже се уморихме от нелегалната си връзка (криехме я от многобройните ми клиенти), разделихме се със съжаление. Дадох му моя снимка за спомен, която, както разбрах, все още пази като злато^[9]. Не исках да се разделям с Доре...

Различно беше с барон Абел Рониа. Запознахме се в гримьорната на театъра. Стана ми жал за младежа, който се беше противопоставил на фамилията си и остана без средства. Беше симпатичен, гледаше ме с благоговение и беззащитност.

Казах му да дойде къщи след два дни. Въпреки това, едва-що влязох у дома си, и още същата вечер той се появи, съблече се и поиска да си легнем.

За съжаление под една привидно прилична външност се криеше нечисто тяло. То миришеше лошо. Поканих го да си вземе вана.

Съгласи се, но при условие, че аз лично ще го изкъпя. Принудих се да го направя, за да не го изгоня скандално на улицата.

Къпането си заслужаваше. Рониа приличаше на коч. Аз бях до известна степен разглезена от младежи с аристократични маниери, в това число и от принца, и от Мурат.

Никой от тях не беше толкова груб и директен като Рониа.

Но, ох Боже, не бях подготвена да се настани в къщата ми. Трябваше да го заплаша, че ще се оплача на принца и на войската, ако не реши да си тръгне. Ядосан, той взе една табла, пълна с порцелан, тресна я в земята и възкликна, че ще се убие пред вратата.

Най-накрая успях да го склоня да си отиде; убеждавах го в опасността от ревността на принца и че той бие мъжете, с които ме сварва. (Горкият Плон-Плон^[10], сигурно щеше да се обиди, ако ме чуеше.)

Рониа не само напусна дома ми, но и Париж, и Франция. Замина за Испания по миньорските дела на фамилията си, макар че по-късно щях да го срещна при много по-различни обстоятелства.

---

[1] Суперлюксозни ресторанти на бул. Италиенс и бул. Поисониер. Вторият е работел цяла нощ. — Б.пр. ↑

[2] В действителност на деветнадесет. — Б.пр. ↑

[3] В „Спомени“ се споменава, че принц Наполеон е извършил тези удобства. — Б.пр. ↑

[4] Аз съм Купидон — Б.пр. ↑

[5] Лула в гората (фр.) — Б.пр. ↑

[6] Не са намерени фотографии на Кора Пърл, правени от Надар, но има нейна снимка, облечена в костюм за езда върху кон от картон. — Б.пр. ↑

[7] Няколко години по-късно Надар потвърждава на Бетина фон Хутон, авторка на „Куртизанка“ (1933), че Кора Пърл била за кратко време любовница на императора, макар че Кора го отрича в „Спомени“. — Б.пр. ↑

[8] Сигурно става дума за книгата „Парфюмираната градина“, преведена от френски от господин Ричард Бъртън, който я е намерил в Алжир. — Б.пр. ↑

[9] На изложбата в Париж през 1948 г. фигурира тази снимка с надпис: Спомен от К.П. — Б.пр. ↑

[10] Това е единственият случай, в който Кора Пърл го нарича така в книгата си. Това е псевдонимът, с който е известен в цял Париж — Б.пр. ↑

ЛЮБОВНИЦИТЕ МИ БЯХА ПОЧТЕНИ ХОРА

Не искам да създавам впечатление, че абсолютно всичките ми любовници са били почтени хора, но те почти всички бяха мои покровители...

Една сутрин, докато се разхождах в Боя, елегантен младеж спря коня пред файтона ми. Представи се като принц Хърсът, бивш офицер от сръбската армия, дошъл в Париж заради семеен спор. Помоли ме да му направя компания...

След няколко дни започнахме редовни излети до Вил д'Авре и Сен Клу. Връщахме се изморени, къпехме се заедно и си лягахме. Принцът имаше мускулесто тяло и ме довеждаше до върха на удоволствието по начин, непознат за мен. Не ме обсипваше с подаръци, както правеха всички мъже през последните десетина години.

Единственият подарък беше самият той.

Един ден ми призна, че го измъчва загубата на петнадесет хиляди франка. Не ми каза как ги е загубил, затова предположих, че е на хазарт. Не ме и попита дали мога да му услужа с пари, но аз станах, отидох до шкафа и покрих тялото му с банкноти.

Тази нощ поиска да остане с мен. Живяхме вкъщи две седмици и се появявахме само за малки разходки. Първия ден от третата седмица, докато още спях, той излезе навън и никога повече не се върна.

Отмъкна ми не само парите, но и едно ценно бижу, подарък от принца. Когато направих дискретно проучване, оказа се, че е мошеник. Това е доказателство за моята наивност и оттогава не допусках до себе си непознати хора.

Една друга случка през тази година (мисля, че беше 1868) се оказа по-приятна и по-трайна.

Лятото затварях къщата в Париж и отивах в замъка, давайки да се разбере, че искам известно време да бъда сама. Казах на принца, че пожелаю ли компания, ще му изпратя съобщение. Разбира се, ще му

бъда благодарна, ако ме остави сама. Естествено е да си помисли, че съм си намерила нов любовник. Не беше така. От години не бях живяла сама и имах нужда от кратка почивка.

Прекарах седмици на безделие, разхождайки се по брега на река Лоаре, която минаваше покрай Шато и пресичаше селището Оливие. Оставах в леглото, докогато си исках. И то сама! Закусвах, когато ми се ядеше, и спях, когато ми се спеше. Понякога лягах на тревата до някой вир, защитена с чадър от утринното слънце, и заспивах с шепота на водата и пеенето на птичките. В тази обстановка една сутрин в средата на юни изведнъж ми се стори, че ме наблюдават. Отворих очи и срещу светлината зърнах силует — някой се криеше зад клоните на близкото дърво. Продължих да го следя. Притаен, той гледаше към мен. Стори ми се, че е момче и го повиках, казах му да не се страхува и да дойде да си поговорим. Вече бях започнала да се чувствам самотна толкова много дни в компанията на слугите.

С безпризорник от селището можеше да се получи добро и малко необичайно приятелство.

От клон на клон младият човек скочи на земята и се приближи неспокоен. Действително беше скитник, облечен в дрипи с дупки, през които се виждаше загорялата му кожа. Стоеше прав с ръце отзад. Гледаше ме внимателно. Идваше от Нора, от покрайнините на селището и, както призна, свикнал от „дете“ да прескача оградите. Обичаше да яде ябълки и праскови от градината и да проследява госпожите и господата, които се развличаха в парка. Помислих, че някои от развлеченията на моите гости ще му бъдат интересни...

— Добре, ела тук! Седни да поговорим!

Седна до мен и се подпря на лакът. Мръсната му риза се смъкна по рамото. С кичура къдрава коса върху челото и босите крака представляваше чудна гледка. Говорихме близо час. Разказа ми за игрите и детските си приключения. Разпита ме за живота в Париж, който той естествено не познаваше. Накрая чухме часовника на Сен Марко и младежът скочи.

— Мога ли да дойда утре? — попита и се разбрахме да се видим по същото време.

На другия ден следобед вървах към реката и чух плясъци на вода. Като стигнах до брега, зърнах приятелчето си да се къпе. Поздрави ме с ръка, гмурна се във водата и запляска щастливо. Без

никакво намерение си свалих дрехите и влязох в хладната и тъмна вода. Махахме и ритяхме като деца. Гонехме се със смях и писъци. Той се гмуркаше и минаваше под мен. Чувствах как хубавото му тяло се плъзгаше между краката ми и се появяваше пред мен, усмихнат и весел.

Излязохме от реката и се зарадвах, че не се притеснява от голотата. Сигурно от скривалището си по дърветата и храстите беше успял да види доста голи мъже и жени. Легнахме на тревата да се изсушим на слънцето. Несъзнателно се сгуши до мен, опря глава на рамото ми и ме прегърна през кръста. Невинно задрямали от топлината, останахме под слънчевите лъчи, докато капките вода се изпарят от телата ни.

Събудих се и го видях да наблюдава гърдите ми с протегнат пръст, като че ли ще пипне зърното ми. Погледите ни се срещнаха, усмихнах му се, а той протегна ръка и докосна зърното с върха на пръста.

Когато се наведох над него просто за да го погледам, сигурно си е помислил, че ще го отблъсна... Но аз със смях го хванах за китката и сложих ръката му на кръста си...

В продължение на пет седмици прекарвахме заедно всеки следобед. Беше ненаситен и освен удоволствието, което ми създаваше като млад любовник с ентузиазъм и естествена наклонност към играта, беше ми приятно да го обучавам в любовното изкуство.

Идилията приключи толкова внезапно, колкото и започна.

Както винаги, прислугата отлично знаеше за моите срещи и както винаги, следваше инструкциите ми за дискретност. Лакеят всеки ден ми носеше на реката чай за мен и мляко за младежа, като ни ги сервираше на маса, до брега. Но един следобед вместо слугата дойде прислужницата Колет. Бях позадрямала на хамака. Момчето беше облегло на скута ми с опънати на слънцето крака. Видях я да се приближава. Беше на няколко метра от нас и тъкмо се отправяше към масата, нададе вик и изпусна таблата.

Накратко — младежът, за когото смятах, че е от селото, беше синът на прислужничката, отгледан в дома на баба си в околностите на замъка, но майка му го вкарала в дома ми, когато бил малък и внимавала да не бъде видян. Колет се разгневи и ме обвини в „прелъстяване“, но беше изплашена. Разбрах чувствата на майка и й

дадох щедра компенсация, като я освободих от работа и я заплаших, че ако се случи нещо на младия Марсел, ще си има работа с мен. За щастие бащата беше войник, който отдавна ги беше напуснал и нямаше кой да го набие, а на неговите години за майката това беше невъзможно.

На следващия ден, след като освободих прислужницата, Марсел я убедил или накарал насила да го пусне да влезе в замъка. Появи се в стаята ми и каза, че е дошъл да ми благодари за това, което съм го научила... Съдейки по моята реакция, мога да кажа, че съм отлична учителка. На зазоряване се събудих и го видях, седнал до мен, да разглежда с възхищение тялото ми. След това нежно ме облада за последен път, облече се и си тръгна. На другия ден дойде принцът и през нощта видях контраста, когато се приближи с огромните си бедра, масивния и отпуснат корем. Пръстите ми потъваха в меката плът... Утеших се донякъде с подаръка — чудесна огърлица от сапфири, но ми трябваша няколко месеца, за да избледнее споменът от Марсел. Признавам, че в действителност този спомен никога не избледня докрай...

Есента се върнах в Париж и въведох нова мода.

Вече бях известна с гримирането на лицето и смяната на цвета на косата. От баните и почивките на открито тялото ми беше загоряло, дори бедрата и кожата под гърдите. Принцът се изненада, но не му стана неприятно и естествено започна да го разказва. Дамите от парижкото общество вече не ходеха както преди с рамене и гърди, бели като сняг.

И така слънчевият тен стана модерен, макар и временно.

Граф Агуада, испански богаташ, беше първият човек след принца, който се увери до каква степен съм почерняла.

Една сутрин се представи в къщата ми в Париж с едно хаванско кученце. Сподели, че млекарят казал на слугата му, че и аз имам куче от същата порода, та той дошъл да попита дали ще му разреша моето куче да се качи на кучката, за да я оплоди. Заповядах да доведат Лулу. Като чу това име, графът помисли, че е станало недоразумение, ала безпокойството му беше неоснователно. Лулу се хвърли стремглаво към кучката и след малко се съединиха в любовна връзка.

Графът ме попита дали трябва да плати нещо. Видях, че е привлекателен, мургав и енергичен господин и му отговорих:

— О, единственото заплащане, което ще приема от господаря, е същото, което дава сега Лулу.

Без да губи благоприличие от изненадата, той ме последва в спалнята... Графът беше кавалер в пълния смисъл на думата, щедър и благороден.

Лулу свърши отлично работата си и кучката на графа роди, преди той да напусне Париж, изпълнявайки нареждания на испанското посолство (беше от дипломатическия корпус). Горкият Лулу, няколко години по-късно умря в Рим, след като допуснах грешката да го боядисам в синьо, за да ми отива на една рокля.

Имаше навярно нещо в боята и го отрови. За щастие притежавам снимка за спомен.

Обичам спомените и от животните си.

Скоро след заминаването на графа наех художника Емил дьо Лансак да ме нарисува на кон. Той направи два варианта, вдъхновен от картините на испанския художник Гоя. На едната бях облечена като амазонка, седнала настрана с поглед в художника. На другата — в същата поза, но гола, а фустата държах в дясната ръка. Конят нямаше седло и юзди, гривата му се сливаше с космите на венериния ми хълм, защото бях вдигнала десния си крак до шията на животното^[1]. Цветът на загорялото ми тяло пасваше с чудесната тъмна козина на кобилата.

Картината изчезна от дома ми по време на обсадата на Париж, когато бях извън града.

---

[1] Първата картина е продадена след смъртта на Кора Пърл през 1886 г. За 300 франка. По-нататък следите ѝ се изгубват. — Б.пр. ↑

СБОГОМ НА ЛЮБОВНИЦИТЕ МИ

Не ми е лесно да говоря за войната 1870–1871 година и за обсадата на Париж. Не съм политик и никога няма да разбера как, след като Париж по време на изложението отдаде почести на крал Вилхелм от Прусия, придружен от великия Бисмарк с бяла униформа и огромен бял орел на шлема, изведнъж Франция обяви тая война. Тълпата заля улиците и викаше:

— Да живее войната!

И пееше „Марсилезата“, която от години не бяхме чували.

Аз, разбира се, трябваше да реагирам и веднага дарих голяма сума на фонда, открит от „Фигаро“, за събиране на волни пожертвования, та да могат всички френски войници да получат чаша коняк и една пура.

Името ми се появи с главни букви сред първите в списъка на дарителите. През първите дни се увеличи и търговията в парижките бордеи. Отивайки войници, младите мъже се прощаваха с креватното удоволствие. Самата аз приех няколко млади представители на аристокрацията и ми беше интересно да установя, че дори и онези, за които знаех, че обикновено са изтънчени любовници, сега ги интересуваха единствено достигането на върховния момент, те искаха максимално да използват последната си възможност. Не можех да допусна, че ще загинат толкова млади мъже и с огорчение приемах щедрите им подаръци. Един от тях ми донесе бележка:

„Сбогом, скъпа госпожо, с най-добри пожелания за всичките ви съпрузи.“

Скоро стана ясно, че оптимизмът ми беше твърде голям. Когато плъзнаха слухове за поражение в Седан, истерията обхвана града. За миг улиците се изпълваха с въодушевени и радостни мъже и жени, а малко след това всички плачеха и скърбяха. Първия ден улиците

осъмнаха, украсени със знамена и разноцветни лампи, а на другия ден — никакви знамена и никакви лампи. Накрая дойдоха новини, които потвърдиха жестокото поражение и униетието стана господар на Париж. Хората бродеха без посока от една страна на друга, събираха се на малки групи и тихо разговаряха за вероятността да изгубим войната. Събираха се под жълтата светлина на фенерите, за да четат последните известия от вестниците.

За първи път чух да се говори за сваляне на императора и обявяване на република.

Тогава предприех и някои мерки.

Най-напред трябваше да се погрижа за тези, които не можеха да се оправят сами. С напредването на пруската армия Париж съвсем скоро можеше да се окаже застрашен от гибел. Наредих на един слуга да изведе от града осем от най-добрите ми коне, все едно че ги разхожда, но да ги откара в замъка Босежур. Така и стори и малко след това научих, че моите животни са последните, които излязоха от Париж, иначе щяха да свършат в гладните стомаси на буржоазията.

Не можеше да се пробие през задръстените пътища, препълнени от файтони, каруци и хиляди хора, които се опитваха да избягат и да се скрият в предполагаемо сигурната столица. Селяните пристигаха с каруци, натоварени със зеле и праз, и решени да не попадат в ръцете на врага. Ужасена от нахлуващото множество в Париж, когато най-добре беше да го напусна, аз наредих на прислугата да купи хранителни продукти, да ги складира, да се осоли месото и да се консервират колкото се може повече плодове. Мислех да отида в Босежур, но винаги съм обичала да участвам във възбуждащи събития. В края на това лято имаше нещо вълнуващо в живота на Париж и то ме задържаше. В средата на септември градът представляваше малко укрепление. Почти всички мъже вървяха по улиците с пушки.

Вече беше свършено с Втората империя и бяхме република.

Тълпата плячкоса Тюйлери, разруши и обезглави релефните орли на фасадата. Младежи с червени барети се катереха по фенерите и пееха „Марсилезата“. Имаше такова веселие, като че ли започваше нова ера на мир и изобилие вместо упадък на лукса и удоволствието.

Не мога да кажа, че не ме интересуваше краят на империята. Разбира се, имах приятели сред аристокрацията и покровители от най-добрите фамилии, но никой, включително и принцът, и императорът,

не притежаваха качества да ръководят една голяма нация. Несъмнено жена като мен, опитна и познаваща поведението на мъжете в спалнята, трудно можеше да им се довери като на управници. Ако на аристократичните семейства им се отнемаха рентите и собствеността, щях да губя. Бях убедена обаче, че който и да управлява, щях да си изкарвам хляба. Освен това вярвах във физическата си сигурност и в добри, и в лоши времена. За щастие имах приятели сред всички слоеве на обществото и тълпата никога не се опита да ми навреди. Ето защо останах в Париж и по време на обсадата (макар че можех да избягам) и се погрижих за ранените. Но за това по-нататък...

За късмет през онези дни си намерих друг покровител. (Естествено, принцът беше зает с превратностите на войната, виждах го твърде рядко. Накрая той напусна Париж.)

Покровителят беше самият барон Рониа, на когото преди време бях затръшнала вратата под носа му. Сега той беше по-вежлив и почист. Видях ме един ден притисната от неудържимата тълпа на една уличка до операта. Тълпата не беше враждебна, но ме буташе и блъскаше и за малко щях да припадна, когато усетих силна ръка на рамото ми и мъжки глас с покана да ме придружи. Беше Рониа. Сдобрил се със семейството си, той се занимаваше с пилеенето на огромното си богатство (беше го спечелил по време на обсадата и после го увеличи с откриването на фабрика за сапун в Гита Вечия).

Поканих го да прием чай. След чая играхме карти, вечеряхме, а след вечерята... Беше пламенен любовник, както и преди, но по-благоразумен. Наближаваше четиридесетте, но с все още младежки вид. Всеки ден се къпеше в Сена (навик, който много хора смятаха по-скоро за пагубен, отколкото за здравословен) и това го поддържаше във форма. Разбирахме се отлично. Забравили старите си спорове, на сутринта ние се разделихме с възклицание за взаимно задоволство и обещание да се видим отново.

През онези дни получаването на удоволствие, независимо от коя класа ставаше все по-ценно...

В средата на септември пруската армия беше пред вратите на Париж и обгради града, за да завземе Версай. Той падна без никаква съпротива.

Казаха ми, че принцът на пруската корона същия този ден наблюдавал града, за който мислел, че е непобедим. Видях

покъртителни сцени. По улиците прекараха дезертъори с вързани ръце на гърба.

Може да ви се стори вълнуващо това, което разказвам, но основният враг беше скуката. Аз намирах живота изключително скучен. Парижани се готвеха за съпротива и нямаха време за любов. Нямаше време и за обществен живот. Не само аз преценявах нещата така. По-голяма част от парижаните си вършеха работата с досада и отегчение.

В края на септември стана силно сътресение.

Разхождах се в парка и видях, че хората гледаха нагоре и сочеха с пръст. Това беше известният аеростат „Нептун“. Съхранявали го в хангар и след ремонт го пуснаха да лети над главите на прусите. Успехът беше толкова голям, че след няколко дни приготвиха още четири балона, които излетяха и успяха да пробият обсадата. Тогава решиха да изпратят вътрешния министър да организира съпротивата. Известният на всички Леон Гамбета.

Бях се запознала с него няколко месеца преди това.

Беше толкова неморален, че винаги е бил тема за коментари от най-интимните ми приятели. Никога не посещаваше нашите салони, предпочиташе по-вулгарните жени. Гамбета е един от най-грозните мъже, които бях виждала. Имаше побеляла и остра като четка брада, въпреки че едва минаваше тридесетте. Очите — опулени. Смърдеше ужасно. Разказаха ми, че поведението му в леглото било изключително гадно. В тази ситуация смелостта му изцяло компенсирала всичките дефекти. След като прекара нощта не в църква, а в бордей, той излезе на площад „Сент Пиер“ на трети октомври сутринта, облечен е кожено палто, изработено от негови приятелки. Появи се на балкона блед, но решителен. Докато се изкачваше, развяваше триколяра. Прусите стреляха по него, раниха го в ръката, но успя да избяга и да организира съпротивата извън града.

Никога не бях скучала повече оттогава. Единственото ми развлечение бяха специалните посещения на Рониа, който не се уморяваше от ежедневните си дейности (никога не разбрах от какъв характер са).

Една вечер без предварително известяване се появиха приятелите ми Юрион и Брюне. И двамата облечени в униформи.

Париж беше обзет от летаргия. Театърът и операта — затворени, кафенетата приключваха според военния час в десет. Улиците ставаха пусти и тъмни. Човек би помислил, че живеем в скучен провинциален град, а не в най-голямата столица на Европа. Не знаехме какво става навън, въпреки че балоните излитаха редовно, но в Париж не се връщаше нито един. Пълзяха най-различни слухове. Веднъж научавахме, че е изкопан тунел, който свързва центъра на Париж с провинциите, и че ще бъдат докарани стада добитък, за да издържим през зимата. Друг слух твърдеше, че принцът на пруската корона е загинал и врагът се оттегля, трети — че всеки гражданин на Париж може да се измъкне от града по таен път, но при условие, че се наркотизира, за да не го открият...

Продаваха се много вестници. Почти всеки ден излизаше ново заглавие:

РОДИНАТА В ОПАСНОСТ

СЪБУЖДАНЕ

БОРБА

Но тъй като никой от тях нямаше пълна информация, пишеха само за спекулации, слухове и неща, които бяхме чували хиляди пъти.

Най-горещата за обсъждане тема беше времето. Зимата връхлетя изключително студена. През декември горивото стана толкова малко, че беше невъзможно да се пали камина в повече от една стая. Газта от кокс беше ограничена (използваха я за пълнене на балоните, които излитаха от Париж), а олиото реквизираха.

Една сутрин се събудих и зърнах неясен предмет в ъгъла на стаята. Вглеждайки се, различих огромен изгладнял плъх, влязъл да търси храна и умрял през нощта от студ. За да поддържам топла стаята си, ми бяха необходими поне 100 килограма дърва на ден, а дажбата за всяка къща беше по 75 на седмица.

В редките случаи, в които се претрашавахме да излезем на улицата, виждахме, че в града е изчезнало всичко, което може да гори. Нямаше ги дърветата, а малкото останали ги изтръгваха и насичаха до корен за огрев в домовете си. Дори и дървените части в църквите попаднаха под брадвата, а когато и това свърши, хората повлякоха из улиците огради, табели на фирми и врати.

Обличахме дрехите си една върху друга. Мъже и жени не се различавахме... Не приличахме дори на човешки същества.

Когато вкъщи не беше много студено и дори можехме да свалим по някоя дреха, все още приличахме на зле опаковани вещи. Нямаше възможност да се перат и дрехите. Обличахме се в тъмни цветове — поне да не изглеждаме толкова мръсни. Всички перални бяха затворени и естествено е да не можем да си позволим да използваме ограничените си резерви от гориво за топлена вода за пране. Не го правехме дори и за собствената си хигиена. Мъжете навличаха ризите си наопаки, скривайки нечистотията. И накрая и мене ме беше срам да се събличам пред любовниците си. О, не само заради това, което ще се види, но заради мръсотията и миризмата — тези заклетни врагове на щастливото прекарване.

Гладувахме... Добитъкът, който беше докаран в града, изчезна. Нямаше нито мляко, нито сирене, нито зеленчуци. Конското месо беше лукс. Скоро изклаха и домашните животни. Беше нещо като гордост някой да се похвали, че е изял едно късче от куче или котка, защото след конете кучетата и котките бяха най-цененото ястие. Плъховете не толкова, защото не можеха да се сервират без специални сосове, а и месото им не беше вкусно. Двата слона от зоопарка „Жарден д'аклиматизацион“ (Кастор и Полю) бяха също пожертвани. Видях част от втория слон да виси в магазина на Роус по четиридесет франка либрата^[1]. Продаваше се месо от камила, антилопа, магаре, муле и вълк, а еленовото месо беше невероятен лукс.

По едно време на пазара се появи хляб, направен от жито, ориз и слама, както и мляко от Бог знае какво! Маста от свещите се смесваше

с масло. Правехме шунка от варени конски кокали. В началото се хранех с това, което бях съхранила, и можех да натрупам цяло състояние, ако го бях продавала на черния пазар. През декември сиренето от два достигна до 30 франка либрата, а един чувал картофи от 2,75 на 28 франка.

Когато мислехме, че сме стигнали до най-позорната мизерия, дойде и най-лошото — в края на декември прусите бомбардираха града... Започнаха с Аврон, на изток. Районът бързо се евакуира. Продължиха да бомбардират и на юг, в Иси и Ванв, и накрая през януари и в самия център на Париж. Първата граната падна на улица „Деланд“, на левия бряг близо до Люксембург, а втората уби едно момиченце, което се връщаше от училище. Бомбардираха гробищата „Монпарнас“ и разпръснаха костите на мъртвите. Една граната избухна върху опашка от хора, чакащи да купят храна, а друга в гостилницата на улица Д'Анфери.

Всеки ден падаха триста или четиристотин гранати в продължение на четири-пет часа през нощта, най-вече близо до Пантеона и Дома на инвалидите. Когато се разруши болницата „Салпетрие“, реших да превърна къщата си на „Шайо“ в болница. Някои мои приятелки направиха същото. Една от тях беше Бланш д'Антини. По пода на всички стаи и коридори имаше дюшеци с около петдесет ранени, някои цивилни, но повечето войници. Дадох всичките си чаршафи. Много от приятелките ми дойдоха и станаха медицински сестри под заповедите на лекар, заплатен от мен.

По-голяма част от лицата (бих казала от телата на сестрите) бяха познати на ранените и това поддържаше техния дух да се излекуват. Беше учудващо да се види как някои от по-леко ранените, но още с болки, съхраняваха инстинкта да пуснат ръка по гърдите на сестрата, докато тя им сменя превръзката.

Несъмнено любовта е най-могъщото човешко чувство.

В началото се измъчвах, гледайки тези млади мъже все още слаби, недоизлекувани, да хабят енергия, опитвайки се да правят любов със сестрите, но лекарят ме увери, че няма случай някой да е умрял от сношение и че то им дава сили да се възстановят и да живеят. Ето защо насърчих момичетата, напомних им да внимават ранените да не правят резки движения, които могат да засегнат раните им. Не чух от мъжете друго, освен изрази на благодарност. Навярно сестрите от

обикновените болници има какво да научат. Между тях и пациентите се избягва този човешки контакт е плътска наслада. Сигурна съм, че допринесох за ефективното и бързо възстановяване на ранените.

През онези дни се уморявах толкова, че за първи път в живота си изгубих интерес към правенето на любов и отхвърлих предложението на много офицери, които идваха в болницата да видят войниците си или да питат за тях.

С Рониа се срещахме от време на време, но той беше станал толкова благоразумен и оставаше само да почива в ръцете ми. Разбрах истинското жалко положение, в което се намирахме, една вечер, когато Рониа се съблече пред мен. (Бях успяла да затопля стаята с дърва, подарени ми от благодарния баща на умиращ офицер.) Тогава видях тялото му, отслабнало от глад — кожа и кости.

Приех служител на английското посолство. Наивно помислих, че е дошъл да изрази признателност за работата, която извършва негова сънародничка. Беше добре облечен младеж. Това красноречиво показваше, че англичаните от посолството не са жертва на лишенията, както парижаните. Чакаше ме във вестибюла. С кърпичка на носа, той с погнуса гледаше труповете, които щяха да се закарат на гробището. (Имахме по един-двама умрели всеки ден.)

Заведох го към изхода, където бях направила нещо като кабинет, и той ми каза, че на някакъв английски турист (все още можеха да влизат в Париж) му направило впечатление как над къщата ми се вее знамето на Свети Джордж. По мнение на посолството било несвойствено английското национално знаме да стои върху къща, в която се събират мъже и жени с развратни навици. Помоли ме да го махна.

Никога не съм била толкова гневна, колкото през онзи ден. Със сила, която самата аз не подозирах у себе си, хванах младежа за яката на добре изгладената му риза и го изблъсках от къщи до отсрещния тротоар, за да види червения кръст. Казах му, че ако не познава символа на милосърдието и на английското знаме, по-добре да се върне в училището, ако изобщо е ходил. После (съжалявам, че трябва да го кажа, но не е лъжа, а го направих с желание) му ударих ритник на онова място, което, съмнявам се, да го използва често. Превит от болка, той изчезна. Това е единствената благодарност, която получих за старанието си да се грижа за болните^[2].

Вероятно тази случка и моят гняв след нея ме накараха да се замисля да напусна града.

Възможността скоро сама се появи.

След една седмица съвсем обезсърчени при мен дойдоха Брюне и Юрион. Беше им наредено да напуснат Париж с балон по посока на войските в провинцията. Юрион беше възбуден от тази възможност, но Брюне се чувстваше тъкмо обратното. Очевидно безнадеждно се беше влюбил в някое войниче от неговото поделение и не искаше да го изостави. В действителност планираше да дезертира с младежа, за да живеят заедно.

Хрумна ми идея, която веднага споделих с тях. Моят план беше приблизително като на Брюне — да заема неговото място в балона. Така той ще има време да се изплъзне, без да предизвика подозрение. Що се отнася до провинциалните войски, те едва ли щяха да узнаят, че е имала нареждане за напускане на града на някой друг, освен от Юрион.

След десет дни двамата дойдоха вкъщи. Брюне се съблече и без да губи време, облече стар костюм, който носеше със себе си. Благодарни ми и си отиде. Навлякох униформа, отрязах си косата и пристегнах гърдите си, като ги обвих с кърпа. Трудно ми беше да обуя панталоните и да се вмъкна в куртката, но, насърчена от нетърпението на Юрион, успях.

Излязохме от къщата. Носех само чанта с пари и бижута, а Юрион — раница с някои неща за войската.

Балонът ни чакаше полунадут на площад „Сент Пиер“. Качихме се при слабата светлина на фенерите, осветила лицата на мъжете, които ги придържаха. Още едно пълнене с газ и балонът се изду окончателно. Внезапно придърпване и напуснахме Париж. Вече не виждахме фенерите и се потопихме в непроницаема тъмнина (нямаше луна) и в тишина, нарушавана само от странни звуци долу под нас.

Известно време вятърът леко ни носеше. Време, което ни се стори безкрайно. Земята изобщо не се виждаше, сякаш съществувахме единствено ние. Загърнахме се с наметалото на Юрион и минутите течаха мъчително. Съмна и видяхме поля без следа от пруска армия. Накрая различихме палатките на лагера и Юрион дръпна едно въже, за да изпусне въздуха.

Стъпихме на земя към осем и половина часа близо до Ге-де-Грю, на осем километра до Дръо. Лагерът се намираше на половин километър. В началото ни подозираха, защото имало шпиони, пристигнали също с балон, и казвали, че са бегълци от Париж. Но документът, който показва Юрион, убеди командващия. Въведоха ни в палатка с голяма вана и топла вода за нас. Знаеше се, че който е прекарал часове в горната атмосфера, е замръзнал до кости. Освен това носеше мръсотия, присъща за избягалите от столицата, и въшки.

Мълчах и стоях мирно като войник. Успях да скрия, че не съм мъж. Иначе щеше да бъде сложно да давам обяснения. При вида на ваната в миг забравих, че съм жена. За секунди свалихме униформите и влязохме във водата, насапунисахме се и се наслаждавахме на чистите си тела. Усещането за свобода задейства и Юрион започна да ме гали, повече, за да ме възбуди, отколкото да ме къпе.

Бяхме по средата на „работата!“, когато чух възклицание зад гръба си. Обърнах глава и видях командира. Беше влязъл в палатката без предупреждение (логично, защото мислеше, че там са само двама войници). В първия миг сигурно си е помислил, че Юрион е като Брюне; защото бях в гръб, но когато Юрион ме отстрани, вече нямаше съмнение за пола ми. Офицерът още повече разтвори уста, но се съвзе, поздрави и любезно каза, че не е забелязал Юрион да носи със себе си нещо по-ценно и от документите. Призна, че ме е познал и действително се оказа мой гост в замъка ми няколко години подред. Беше чувал за моята дейност с ранените и прие обяснението, че командващият поделението ми е разрешил да напусна Париж.

Вечеряхме с командира Понсие и след това ми дадоха самостоятелна палатка, в която да си почивам, докато те преглеждаха документите. Събудих се от дълбок сън и видях командира на входа на палатката. Попита ме дали може да изрази уважението си. Предполагах, че става дума не само за едно целуване на ръка и се съгласих. Палатката беше приятна след лишенията и студа в Париж. Лампите, топлината и удобството повдигаха духа ми. Командирът не остана безчувствен пред голотата ми и ми направи комплимент: макар да съжали, че съм отрязала косите си, но веднага допълни:

— Мадам, нямам съмнение във вашата женственост. Има ли на света по-женствена жена от Кора Пърл?

Беше привлекателен мъж, на средна възраст, умерен в удоволствията. Успя да ми достави достатъчно радост за компенсиране на дългите ми пости. Прекъсна ни ординарецът му, донесъл бутилка шампанско, но командващият нито за миг не изгуби ритъма, нито се смути...

Бяхме заедно цяла нощ.

Благодарих му, сбогувах се с Юрион и тръгнах за Англия.

---

[1] 1 либра — 460 грама. — Б.пр. ↑

[2] В някои некролози за смъртта на Кора Пърл се споменава за нейното безстрашие и принос по време на обсадата. — Б.пр. ↑

В ЛОНДОН И ОТНОВО В ПАРИЖ

Предположих, че Лондон е злят от френски бежанци, но не се оказа вярно. Телеграфирах на директора на хотел „Гросвенор“ близо до гара Виктория да ми запази малък апартамент на първия етаж. Платих за три месеца. Два дни след като пристигнах, на вратата ми се почука. Влезе директорът и попита аз ли съм Кора Пърл. Потвърдих и той ми съобщи, че не мога повече да остана в хотела и че няма да ми върне парите! Ясно беше, че някой е искал да предизвика скандал, и че в Англия господства моралът на средната класа — морал на престъпността и порока.

Успях да се свържа с принц Наполеон. Той опита и в други хотели, но беше пълно с германци. Тогава ме настани в една къща в Кемпдън Хил. Това е прекрасна селска зона на изток от Кенсидън Гардънс. Плати пет хиляди лири за пет седмици. Къщата беше обзаведена блестящо, а спалнята — по-люксовна и от много други английски спални. Принцът отиде лично в хотел „Гросвенор“ и успя да върне почти всичките ми пари. Беше станал меланхоличен човек и без настроение. Обикаляше без цел из Лондон и търсеше френски бежанци, за да разбере какво се е случило с близките и приятелите му. Никога повече нямаше да е същият. Щеше да се върне в Париж на кратко посещение след обсадата, но пак да го изгонят. Един бежанец — веднъж в Милано, после в Швейцария или Лондон.

Аз никога не спях с него, докато бях в Лондон...

Чувствах се особено, че съм отново в този град. Разхождах се из стари, познати места; някои от тях бяха затворени или не съществуваха. Лондон ми изглеждаше скучен и безжизнен в сравнение с Париж от преди една година и спокоен пак в сравнение с Париж по време на бомбардировките. Новините, които идваха от Франция, бяха за мизерията на населението. По-голяма част от времето прекарвах сама. Мъжете, с които разменяхме погледи на обществени места, ми изглеждаха по-нерешителни от времето, когато бях в Аргил.

Въпреки това имах приятна авантюра.

Един следобед бях в театър „Гайъти“ — приятно място, открито преди две-три години в Странд. На креслото до мен седеше хубав младеж, тъмноок, очевидно по-млад, отколкото искаше да изглежда със светските си маниери. Беше възбуден от представлението — личеше си, че за първи път ходи на театър. С интерес следеше разсъблечените на сцената момичета (не толкова провокиращи като в Париж) и за моя изненада, докато четяхме програмата и светлините угасваха, усетих да слага ръка върху бедрото ми и да го стиска. Отвърнах, защото бяха минали три месеца, откакто се разделих с Юрион във Франция, а и принцът не идваше при мен, откакто бях в Лондон.

И така пуснах крак на младия обожател и след малко се оставих да хване ръката ми.

Запалиха лампите. Беше стройно момче, с тънки мустаци, тъмни очи и блестяща широка усмивка. С удоволствие приех поканата за вечеря и след представлението се срещнахме на входа на театъра. Извика файтон и се отправихме за кафе „Роял“. Вечеряхме сито и изпихме една или две бутилки вино, но бях разочарована, защото нямаше къде да отидем. Отдадох това на неопитност или липса на пари. Свободно говореше за Лондон и Париж. Беше заинтригуван, че съм била в Париж по време на обсадата. Каза ми, че възнамерява да замине за Америка, но не изясни подробности за семейството и положението си. В края на вечерята се замисли и призна:

— Мадам Пърл, много бих искал да ви поканя да прием вино при мен, но съм с роднини и не разполагам с къщата.

Отвърнах, че ако желае, можем да пийнем и у дома. Прие с блеснали очи. Взехме файтон и се отправихме към Кемпдън Хил.

По пътя ме целуна за първи път.

Стигнахме до Кемпдън Хил, той плати файтона и веднага влязохме в спалнята. Още не бях запалила свещниците и го видях гол в леглото. Вмъкнах се при него и зачаках като от млад мъж веднага да ме прегърне, но за моя изненада облегна се на едната ръка и ме загледа. С другата започна треперещо да ме гали, като от време на време се навеждаше и целуваше гърдите ми. Въпреки огромната възбуда той се съдържаше, а аз беснеех. Беше срамота да се покажа по-нетърпелива от момчето. Имаше големи ръце и нежни китки, тесен кръст и широки рамене.

След малко цялото му тяло трепереше от наслада...

Можеше да се каже, че аз съм начинаещата, а той курвата, толкова добре се контролираше, докато (стори ми се цяла вечност) почувствах как мускулите му се напрегнаха, последен тласък и изля топлото си семе в мен. Останахме прегърнати, облени в пот. За разлика от другите, не се прекатури настрани, а остана плътно до мен, като положи глава върху извивката на ръката ми, а с връхчето на езика докосваше капките пот по кожата ми.

Поздравих го за умението и го попитах как се казва. Стана поразговорлив, казваше се Франк и му беше за първи път. Очевидно облагодетелстван от природата със способността да прави любов. Сподели, че от четири-петгодишна възраст влизал под масите, за да гледа краката на момичетата. Обожава жените, но в училище се занимавал със спорт (какъв англичанин!) и само през ваканцията се приближавал до момичетата, без да успее да срещне някоя, която да се остави да бъде овладяна напълно. Говори ми за Етел или Едит, не помня добре, която на тринадесет години му позволила да я пипа под полата по време на репетиция на хора, в който пеели и двамата. Но нито тя, нито другите, които му позволявали известни волности (пак типичен англичанин!), го допуснали да стигне до нещо повече. Не са знаели какво губят, защото беше най-експертният любовник и не се нуждаеше от никакви напътствия като тези, които дадох на младия Марсел в Босежур.

Франки ми се довери, че любовта го интересува повече от всичко друго в живота, с изключение на литературата, защото второто му влечение са книгите. Тръгваше за Америка с надеждата, че новата страна и новите неща ще повлияят положително на темперамента му.

— Трябва да спечеля пари, ако искам да си пробия път! — каза Франк.

* * *

На другия ден си отиде и повече никога не го видях. Знаех само името му — Франк.

За да се поразсея, реших да участвам в лов. Във Франция едно от най-големите ми развлечения беше ездата, но в Англия още не бях яздила. Говорих с лейди Гребър, съседка от Кампдън Хил,

добродетелна и мъжествена. За моя изненада тя ми отговори, че мога да яздя на сто метра от мястото, където живея, и че ако се отбия в дома ѝ в десет сутринта, ще се разходим заедно. В уречения час почуках на вратата ѝ. Въведоха ме в зала в задната част, чиито стени бяха целите с лисичи глави, а на пода имаше странна квадратна машина с четири крака, с нещо като дръжка отпред и седалка отзад.

Лейди Гребър ми обясни, че това е механичен кон за ободряване и укрепване. Същият имаше и галската принцеса. Качи се на апарата и го пусна. Устройството започна да имитира тръст и галоп, както беше обяснено в брошурата, която ми показва и където се споменава още „укрепва организма, стимулира мозъчната дейност; комплексно лечение на затлъстяване, истерия и подагра“.

Не се впечатлих и казах на лейди Гребър, че предпочитам да извършвам тази дейност с компания. Даде ми представителна картичка за приятелите ѝ — господин и госпожа Ръндъл от Бригтон, активни членове на клуба за лов на лисици.

Свързах се с тях. Бяха много любезни и ме поканиха да прекарам края на седмицата в езда и плуване.

Не познавах морските бани. Плувах колкото е възможно по-често в реката на Босежур. Не носех костюм за къпане (вкъщи не ми трябваше), но госпожа Ръндъл или Сара, както ме помоли да я наричам, ме заведе в магазин и можех да си го купя.

Беше висока, красива жена. Каза, че нейният костюм е същият като първия, който ми показаха — от тъмносин серж, груб и не много привлекателен плат, подходящ за прислужници. Беше с квадратно деколте, много над бюста, и бели обшивки със седефени копчета, които не отиваха на нищо.

Не се решавах, но Сара настоя да го облека и ме придружи до пробната с огледала. Като се съблякох, тя се възхити на красотата ми и с удоволствие ми помогна да облека странния костюм с панталон до колене и върху него огромна пола. Споделих, че сигурно е неприятно, след като се намокри всичко това. Сара призна, че се издува, а понякога се смъкват раменните подложки, както се е случило на нейна приятелка. Била с малки гърди и пред всички останала гола от кръста нагоре.

— Но на тебе това не може да ти се случи — каза тя и любовно сложи ръка върху една от гърдите ми.

Стана ми ясно, че съпругът ѝ (или който и да е друг мъж) получава ограничено количество обич от нея. Погали и бедрата ми. Пробвах друг, по-приемлив костюм, също от серж, но черен и почти същия модел. Разбрах, че няма да намеря друг, с който да мога нормално да плувам, и го купих.

На другия ден ме заведоха на плажа. Влязохме в кабина на колела и облякохме костюмите. Обясни ми, че това е нова мода, защото още по онова време на някои отдалечени плажове мъже и жени се къпели голи, но в Бригтон постъпили оплаквания от дамите и властите задължили носенето на костюми. Впоследствие много жени слагали костюми от по-фин плат, прилепнал до тялото, и мъжете имали възможност отблизо да гледат гърдите, зърната и всички извивки на тялото. Това им се струвало по-интересно, отколкото ако се къпели голи.

Поддържало се почетно разстояние.

Скочихме във водата от самата врата на кабината. Беше студена и бурна. След малко излязохме с настръхнала кожа. Треперех. Свалихме костюмите и Сара се зае да ме разтрива с твърда кърпа толкова внимателно и толкова ентусиазирано, че си помислих дали не е планирала всичко това предварително. Специално внимание отдели на гърдите, задницата и интимните ми части. Покани ме да я „загрея“. Не можех да откажа — бях нейна гостенка. Беше мускулеста и яка жена, с твърди гърди и снага, наподобяваща на някои мъже, които познавах...

Същия ден вечеряхме заедно. Направи ми впечатление, че господин Ръндъл не си беше вкъщи — заминал по работа и щял да се върне следващата сутрин. На вечерята нищо не липсваше. Имаше и отбрани вина и ликьори. Казахме си лека нощ и се оттеглихме по стаите. Тъкмо си бях легнала, когато вратата се отвори и се появи Сара, увита в огромен пенъоар.

— Да кажеш дали е хубав.

По навик (когато съм сама) бях облякла копринена камизола. Много ѝ се възхити и отдръпна чаршафа да я види по-добре. Заопипа плата по краката ми и други места.

Веднага подуших, че иска да сподели леглото. В началото призна, че не може да спи сама, но после съвсем искрено се изповяда. Малко след като се омъжила, открила, че мъжете ѝ действали ако не

отблъскващо, то поне не я възбуждали, докато от женската плът се възхищава и удивлява.

След авантюрата с Франк водех монашески живот и макар че нямам влечение към дамската компания в леглото, имах желание за физическа наслада и приех предложението на Сара. Веднага си припомних нощните преживявания в спалните на Булон и не мога да кажа, че тя го направи зле. Истината е, че почти всички любовници са ми доставяли удоволствие, дори и да е трябвало да ги обучавам. Истина е също, че жената трябва да знае как сама да може да изпита задоволство и как да задоволи партньор от същия пол. Сара, разбира се, прекрасно го знаеше. Не мога да кажа, че бях щастлива в прегръдките ѝ, но не отричам, че се насладих на вниманието ѝ... На разсъмване ме остави и поспах един час, преди да стана. Беше ми посочила една баня в дъното на коридора. В осем часа излязох от стаята и се отправих към банята. Чух шум от вода и помислих, че е прислужничката. Отворих вратата, влязох, заключих и видях съвсем гол мъж, сапунисан и прав във ваната. Беше със светла коса, добре сложен, е типично английско лице и мустаци. Гледахме се няколко секунди и той най-невъзмутимо каза:

— Мадам Пърл, предполагам — и подаде ръка.

Обожавам тази невъзмутимост. Направих крачка и се поклоних.

— Съжалявам! Бях наредила на прислужницата да приготви ваната, но...

— Не се сърдете, трябваше да се сетя, че вие използвате тази баня. Няма да се бавя. Седнете да си поговорим, моля. Не мисля, че ви е чуждо мъжкото тяло и се надявам да не ви преча, ако продължа да се къпя.

Отправи ми усмивка, която разсея всяко подозрение за обида в думите му.

Седнах на стола, на който беше сложил кърпите, а той започна да търка ръцете и раменете си. Предложи ми да појздим заедно. Попита ме дали ми харесва Бригтон и разгледала ли съм града. Не обичал морските бани, но Сара ги обожавала. Отговорих му, че предишния ден сме ходили на плаж, но водата е толкова студена, че не ми се ходи повече, макар че Сара ме е затоплила. Стори ми се, че това доста го изненада, но тъй като знаеше за живота ми, му обясних, че в

продължение на няколко седмици съм била лишена от мъжка компания и отдавам голямо значение на човешките контакти.

— Тогава няма значение... хм...!

— Абсолютно — казах. — Сара беше любезна и се надявам, че съм отвърнала с взаимност.

Той се изправи и му дадох кърпата. Подсуши се, без да се крие.

— Ако не е нахалство от моя страна, осмелявам се да ви отдам гостоприемството си за компенсация на това, което би могло да ви е липсвало при грижите на Сара!

Завърза хавлията на кръста си и ме придружи до спалнята, където веднага ме убеди, че стопанинът на къщата е не по-малко чувствителен от съпругата си към женските прелести.

Вратата се отвори и влезе прислужницата. Като срещна погледа ми, изръмжа укорително, измърмори, че ще отиде да приготви ваната, и се оттегли, без ни най-малко да бърза. Господин Ръндъл ми обясни, че слугинята не се учудва на нищо, което вижда в къщата, свързано с любовта. Очевидно прислугата на Ръндълви беше свикнала, както и моята, да вижда и да мълчи и нито стопанинът, нито стопанката поддържаха връзки с тях.

... Веднъж млад лакей, погрешно разбрал привичките на Сара, появил се гол и връхлетял върху нея, като помислил, че би я задоволил по-добре от господин Ръндъл. Тя му се отдала. След това прислужникът поиска пари, заплашил я, че ще каже на съпруга ѝ. Научил от Сара за случилото се, Ръндъл отмъстил на слугата — задължил го да се съблече и гол го откарал с файтон в центъра на града, като го оставил да си търси късмета.

Прекарахме приятен ден. Сара разбра от съпруга си, че сме се запознали и не се показва ревнива. Всеки един от двамата живееше свой живот, но интересите им по отношение на удоволствието съвпадаха и нямаше пречки да не му се наслаждават. Денят приключи, като си легнахме тримата заедно. Забавлявахме се и всички бяхме доволни. Често съм била с двама мъже в едно легло и поради парични причини съм се съгласявала да си поиграя и с жена за радост на някой от тях. Този път го правех за чисто удоволствие и го получих, защото господин и госпожа Ръндъл ме омаломощиха от внимание и ласки.

Нежността, с която се прегърнаха след това, ме убеди, че действително се обичат и че природата им е изиграла лоша шега.

На другия ден сутринта, макар и уморени от толкова упражнения, станахме рано и отидохме в Дитчлинг с ловците от клуба. Жалко, че същата вечер трябваше да взема влака. Моите приятели и домакини ме изпратиха с протести, изпълнени с обич и съжаление. От своя страна, ги поканих да ми гостуват във Франция.

Когато изтече срокът на наема за къщата, принцът ме покани да замина с него за Швейцария. Приех, защото не познавах тази страна, но останах разочарована. Чудесните пейзажи се помрачиха и от това, че принцът не излизаше от меланхолията си и ми отдели оскъдно внимание. Швейцарците не ме поглеждаха, жените също. След една седмица настоях да се върна в Париж. Принцът се опита да ме разубеди, но не успя и уреди да отпътувам с един френски дипломат. Сърцето ми се изпълни с радост въпреки че дипломатът беше седемдесетгодишен и не ми обръщаше внимание. През февруари на 1871 година пътувах за Париж, натоварена с продоволствени стоки за гладуващото население. Вкъщи заварих само празни и безлюдни стаи. Нищо не беше откраднато, а мебелите бяха почти непокътнати. Сигурно някой е пазил отвън. След двадесет и четири часа се върнаха четирима мои слуги, а прислужницата ми показа скривалището, където беше прибрала бижутата, които не бях взела със себе си. Много скоро всичко тръгна, както преди.

След като оправих къщата, започнах да се занимавам със себе си.

ЛЮБОВ И НАДЕЖДИ СЛЕД ВОЙНАТА

Надеждата, че като свърши войната, Париж ще стане пак същият, беше химера. Даже и в сравнение с тъжния Лондон, градът не беше същият отчасти поради окупацията на прусите, отчасти поради останалите белези: всички дървета отсечени, развалините от бомбардировките пръснати из улиците, големите лишения бяха накарали хората да се изпълнят с омраза към прусите и да изразходват останалата си енергия в търсене на храна. Гражданите бяха недоверчиви, навсякъде виждаха шпиони, подозираха всяка жена, на чието лице не е изписан глад, че е поддържала връзки с прусите и симпатизира на врага.

Изборите усложниха нещата, защото кандидатите консерватори спечелиха голям брой гласове за радост на всички мои приятели и за ужас на обикновените хора, които се почувстваха предадени от провинциална Франция, която не беше изстрадала толкова, колкото столицата.

През март прусите се оттеглиха и духовете се развихриха. По улиците се запалиха огньовете, гореше се всичко, останало от тях. Някои къщи бяха опожарени. Дори се изчистиха тротоарите с дезинфекциращи препарати, за да се премахнат и най-малките следи от окупаторите. Скоро светнаха фенерите и пролетта стопли небето над Париж.

Като че ли нормалният живот се връщаше.

Такова беше впечатлението ми, защото започнаха да ме посещават приятели и къщата оживя, но леглото ми остана относително спокойно. Мъжете бяха измършавели и останали без сили от лишенията, за да мислят за любов.

Трудностите не бяха свършили. През февруари имаше манифестация на левицата в подкрепа на националната гвардия. Един човек си водеше записки за прокламацията, отправена от множеството. Обвиниха го в шпионаж и го хвърлиха в Сена и понеже не потъваше, хвърляха камъни, докато изчезна от погледа им. Побоища и арести на

невинни минувачи бяха ежедневие. Жените не бяха жертви на тези произшествия, но по-добре беше да не излизат от къщи. Стоях сама и скучаех. Когато се провъзгласи комуната, имах още по-малко желание да излизам въпреки чудесното пролетно време.

След март и април арестуваните, битите и мъртвите се увеличаваха с дни. Имаше и изчезнали: примерно като архиепископа на Париж. Продължавах да си стоя въщи, но без да се срещам с никого. Дори не се и показвах на прозореца от страх да не би някому да му хрумне да влезе и да ни арестува. Рониа навярно беше извън града и никой не предложи да ме покровителства.

В края на май една нощ се събудих от шум на камъчета по прозореца. Лежах, без да обръщам внимание, но отново звъннаха стъкла и чух да подвикват името ми. Показах се внимателно и видях двама мъже. Единият извика, че е Брюне. Отворих. Стоеше с едно дребно момче с големи черни очи и много слабо. Това беше момчето, с което Брюне дезертира, напускайки Париж. Оттогава той и любовникът му Пиеро се криели в една пещера до старата мелница в Монмартър, но мястото се е превърнало в генерален щаб на комуната. Предишната вечер стопанинът на мелницата им съобщил, че ще я конфискува Раул Ригно, шефът на парижката полиция. Един мръсен и неморален звяр, осъдил на смърт много свещеници, яростно настроен към двамата любовници, като се има предвид, че и той бил с обратни наклонности.

Приютих ги в скривалището. Накарах ги да се изкъпят и им дадох храна. Момчето се развълнува от благодарност. Чувствителен и чаровен, отрасъл близо до Шартр, щеше да се чувства по-добре в чифлика, отколкото в града, но го задължили да постъпи в армията. Единствената му мисъл била да избяга. Брюне се влюбил в него, но си личеше, че и той откликва на обичта му.

През няколко дни, които за тях бяха лукс, те ми разказаха патилата си. Бяха заздравили духовната си връзка. Недохранването и опасностите попречили на плътските им контакти. Възвърнаха настроението си и Брюне и аз се забавлявахме, припомняйки си добрите времена. Беше приятно да се види как двамата любовници възвръщаха взаимната си физическа привлекателност благодарение на храната.

Един ден се почувствах толкова, самотна в леглото (отдавна не идваха мъже), че ги накарах да легнат при мен. Брюне все още беше хубав както винаги и пожелах да ме люби (така както правеше, когато присъстваше приятелят му Юрион, за да му помага). Пиеро също беше добре сложен и „красив“ — по женски чувствителен. Тялото му беше перфектно и не се учудвах, че е предизвикал любовта на Брюне.

* * *

Два дни след това гледах през прозореца пустата улица и размишлявах, че хранителните запаси са намалели. Видяхме труп на човек близо до главния вход, който все още беше вкопчен в парче месо. Въпреки опасността Пиеро излезе да го вземе. Наблюдавах как притича, как се наведе над трупа и се изправи с парчето месо в ръка. Връщаше се усмихнат и гледаше към нас. В този момент се чу изстрел и зърнах окървавеното му лице, преди да падне на земята. Брюне зарови глава в мен, за да задуши нечленоразделните звуци, които излизаха от гърлото му, после хукна към стълбите. Вече на улицата, вдигна тялото на Пиеро и любовно го притисна до гърдите си. Чу се друг изстрел. Двамата се заклатиха за миг и се сгромолясаха. Лицето на Брюне лежеше върху гърдите на Пиеро, сгънат настрани и с протегнатата ръка.

Пуснах щорите...

На сутринта труповете бяха изчезнали.

Сега вече не можех да се оплаквам, че ми липсва мъжка компания. Колкото и да беше скучно, нямаше време за любов.

През май комуната беше удавена в кръв. Къщата ми се спаси. За всеки случай бяхме напълнили с вода всички ведра и вани, ако някой реши да подпали първия етаж. Къщата на отсрещния тротоар изгоря до основи, но вятърът духаше в обратна посока и от огромната топлина се счупиха само няколко прозореца. Говореше се, че имало стотици екзекуции. Лично видях как войници разстреляха един човек на улицата под претекст, че е подпалвач, защото ръцете му бяха черни. Твърдеше се, че по време на комуната са загинали двадесет хиляди души. Единствените жертви сред приятелите бяха Брюне и горкият Пиеро, но много и от познатите ми може би бяха загинали. Когато се

възвърна спокойствието, прегледах състоянието си и установих, че за първи път от толкова години се нуждаех от пари. Имах къща, замъкът беше непокътнат (но там не можеше да се ходи поради несигурност), имах бижута, които можех да продам, но по това време те се плащаха малко. Оставах ми оскъдни пари. Бях обедняла от влагането на спестяванията си в болницата (без никой да ми благодари).

От това положение ме избави един мъж — Александър Дювал.

Г-н Дювал беше около тридесетгодишен, син на месар от „Хали“^[1], разкрил верига от ресторанти. Моите почитатели рядко ме водеха в тези заведения, но сега те се посещаваха и от буржоата. В „Булон Дювал“ на улица „Тронше“ и „Нъов дьо Матюран“ човек можеше да се нахрани прилично за десет франка. Порция супа струваше два и половина. Не беше луксозно, а за покривка на масата се плащаше отделно. Като починал Дювал-баща, ресторантите стрували близо десет милиона франка. Старият отмъкнал приходите извън Париж. По време на войната и комуната младият Дювал живеял в Южна Франция. Сега се върнал, за да се заеме с трите си оцелели ресторанта, ала снабдяването им станало трудно. Сключил договор с някакъв англичанин и успял да отклони голямо количество хранителни продукти, определени за бедните. Въпреки това скоро станало невъзможно да се намери достатъчно месо и зеленчуци. Търговията западнала и дори се принудил временно да затвори два от ресторантите.

Точно по това време ме посети за първи път в нова, по-малка къща, която бях наела на улица „Де Басен“. Беше слаб и изглеждаше по-възрастен за годините си. Имаше тънки мустаци и почти оплешивял. Влезе в стаята, седна на един стол, сложи шапката си на пода и скръсти ръце на скута. Бях облякла най-хубавата си рокля, готова да го забавлявам.

Пихме по чаша вино и зачаках да засегне темата, но за мое учудване изглежда, че бързаше (това рядко се наблюдава при богатшите). Накрая прошепна — бил чул, че имам финансови затруднения, „временни, разбира се“, и ми предлага нещо, което ще ми позволи да възстановя състоянието си и да се върна към предишния начин на живот, за който се е разказвало из цяла Франция. Помоли ме да го изслушам, преди да отговоря — допускаше, че мога да намеря предложението му за неприятно. Имаше връзки в областта на

месарството и зеленчукопроизводството извън Париж, но там нямали нужда от пари, защото през войната са се напечелили, затова им предложил специално насърчение — просто да ме притежават.

Друга на мое място би го изгонила, но безцеремонността му ме победи и му подсказах да продължава.

Иска да продаде на доставчиците „най-известната в любовта жена във Франция“ с условието да подпишат договор за извънредно снабдяване...

Каза, че ми се иска неоченима услуга, но ще имам изгода и той е сигурен, че „това“ ще ме убеди.

„Това“ беше квадратен предмет, внимателно опакован. Сложи го върху масата, стана и си тръгна. Знаех, че е богат и с любопитство отворих подаръка. Отворих пакета и видях книга, подвързана с кожа и злато със заглавие: „Богатства на живота“.

Не се зарадвах и я хвърлих в камината, но след малко се сетих, че подвързията е луксозна и я извадих. Като я оставих на масата, тя се полуотвори и видях, че страниците са с банкноти от по хиляда франка — бяха сто страници.

Не бих казала, че четиримата господа, които ми доведе Дювал, бяха очарователни. Най-приемлив беше месарят — много приличаше на биковете, с които търгуваше. Поканих го на чай, а той ме повали и ме облада, без да си сваля палтото и панталоните. Вторият беше собственик на огромен чифлик и доставяше зеленчуци. Толкова се притесни, че „свърши“ още докато му разхлабвах колана. Третият, също чифликчия, беше твърде стар и се задоволи с мастурбация, седнал на стол, докато аз правех пози срещу него. И четвъртият, макар и доста мъжествен, нямаше никакъв такт. Възбуждаше ме, но винаги ме оставяше незадоволена.

Дойде моментът да получа втората книга от господин Дювал. Съдържаше повече страници от първата и това ми позволи да се върна на улица „Шайо“, но в друга къща, на номер 101. Знаех, че един ден няма да имам нужда от четиримата доставчици и реших да привържа към себе си самия Дювал. Не беше трудно — мъж с малък опит в любовта и най-простите номера го очароваха. Той си възвърна ресторантите, а снабдяването се нормализира (и дума да няма!) и започна да изразходва енергията си за задоволяване на сладострастията. Не беше никак приемлив любовник в сравнение с

другите от по-висока категория и опит, но ми послужи да си купя жилище от „Къщи Лафиш“, няколко файтона, още коне и няколко ценни бижута.

Липсваше му финес, но през този период беше най-пламенният ми любовник. Предварително съгласуваше срещите ни и искаше, когато дойде, да съм гола. Едва влязъл, сваляше дрехите си, докато прислужникът го придружаваше до горе. Хвърляше се пред мен на колене и изглеждаше невероятно, че е същият мъж — студен и дистанциран, какъвто го видях при първата ни среща. По природа ревнив, той изостави четиримата си доставчици и ми наложи да не се срещам с тях (за мое щастие). Настоя да отхвърля и бившите си почитатели. А това беше трудно, защото в Париж се връщаше веселието, отваряха се театрите, съживяваше се общественият живот и започнах да излизам.

Накрая Дювал започна да се държи повече като съпруг, отколкото като любовник. Седмици наред идваше без подарък. Направих дискретна проверка и научих, че има финансови затруднения — ипотекирал ресторантите, приятелите му пуснаха слух, че съм го разорила. Истината е друга — той сам се разори. Вече не можеше да ме издържа, трябваше да ми каже сбогом.

Финалната среща се състоя през декември 1872 година. На обяд прислужникът съобщи за „един господин“, който не искал да си каже името. В стаята влезе красивият и темпераментен Юрион. Нахранихме се заедно, изпихме бутилка бордо и след това отпразнувахме (може да си представите как) приятелството и взаимната радост, че сме оцелели от превратностите на съдбата. Юрион показва, че не са намалели силите му. Увери ме, че много пъти е искал да ме посети, но не е смеел, за да не бъде разкрит. Задряма по гръб, а аз докосвах с пръсти незабравимите черни косъмчета по корема и гърдите, като мислех как да му кажа за ужасната смърт на приятеля ни Брюне. Изведнъж отвън се чува гласове и се появи Дювал, блъскайки прислужника и насочвайки се към леглото. Бях забравила, че ще идва. Юрион веднага се събуди, скочи и хвана Дювал за палтото. Не можех да сдържам смеха си от физиономията му, докато Юрион го влачеше към вратата. Чух сгромолясане — безпогрешен знак, че Дювал се смъкна по стълбите по един толкова безчестен начин. Юрион се върна и, пленена от херкулесовата му постъпка, отново му се отдадох.

Същия ден в шест часа следобед, когато Юрион си беше тръгнал, Дювал се върна. Наредих на слугите да не го пускат да влиза.

На следващия ден той дойде отново и отново му беше отказано да влезе. Престори се, че си тръгва, но след малко почука и извади пистолет. Бях в хола и очаквах дами, които бях поканила на чай. Дювал нахлу и поиска да му принадлежа. Казах му, че съм изпълнила задълженията си и че благодарение на мен си е върнал ресторантите. Не е моя отговорността, че не е успял да задържи търговията. „Ами аз?“ — промърмори. Изглеждаше смешен. Припомних му, че аз съм го направила чувствен, но никога не съм му казвала, че го обичам и свободно може да упражнява новите си знания на друго място.

Докато говорех, пистолетът лежеше на краката му. Мислех, че е празен, но изведнъж той стана, постави пистолета на левия си хълбок и натисна спусъка. Чу се изстрел и падна.

Бързо го вдигнах. Още дишаше, но отраната шуртеше кръв и попиваше по килима.

За щастие дойде Юрион, изпрати човек да повика слугите на Дювал и те го отнесоха вкъщи.

Лекарят успя да извади куршума.

Радвах се, че съм се отървала от този човек...

Два дни по-късно бях в леглото с Юрион, когато пристигна полицейски инспектор. Пуснах завесите на спалното легло и облякох пеньоар, за да го посрещна на място, от което Юрион можеше да слуша разговора. Огромна беше изненадата ми, когато инспекторът ми съобщи, че съм изгонена от Франция. Беше наивно от моя страна да се опитвам да се споразумея с него — това нямаше да даде резултат. Остави на масата подписана заповед за изгонването ми и си тръгна.

През следващите дни се опитах да я обжалвам. Посетих Дювал (по-ниско никога не съм падала), за да го помоля да размисли, но той отказа да ме приеме, въпреки че, както ми призна медицинската сестра Арман, имал няколко подаръка за мен. На слизане по стълбите се срещнах с майка му и тя веднага ме обвини, че съм убила сина ѝ. (В действителност той се възстанови и доколкото знам, още е жив^[2].)

Юрион смяташе, че някой по-влиятелен от Дювал е имал причини да поиска изгонването ми от Франция. В дъното на душата си не съжалявах особено. Бях на тридесет години^[3] и вече имаше друго поколение жени за тази дейност, но не толкова изтънчени като нашето

от Втората империя. Бяха по-малко жадни за живот и за издигане. Много бяха и слуховете около случката Дювал. Някои говореха, че аз съм стреляла по него...

Затворих къщата и се върнах в Лондон.

Сбогувах се с Юрион, единствения човек, който ми даде достатъчно пари (и една брошка от диаманти), за да се настаня за една седмица в хотел „Гросвенор“. Директорът този път се показва доволен от присъствието ми. След това заминах за Ница, защото получих писмо от Каро Летесие. Живееше в прекрасна къща, поддържана от сина на принца на Монако. Заживях в нея и там написах спомените си.

Не след дълго научих, че къщата на улица „Шайо“ е продадена, а вещите ми изкупени на търг, за да се изплатят дълговете ми, които според „Фигаро“ възлизали на повече от осемнадесет хиляди франка. Всичките ми картини, среброто, каните, статуетките, леглото от махагон, ориенталските пердета от павилиона на принца по време на Изложението — всичко се разпиля.

И в Ница завързах приятелства. Каро — една прекрасна приятелка, ме представи на обществото на Монако и на господата английски аристократи. Те живееха в този град през зимните месеци.

Сигурно ще остана тук.

Климатът е приятен и може да се живее добре с по-малко, отколкото в Париж. Мъчно ми е за бурния живот на този град, център на света.

Ще видим...

---

[1] Голям пазар в центъра на Париж, днес не съществува. — Б.пр.

↑

[2] Починал е през 1922 г. — Б.пр. ↑

[3] В действителност на тридесет и три. — Б.пр. ↑

КРАЯТ

Кора Пърл не възстановява общественото си положение и никога вече не забогатява. Продава замъка в Босежур през 1885 година и следващата година публикува „Спомени“, написани в Париж на улица „Басано“ номер 8, където живеела на третия етаж.

Критиката приема добре книгата, но недостатъчно, за да донесе печалба.

Кора Пърл умира от рак на 8 юли 1886 година. Вестници и списания публикуват некролози (във Франция и Англия). Погребението струвало тридесет и осем либри и било платено от „някои бивши почитатели“ (според английския печат). Погребана е в гробището Батиньол.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.